

adverto, quod qui proprio nomine perduellis esset, is hostis vocaretur, lenitate verbi trinitiam rei mitigante: hostis enim apud majores nostros is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus. Plaut. Menach. sc. 2. a. 1. Averti praedam ab hostibus (i. suppilavi uxorem.) Idem Curo. sc. 1. a. 1. Et Gell. cap. 4. lib. 16. Status conditus cum hoste dies. Ovid. Eleg. 1. lib. 1. Trist.

Cum modis gemino calculus hoste perit. Idem 13. Metam. Hostibus insidior. ibid. Hostes se mœnibus continere. ibidem, Rapram Deam afferre per hostes. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 4. Metuo ne ad hostes transfigat. Metaphor. ibid. sc. 1. a. 5. Opus perpetui, hostibus fugatis. Metaphoricè. ibid. sc. 2. a. 2. Hostes vivos rapere folco ex acie. Hostium potitus, vide Potitus. Hostis dubius, i. qui dubitat, cedatne, ac fugiat, an consistat: qui quoque firmo opponitur. Salust. Jugurth. 94. Subvenire suis, hostibus dubiis instare, quos firmos cognoverat, eminus pugnando retinere. Hostis non hostis, dicitur qui nulla laesit injuria, tamen quæ sunt hostium facit: aut qui pacis obrentu facit hostilia. Conveniet etiam in illos, qui prius quam exoptalaverint de injuria cum amico, jam lædunt inimicè.

Hosticapax, hostium captor. Fest. Hosticus, a, um: Hostilis, inimicus, adversarius. GALL. D'ennemi, ou ennemis, ennemi. ITAL. Cosa da nemico, inimico. GERM. Feindlich. HISP. Cosa de enemigo, enemigo. ANGL. Of an enemy. Horat. lib. 1. Sermon. sat. 9.

Hunc neque diva venena, nec hosticus auferet ensis. Colum. in præfat. lib. 1. Quamquam inter ferrum & ignes, hosticis incurtionibus vastatae frugès: largiùs tamen condidère, quam nos, hostibus diuturna permittente pace prolatate licuit rem rusticam. Plaut. Capt. sc. 1. a. 2. Per conservium quod hostica evenit manu. Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.

Et cremat insontes hostica turba casae. Liv. lib. 6. ab urb. In hostico (agro) morari. Ovid. 4. Fast.

Hostica Tyrreno vota est vindemia regi. Hostilis, e, quod est hostis, hosticus. GALL. D'ennemi ou d'ennemis. ITAL. Cio che è d'inimico. GERM. Feindlich. HISP. Cosa de enemigo. ANGL. Of an enemy, pertaining to an enemy. Virg. 11. Aeneid.

Indutosque jubet truncos hostilibus armis Ipsos ferre duces.

Hostilis in Republicam animus. Cicero ad Brut. Idem pro Cluentio, Hostile odium & crudelitas. Facere hostilia, vel pati omnia hostilia, est facere, vel pati omnia quæ ab hostibus possint expectari. Tacit. lib. 14. Quo pro Armeniis hostilia faceret. Hostilia referte. Liv. lib. 1. bell. Pun. Legati retulerunt omnia hostilia: & Saganni excidium nantiatum. Plaut. Capt. sc. 2. a. 2. Vis hostilis, eodem sensu. Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Ille ferox & adhuc oculis hostilibus ardens. In rebus hostilibus magnus & sapiens vit Metellus (i. belli pessimissimus.) Salust. Jugurth. 8.

Hostiliter, adverbium: Ad modum hostium. GALL. En ennemi. ITAL. Ad uso d'inimico. GERM. Feindlich. HISP. Enemigablemente. ANGL. Like an enemy or adversarie. Cicero 5. Philipp. Ergo Annibal hostis? civis Antonius? quid ille fecit hostiliter, quod hic aut non fecerit, aut non faciat, aut non molietur, & cogitet?

Hostilitas, atis. GALL. Inimicitie, haine d'ennemi mortel, hostilité. ITAL. Inimicitia. GERM. Feindschaft. HISP. Enemidad. ANGL. Deadly hatred. Seneca de vita beata, Adversus hostes inhumana crudelitas, adversus suos etiam hostilitas est.

Hostimentum: vide Hostio, is.

Hostiarius: vide Ostiarius.

Hostium: vide Ostium.

Hostium: vide Hostio, is.

Hostunum, Hostuni. V. E. regni Neapolitani, sub A. Brundusino.

Hostus, teste Varrone lib. 1. de re rust. cap. 24. dicitur tantum olei, quantum uno factu conficitur. Factum autem vocant, quod uno tempore conficiunt. Vide item Catonem cap. 6.

H S

HS numismatis typus. Jun. sextertius.

H U

Hu. olfacientis gestus.

HUBER, is: Fœcundus, fertilis, ferax, secundum Apuleium cum h, ab hu, plao. GALL. poréh, absh, schamen, absh. ITAL. Abondante, fruttifero, crasso, divite. GERM. Fruchtbar, oberstüßig. HISP. Cosa fertil y copiosa. ANGL. Fertile, fruitful, plentiful. Alii magis ab humo, sicut tuber à tumo, in b, converso. Loca enim arida, infœcunda sunt: contra, quæ humecta sunt, feracia. Non desunt tamen hodie qui sine aspiratione scribere malint, Vide vber, infra. Est adjectivum omnis generis, quanvis in plur. numero neutrum genus non inveniatur. Cat. lib. 2. Orig. Ita res huber fuit. Cicero ad Quint. frat. Multis locis aquam profluentem, & eam huberem vidi. Idem lib. 2. de natura deor. Huberrimi latissimi que fructus vitium. Idem 1. de nat. deor. Majore expectatione, huberiere spe commoveri. Idem de clar. Orat. Nemo plenior & huberiere ad dicendum fuit. Neutro genere usus est Gell. cap. 14. lib. 7. Huber dicendi genus. Et Seneca, Et omne id, inquiens, quod huberiere ingitur solo. Inhuber. Gellius, Inhuberes, & multæ quidem matæque essent. Huber verò substantivum, idem ferè est quod Mamma. GALL. Mammelle, tetin. ITAL. Mammella, tetta. GERM. Brust. HISP. La teta. ANGL. Au udder, a pape. Virg. 3. Eclog.

Binus alit hubere fœtus.

Propriè habera videntur dici interiora mammarum: mamma verò, huberem eminentiæ. Idem lib. 3. Georg.

lata magis manabunt hubera mammis.

Invenitur etiam quandoque huber substantivum, pro hubertate, Calpini Pars I.

aut fœcunditate. GALL. in. d'opog. ut, Huber agri, i. hubertas & fertilitas, quo pacto & Græci ἄγρο δόξα, dicunt. Idem lib. 1. Aeneid.

Terra antiqua, potens armis, atque habere gleba.

Pallad. lib. 1. cap. 33. Præteritè recentia sterilitate sufficiens ad huber herbarum.

HUBERTAS, atis: Fertilitas, abundantia, copia. GALL. fértil, absh, metáb, absh. ITAL. Abondance fertile, fécondité. ITAL. Abondanza, fécondità, fertilità. GERM. Fruchtbarkeit, vöste, ub. rüstigkeit. HISP. Copia y fertilidad. ANGL. Abundance, fertility, plenitude. Plin. lib. 7. cap. 2. Hæc facit hubertas soli, temperies cœli, aquarum abundantia. Cicero 2. de nat. deor. Nuper nati mammae appetunt, earumque hubertate saturantur.

HUBERIUS, & huberius, adverbia sunt comparativi & superlativi gradus, ab adj. ct. huber, deducta, idem significantia quod copiosè, & copiosius. Cicero ad App. lib. 3. Eadem illa fecerunt lætiora mihi tuæ litteræ: non solum quia planius loquebantur, & huberius, quam vulgi sermo; sed etiam, quia magis videbar tibi gratulari. Idem 2. de divin. Atque his libris annumerandi sunt sex de Republica, quos tunc scripsimus, quam gubernacula Reipublicæ tenebamus: magnus locus, philosophiæque proprius, à Platone, Aristotele, Theophrasto, totaque Peripateticorum familia tractatus huberrimè.

HUBERTIO, as: Huber, & fœcundum facio. GALL. rendre plantureux & fertile, engraisser. ITAL. Far abondante, far divitioso, secundare. GERM. Fruchtbar oder vöstlig machen. HISP. Hazer fertil y copioso. ANGL. To make fruitful or plentiful. Pallad. lib. 4. Hoc velut conitu steriles arbores huberantur. Huberare pro Exhuberare, seu huberem & fœcundum esse dixit Colum. lib. 5. cap. 9. Optimum est, inquiens, etiam constitutas plantas circumvenire cunctis: deinde constitutum, iam & maturitas plantarum in duas partes dividere, quæ alternis annis fructu induantur: neque enim olea continuo biennio huberat, id est, fœcunda est, & fertilis.

HUBERTIM, abundanter, copiosè. GALL. Plantureusement, fertilement, copieusement, abondamment. ITAL. Abondantemente, copiosamente. GERM. Vöstiglich, oberstüßig. HISP. Copiosa y fertilmente. ANGL. Abundantly rich & plentiful. Catull.

HUBERTUS, a, um: Abundans. GALL. Abondant, plantureux, fertile. ITAL. Abondante. GERM. Oberstüßig, fruchtbar, vöstlig. HISP. Copioso, fertil. ANGL. Fruitfull, plentiful. Gell. lib. 7. cap. 14. Sed ea ipsa genera dicendi jam antiquis tradita ab Homero sunt, tria in tribus: magnificum in Ulyssè, & hubertum: subtile in Menelao, & cohibitum: mistum moderatimque in Nestore.

Hubiola, vox à Germanis sumpta pro lupulo salictario: nam eam plantam vocant hopfen.

HUC, adverb. ad locum. GALL. Ici, en ce lieu. ITAL. Quà. GERM. Hier. HISP. Aca donde yo estoi. ANGL. To this place. Terent. in Eunuch. Ego cum illo, quo cum uno rem habebam, tum hospire, abii huc. Idem in Hecyra, Nam senex rus abdidit se: huc raro in urbem comeat. Plaut. Men. sc. 2. a. 5. Concede huc ab isto, quam potes longissimè. Ibid. sc. 2. a. 4. Huc concedamus. Ibid. sc. 1. a. 2. Cedo dum huc marsupium. Idem Asin. sc. 3. a. 3. Quin tradis huc crumenam? Idem Aul. sc. 3. a. 3. Opera huc conducta vestra, non oratio. Ibid. sc. 2. a. 4. Redde huc sis (bis ibidem.) Item, Ostende huc manum. Idem Men. sc. 4. a. 2. Qui huc in hanc urbem pedem nunquam intrò retulit. Ibid. sc. 2. a. 4. Neque hodie huc intrò retuli pedem. Hinc huc. Idem Mil. sc. 3. a. 2. Nihil est quàm hinc huc transire possit (i. domo foras.) Huc & illuc, d'adeg κακίαι, incertum iter ostendunt, quod etiam dicimus sursum & deorsum. Cicero ad Attic. Ne cursem huc & illuc deterrima via. Idem in Offic. Pars quæ hominem huc & illuc rapit. Plaut. Aul. sc. 1. a. 4. Ut possim huc & illuc quid agant arbitrari. Hucusque, hoc est, usque ad hunc locum, vel usque ad hoc tempus. Plin. lib. 6. cap. 26. Hucusque Nestoris exercitum duxit.

HUCINE, interrogativum est, compositum ab huc & ne, per interpositionem syllabæ. Cicero 7. Verr. Hucine tandem omnia reciderunt.

HUI, interjectio est admirantis, inquit Don. Hui, ob. Terent. in Heaut. Hui, tam graveis hos quæso. M. Sic meritum est meum. Cicero ad Attic. Hui, torisne me litteras dedisse Romam, quum ad te nullas darem? Hui, hem, & ceteris ejusmodi utimur adversus eos, quibus irascimur, interpretè Donato. Terent. in Eunuch. Scibus. Principio eam esse dico liberam. THR. Hem, CH. Civem Atvicam. THR. Hui. Idem in Andria. Juno Lucina fer opem, serva me obsecro. s. Hui tam citò? ridiculum. Hui, ironiæ quoque servit, ut author est Diomedes lib. 1.

HVIC, dativus Diominis Hic, hæc, hoc. τὴν, τὴν. Qui in carmine ferè unica syllaba effertur: ut apud Viig.

Huic conjux Sichæus erat.

Quandoque etiam per duas, sed rariùs. Stat. lib. 1. Theb. Latus huic domino videas dare jura nepotes.

HUIJSC, genitivus ab hic, hæc, hoc, compositus cum syllabica adjectione, ce. Cicero 7. Verr. Quos tamen fructus hujusce necessitudinis in istius imperio tulit.

HUIJSMODI, & Hujusmodi. Nomina adjectiva omnis generis indeclinabilia, composita ex genitivis hujus, vel hujusce, & modi, à modus, idem significant quod Talis. GALL. De cette sorte, tel. ITAL. Di questa guisa, di questa maniera. GERM. Solcherley, derley, dergleichen. HISP. Desta manera. ANGL. Of this sort or fashion. Plaut. in Bacch. Homo adolescentulus penetrat hujusmodi in palæstram, ubi tamen desudat? Idem Capt. sc. 4. a. 5. Hujusmodi præcas poëtæ referunt comædias. Idem Pseud. sc. 2. a. 3. Cum hæc herbas hujusmodi in alvum congerunt. Terent. in Heaut. Hujusmodi obsecro, aliquid reperi. Ibidem, Hujusmodi mihi res semper comminiscere, ubi me excarnifices. Cicero 3. de legib. Nec miror, sed mæte casum hujusmodi.

HULCÛS: vide Vlens.

HULULA: vide Vlula.

HULULO: vide Vlulo.

Græci πενίαν dicunt. { ANGL. Poore, vile. } Cic. 3. de finib. Qui alio- re animo sunt, nihil abjectum, nihil humile cogitant. Idem de Amic. Nihil enim altum, nihil magnificum ac divinum suscipere possunt, qui suas omnes cogitationes abjecerunt in rem tam humi- lem, tamque contemptam. Idem ad Attic. lib. 7. Dicam idem quod Pompeius, neque id faciam humili animo.

Humilitas, atis. { Altitudo. } חבטו schéphel, חנוני חנאנאב. m- פיוט, חנוני חנוני. GALL. Basseffe, bas estat, petiteffe. ITAL. Bassezza, humilita. GERM. Nidete/nideträchtigt/Item, demut. HISP. Baxe- za, d'humildad. ANGL. Humilitie, basnesse of condition, lowlinesse. } Cic. 5. Tusc. Sydera inter se altitudine & humilitate distantia. Idem 2. de divin. Docet enim ratio Mathematicorum, quanta humilita- te Luna feratur, terram propè contingens. { Humilitas ponitur etiam pro obscuritate, tenuitate, & ignobilitate. Cic. 1. Offic. Quo- rum autem prima ætas propter humilitatem & obscuritatem in ho- minum ignoracione versatur. Idem 13. Philipp. Is autem humilitatem despiciere audeat cujusquam, qui ex eadem sustulerit liberos. } Hu- militas cum opponitur superbæ, πεποιθοφροσύνη, definitur à Speusip- po, quod sit facilitas animæ omnis expertis iracundiæ. Verum in hac significatione usitatius Modestiae vocabulo utimur.

Humiliter, adverb. hoc est, demissè, submissè. { Altè, superbè. } πε- πούς. GALL. Petite ment, bassement, humblement. ITAL. Humilmen- te, bassamento. GERM. Nidete/nideträchtigtlich. HISP. Baxa, y hu- milmente. ANGL. Lowly, humbly. } Plin. in Epist. Eadem enim facta claritate, vel obscuritate facientium, aut attolluntur altissimè, aut humillimè deprimuntur. Liv. 4. bell. Pun. Hæc natura multitudinis est, aut servit humiliter, aut superbè dominatur.

Humilio, as: Humilem facio, & quasi abjectum ac vilem reddo. { חבטו חבטו חבטו. } חבטו חבטו חבטו. GALL. Abaisser, humilier. ITAL. Far- humile, humiliare. GERM. Erniedern/nideträchtigt/schlecht und unachs- tsam mach. n. HISP. Abaxar, abatir, d'humiliar. ANGL. To mak hum- ble, or lowe. } ut est illud, Humiliavit seipsum, formam servi ac- cipiens. Frequens est hujus verbi usus in sacris litteris: alioqui apud probatos linguæ Latinæ scriptores vix invenies, in hac præ- fertim significatione. Legitur tamen Humiliatus, part. pro eo quod est depressus, & humilis effectus, ita ut à terra parum attollatur. Cic. 3. de nat. deor. Alia animalia humiliata, ut cibum terrestrem fa- cilè rostris contingant: alia altiora sunt, &c.

Humo: vide Humus. Humor, is: Aqua, liquor, ab humis sit, quia aquæ terris inclusæ sunt. { חבטו חבטו חבטו. } חבטו חבטו חבטו. GALL. Humeur. ITAL. Hu- more, liquore. GERM. Feuchte/feuchtig/heit. HISP. Humor. ANGL. Moy- sture, licour. } Cic. de divin. Et humor allapsus extrinsecus, ut in rectoris videmus, Austro potest sudorem imitari. Idem 2. de natura deor. de astris loquens, Et terrenis maximisque humoribus longo in- tervallo extenuatis alantur. Ibidem, Humor, & calor, qui est infusus in corpore. Virg. 1. Georg.

Hic sterilem exiguus ne deserat humor arenam. Humor pro potione vini aquosa. Virg. 1. Georg. Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem. Sic alibi humida vina vocavit tenuia, quæque plurimum aquosæ substantiæ haberent admistum.

Humificus, Adjectivum. Idem quod humectans, humidum faciens. Plin. lib. 2. cap. 101. Glaciem refundat, cunctaque humifico spiritu laxet. De Luna.

Hūmūs, i, fœm. gen. Terra ab ὕα, υ in u mutata. Scaliger. { חבטו חבטו חבטו. } חבטו חבטו חבטו. GALL. La terre. ITAL. Terra. GERM. Die erd/das erdlich. HISP. Tierra. ANGL. The moist earth, the ground. } Cic. de senect. Humus subacta atque pura. Idem 2. de legib. Quos humus injecta contegit. Virg. 1. Georg. Necnon & lini segetem, & cereale papaver. Tempus humo tegere, & jamdudum incumtere aratri.

Idem 2. Georg. At qua pinguis humus, dulcique uligine lata. Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist. Tactaque nascenti corpus haberet humus. Idem Eleg. 3. lib. 9. Trist.

Idem 13. Metam. Nec me lucæque tumbæque Vestes ab intacta circulus extet humo. Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist. Alter humum de qua fingantur pocula, &c.

Idem 13. Metam. Nec me lucæque tumbæque Tardarunt quin corpus humo sublime fererem.

{ Humi, vice adverbii ponitur. } חבטו חבטו חבטו. חבטו חבטו חבטו. GAL. A terre, sur la terre, en bas. ITAL. In terra. GERM. Auf der erden/ auff dem boden. HISP. In tierra, baxamente. ANGL. On the ground, a lowe. } Plin. lib. 9. cap. 13. Humi quoque vice pedum serpunt. Col- lam. lib. 9. cap. 14. Incunt autem non ut priores aves, de quibus di- ximus, insistentes humi. Ovid. 5. Metam. Sternit humi juvenem.

Virg. 1. Aeneid. Nec primus absistit quàm septem ingentia victor Corpora fundat humi.

{ Humi hauris, χαμῶν ἄντρη. } De inaniter laborante. Nihil est enim quod è solo haurias: hoc est, ab imo putei fundo, si is siccus sit. Apparet dici posse, quoties exhausta copia non multum superest quod haurias. Zenodotus. { Humi serpit oratio, quæ pressior hu- milior que est quàm oparet, semper quasi jacens, nunquam assur- gens. Horat.

Humu. Varro apud Non. in Humu, In pavimento non audes facere lacunam: at in humu calceos facis clixos.

{ Humicubæ, sacerdotes humi cubantes ad Deorum responsa acci- pienda. Cerda.

Humipes, sponda dicta, quod rhedâ non veheretur. Poll.

Humipeta, humum petens. Bud. }

Hūmō, as: Humo contego, sepelio, terra condo, terra obruo. { חבטו חבטו חבטו. } חבטו חבטו חבטו. GALL. Enterrer. ITAL. Seppellire, coprire di terra. Calepini Pars I.

GERM. Mit erden bedecken. HISP. Enterrar los cuerpos. ANGL. To interre, to burie, to hide. } Cic. lib. 1. Tusc. Magorum est mos, non humare corpora suorum, nisi à feris sint antè lanata. Ibidem, In ter- ram enim cadentibus corporibus, hisque humo relictis (ex quo di- ctum est humari) sub terram censebant reliquam vitam agi mortuo- rum. Plin. lib. 7. cap. 54. Sepultus intelligitur quoquo modo con- ditus: humatus verò humo contactus. Geil. lib. 7. cap. 8. de delphino, In sui pueri sepulchro humatus est. { Hujus compositum est Inhu- mo, de quo suo loco.

Hūmātio: Sepultura. { חבטו חבטו חבטו. } חבטו חבטו חבטו. GALL. En- terrement, ensevelissement. ITAL. Eppo seppellire. GERM. Begrabnuß bastattung zu der erden. HISP. Enterramiento. ANGL. A burying or in- terring. } Cic. 1. Tusc. Cujus hoc dicto admoneor, ut aliquid etiam de humatione & sepultura dicendum existimem.

Humator, aliud verbale. Lucan. lib. 7. non illum Pænus humator Consulis, &c.

{ Hungaria, Ungern, Hungrie, provincia titulo regio data, quam Danu- bius mediam interfuit. }

Hūnī, ū. Populi sunt qui quondam in Scythia Europæa super Meotim paludem incoluere: deinde mutatis sedibus, ingenti mul- titudine in Pannoniam irrupere. Hæc gens temporibus Valentiniiani principis, duce Attila totam penè Europam pervagata, Galliam, Ita- liamque frædissimis cladibus affectit: donec Leonis Pontificis pre- cibus victa rursus se recepit in Pannoniam. Quare credibile est, Hunnos eos esse, qui etiam hodie Pannoniam incolunt, paucis im- mutatis litteris, Ungari vocati. De his Hieronymus ad Oceanum: Ab ultima Meotide inter glaciam Tanaim, & Massagerarum im- manes populos, ubi Caucaſi rupibus feras gentes Alexandri claustra cohibent, erupisse Hunnorum examina, quæ perniciousis equis huc illucque volitantia, cædis pariter ac terroris cuncta compleverunt.

{ Hūso, nomen piscis ἀναχρόσκα, in Danubio, i. e. qui spinas non habet. Vi- de Casaub. lib. 7. in Ath. cap. 13. }

HY

HYACINTHVS: ὑάκινθος. Suidæ. } GALL. Vaciet, ou signon de ehien, hyacinthe. ITAL. Iacinto, cipola canina. GERM. Ein blauer moitzen blum/violbeum. HISP. Iacinto, flor. ANGL. A jacinth prious stone. } Est genus violæ venæ, colore obscuræ purpuræ, quam à Romanis vacinium appellari auctor est Dioscorides. Galli, teste Ruellio lib. 3. cap. 4. servato Latini nominis vestigio, vocant vacietam: herbam autem, campam agrestem. Hoc violæ genus venis quibusdam nigris est distinctum, ita discurrentibus lineis, ut duarum Græcarum lite- rarum α, & ι, figuram referant: quæ res Poëtis duplicis fabulæ oc- casionem præbuit. Nam & hyacinthum puerum dilectum ab Apol- line, quem imprudens disci jactu interfecit, in hunc florem mutatum tradunt, interjectionemque dolentis αι, quæ ex duabus illis litteris conficitur, veluti testimonium doloris, quem Apollo ex ejus morte conceperat, habere inscriptam. Præterea Aiacem in eundem florem conversum aiunt, dum impatientia prælati sibi Ulyssis seipsum inte- remit: duasque primas ejus nominis litteras in hoc flore mansisse impressas. Ovidius utramque fabulam complexus est lib. 13. Metam.

— rubefactaque sanguine tellus Purpureum viridi genuit de cespite florem, Qui prius OEbalio fuerat de vulnere natus, Littera communis mediis pueroque viroque Inscripta est foliis, hac nominis, illa querela. Vide Martial. Epigr. 173. lib. 14. { Est etiam Hyacinthus gemmæ nomen, colorem habens amethysto gemmæ non ab similem, sed ta- men dilutiorem. Vide Plin. lib. 34. cap. 9. } { Hyacinthus non scri- ptus, ea herba, quæ (ut Diosc. lib. 4. 58. describit) habet folia bulbi, dodrantalem caulem, lævem (λαϊον) minimo digito tenuiorem, her- bacci coloris, comam procumbentem florum purpureorum plenam (καμὸν κρητὸν ἄνθος πλεῖον πορφυροῦδες,) radicem quoque bulba- ceam. Sed quid est, in divinis litteris sæpe conjungantur hyacin- thus & purpura? Est pannus hyacinthino colore tinctus, qualis est hyacinthi floris. }

Hyacinthia, orum, ὑακινθία, substantivum (ut auctor est Hieronymus contra Iovinianum) dicebantur quædam sacra nocturna à Lacedæ- moniis reperta in honorem Hyacinthi pueri, ab Apolline disci jacta interfecti. Vide Plutarch. in Arist. Ovid. lib. 10. Metam. Nec genuisse pudet Sarten Hyacinthon, honorque Durat in hoc avi: celebrandaque more priorum, Annua prælata redeunt Hyacinthia pompa.

Hyacinthiūs, a, um. { חבטו חבטו חבטו. } חבטו חבטו חבטו. GALL. De couleur de vaciet, de couleur de pourpre. ITAL. Del color di iacinto. GERM. Diolbraun/geferbt als ein Hyacynth. HISP. Cosa de color de aquella violeta, d' de iacinto. ANGL. Of the colour of purple. } Quod habet colorem hyacinthi. Persius Satyr. 1. Hic aliquis cui circum humeros hyacinthina lana est. Flos hyacinthinus. Catullus in Epithalamio Iulia.

Hyacinthizontes, ὑακινθίζοντες, dicti sunt smaragdi quidam ad hyacin- thi colorem accedentes: quorum meminit Plin. lib. 37. cap. 5.

Hyādēs. { חבטו חבטו חבטו. } חבטו חבטו חבטו. Suidæ, stellæ septem in capite Tauri, quæ quoties nascuntur, vel occidunt, pluvias creant. δὴδ τῶ ὕαυ. { Das rägentlich sibengestirn im kopff des stiers. } Ovid. lib. 5. Fast. At simul inducent obscura crepuscula noctem, Pars Hyadum toto de grege nulla latet: Ora micant Tauri septem radiantia flammis, Navita quas Hyadas Grains ab imbre vocat.

Idem Eleg. 10. lib. 1. Trist. Aut hyadas savis hauserat Auster aquis.

Item, Pleiadæque Hyadæque immunemque æquoris Arcton. Fabulantur Poëtæ Hyades Bacchi nutrices fuisse, quæ & Dodoni- des nymphæ vocatæ sunt, à Dodona civitate Epiri: quæ quum Ju- nonis iram vererentur, fugerentque Lycurgi regis sævitiam, à Jove in cælum translatae sunt. Alii tradunt Atlantem ex Æthra uxore Hyantem filium suscepisse, septemque puellas, quarum hæc sunt nomina

Elaticum sinum efficit. Author Strab. lib. 13. ¶ Item Ætolia oppidam, quod postea Lysimachiam appellarunt: teste eodem Strab. lib. 10. ¶ Est præterea hujus nominis insula juxta Carthaginem, ut ex Ephori sententia tradit Steph.

Hydrigōgus, ὑδριγωγός. Qui aquas ducit, aquæ ductor, πῦρ τὸ ἀγρὸν τὸ ὑδαίνω. Unde & hydragogia dicuntur ipsæ aquarum deductiones.

Hydrargyrum. ὑδραργύρος. GALL. *Vif argent, mercure*. ITAL. *Argento vivo, mercurio*. GERM. *Quecksylber*. HISP. *El azogue*. ANGL. *Quick silver*. Genus est metalli liquidi, argenteum colorem, liquida verò consistentia aquam referens: unde & nomen accepit. Latini argentum vivum appellat: argentum quidem à colore: vivum autem à motu. Aristoteles ἄργυρον χυδόν, hoc est, fusile, seu liquidum argentum vocat. Hujus duæ sunt species: nativum, sive fossitum: & factitium, quod ex minio excoquitur: quod solum Galeno fuit cognitum. Dioscorides utriusque meminit. Plin. lib. 33. cap. 3. argentum vivum ab hydrargyro videtur distinguere, quum ait: Æs inaurari argento vivo, aut certe hydrargyro, legitimum erat. Sed ea controuersia facile potest tolli, modò intelligamus Plin. illic, quod nativum, sive fossile esse diximus, argentum vivum: quod ex minio excoquitur, hydrargyrum appellare. Utraque species pestilentem exhalat odorem, auramque planè exitialem.

Hydramia, ὑδραμία, urbs Cretæ: cives Hydramici. Steph.

Hydraula, x. Sueton. in *Neron. cap. 54*. Hydraulam & choraulam præbere, &c.

Hydraulos, masc. gen. ὑδραυλός. ANGL. *A parte of organ*. Musicum organum, aquæ decursu sonum reddens. Plin. lib. 9. cap. 1. Delphinus non tantum hominis amicum animal, verum musica arte mulcetur, symphoniam canens, & præcipuè hydraulii sonum.

Hydraulicus, a, um. ὑδραυλικός. ANGL. *Belonging to organ*. ut, Hydraulicum organum. Plin. lib. 6. cap. 37. Laudatur Ctesibius, pneumatica oratione, & hydraulicis organis repertis. Sueton. in *Neron. cap. 41*.

Hydræa, ὑδραία, insula juxta Træzenem. Gentile, Hydræates. Steph.

Hydræla, ὑδραία, in Caria est. Gentile, Hydrælicus. Steph.

Hydrælium, ὑδραίλιον. Oleum aquæ commistum, humectandi, molliendi & penetrandi vim habens, ut author Gal. lib. 3. simpl.

Hydrælia. Urna, vas aquarum. ἡ δὲ ἑσθλὴ ὑδραία. GALL. *Cruche à porter eau*. ITAL. *Vrta d'acqua*. GERM. *Ein wasserkrug*. HISP. *Tinaja de vaso para tener agua*. ANGL. *A pitcher or pottle for water*. Cic. 4. *Verr.* Dicebat scyphorum paria compluria, hydriæ argenteas, pretiosam vestem, stragulam, multa mancipia pretiosa Verri data esse. *Ibidem*. Quum in hydriam sortes conjicerentur.

Hydrocæle. ὑδροκέλη. ANGL. *A bursting when water falleth in to the coddes*. Hernia aquosa, quam scilicet aqua in seroto colligitur. Mart. lib. 12.

*Quem cuncti modo coleri timebant
Dicentem tumidas in hydrocelas.*

Inde hydrocælicus, ὑδροκελικός, qui hydrocele laborat. Vide in dictione *Hernia*.

Hydrocæphalos, ὑδροκέφαλος. Dolor capitis, nascens ex humore intercutem & pericranium, aut certe inter hoc & cranium collecto. Vide Celsum lib. 4. cap. 2.

Hydrochōus, ὑδροχόος. Signū cæleste, quod Latine Aquarium dicimus; πῦρ τὸ χεῖν τὸ ὑδαίνω, hoc est, ab aqua fundenda dictus. Der wasser man. Nam qui Astrologiam Poeticam scripserunt, putant hunc fuisse Ganymedem Troianum puerum, Jovis j. s. u. ab aquila raptum, & in manum deorum miscenda necrari aquæ præpositum.

Hydrogæta, gatum ex aqua. Lampridius in *Heliogabalo*, Hydrogætarum Romanorum ducum primus publicè exhibuit.

Hydrographia, aquæ descriptio.

Hydrolapathum, ὑδρολάπαθον. Lapathi genus, quod in aqua nascitur. Plinius lib. 20. cap. 22. Sicut qui hydrolapathon tradunt in aqua natum.

Hydromantia, ὑδρομαντία. Divinatio quæ fit per aquam. August. lib. 7. *de Civit.* scribit Numam Pompiliū hydromantiam fecisse, ut videret imagines deorum, vel ludificationes dæmonum, à quibus audiret quid in sacris constituere atque observare deberet. Quod genus divinationis Varro à Persis dixit illatum, quo & ipsum Numam, & Pythagoram Philosophum fuisse usum commemorat.

Hydromel. ὑδρομελί. ANGL. *Meade or methegline made of water and honte soldan together*. Aquæ mellis genus, ex imbre purissimo, & melle temperatum, & jam vetustate vini saporem referens. Nam quod recens est, & ad præsentem usum confectum, melicraton potius nominatur. Plin. lib. 31. cap. 6. Hydromeli quoque ex imbre puro cum melle temperabatur quondam, quod daretur appetentibus vinum agris. Vide Marcellum Virg. in *Dioscor. lib. 5. cap. 9*.

Hydromelion, ὑδρομελίον. Liqueoris genus ex melimelitis portione una, & duabus aquæ confectum, insolatim simul per Canis ortum. Diosc. lib. 5. cap. 21.

Hydromphalos, ὑδρομφαλος. Torpida humoris in umbilico collectio.

Hydromyia, ὑδρομύια, mola quæ vi aquæ rotatur.

Hydromyites, qui aquæ lustrali in vestibulo templi præfectus incuntes aspergebat. Baleng. ||

Hydrophanta, ὑδροφάντης, qui aquarum scaturigines perquirat, sive irrigandis agris, sive potus causa. Hinc Hydrophantica, x, aquæ inquisitio: quo vocabulo usus est is, qui de rusticis ad Constantinum Cæsarem scripsit, lib. 1. cap. 5. *Alciat. lib. 11. παρέρχον, cap. 4*.

Hydrophobus, ὑδροφοβία, quam Latine interpretari possumus, Aquæ fugam: morbi genus, quum æger supra modum aquam expavescit: quod accidere solet iis, qui à rabido cane fuerunt morsis. Hoc morbi genus attigit Ovid. *de remed. amoris*,
*Tollere nodosam nescit medicina podagram:
Nec formidatis auxiliatur aquis.*

Hinc hydrophobus, ὑδροφοβός, dicti ægri, qui aquam expavescent, hoc est, quos canis rabidus momorderit. πῦρ τὸ φοβέσθαι τὸ ὑδαίνω. Plin. lib. 29. cap. 5. Est limus salivæ sub lingua rabiosi canis, qui datus in potu, fieri hydrophobos non paritur. Cornelius Celsus lib. 6. c. 27. genus morbi esse dicit, in quo simul æger & siti, & aquæ metu cru-

ciatur. Alii mutata una litera Hygrophobiam vocant, quod omnem liquorem metuat. Alii Cynoliffon, veluti ex rabie canina morbum conceptum. Qui hoc morbo laborant, vocantur à Plin. lib. 24. cap. 5. Hydrophobi: ab aliis Phovodipfi, quod cum timore sistant. Polybius Pheugydros vocat, quod aquam fugiant. Aurelianus Aquifugas. Tertull. in *lib. de Bab.* Lymphatos vocat, quos aquæ necaverunt, aut formidine, vel metu exerceverunt.

Hydrophobus, qui aquam timet.

Hydrophorus, ὑδροφόρος, aquarius, aquæ portator.

Hydrophyllæ, aquarii, aquarum custodes, & aquæ ductuum. Stewech. ||

Hydropiper, ὑδροπίπερον. Herba circa stagnantes aquas, aut quæ pigro lapsu fluunt nascens, caule geniculato, robusto, multis alis concavos foliis mentha majoribus, candidioribus, tenerioribusque, gultu piperis amaro. Fructum gerit acrem in ramulis secundum folia, continentia aciorum serie congestum, utæ modo. Dictum hydropiper, teste Galeno, à piperis sapore, & locis aquosis, in quibus nascitur, quasi piper aquaticum. Ruellius eam esse exaltimat, quam vulgus herbariorum falso nomine *Εκπατοριον* appellat.

Hydropotes: Aquæ potator, qui aquam bibit. ὑδροπότης. GALL. *Boire l'eau, beuveur d'eau*. ITAL. *Bevitore d'acqua*. GERM. *Ein wasser trincker*. HISP. *Bevedor de agua*. ANGL. *A drinker of water*. Cyrus apud Xenophontem, monet suos, ut consuecant aquam bibere, ut hypopotæ.

Hydrops, is, generis masculini. ὑδρῶψ. GALL. *Hydropisie*. ITAL. *Hydropisia*. GERM. *Die wasser sucht*. HISP. *Hydropesia, enfermedad de humor aguoso*. ANGL. *The dropsie*. Morbum significat, qui Latine dicitur aqua intercus, quod sub cute aqua nascatur, qua corpus turgescit. Horat. 2. lib. 1. *Carm.*
*Crescit indulgens sibi diuus hydrops:
Nec sitim pellit, nisi causa morbi
Fugerit venis, & aquosus albo
Corpore languor.*

Hujus tria sunt genera: Tympanites, nomen habens à tympano instrumento musico, quum corpus spiritus magis, quam aqua distenditur, pulsatumque tympani sonum reddit: Ascites, ἄσκις, hoc est, ab utre, quum alimenta in aquam convertuntur, quæ inter intestina & tunicam, quam peritonæon vocant, velut in utrem colligitur: Tertium genus omnium periculosissimum, & penè incurabile vocant leucophlegmatiam, vel hypofaræa, qua solidæ corporis partes in aquam resoluuntur, adeò ut corpus pallidum reddatur, & cadaveri simile. Vide Celsum lib. 3. cap. 21. ¶ Ab hydrops fit *hydropicus*. ὑδροπικός. GALL. *Hydropique*. ITAL. *Hydropico*. HISP. *Enfermo de hydropesia*. Qui hydrope laborat. Horat. 1. *Epist. 2*.
Si noles sanus, curres hydropicus.

Hydropisus, is, ὑδρῶπις, idem quod hydrops, hoc est, aqua intercus. Plin. lib. 20. cap. 2. Sic & contra phthiasin bibitur, & hydropises.

Hydroselinum, ὑδροσέλιον. Apium palustre, quod & cleoselinum appellatur.

Hydrotentocæle, ὑδροουπεροκέλη. Herniæ genus, quum & intestinum in serotum delabatur, & aqua ibidem colligitur.

Hydruntum, ἡ δὲ ἑστὴ, vulgò *Ostranto*. Oppidum extremum agri Salentini, apud Plin. lib. 3. cap. 11. quod à Stephan. & Strab. Hydrus appellatur.

Hydrus, & Hydra. ὑδρῶς, ἡ ὑδρα. GERM. *Ein wasserschlang*. ANGL. *A water serpent*. Genus anguim in aqua degentium, quorum hydrus mas, hydra femina. Plin. lib. 29. cap. 4. In orbe terrarum pulcherrimum anguim genus est, quod in aqua vivit, hydri vocantur, nullis serpentium inferiores veneno. Ælianus lib. 9. author est, in Corcyta hydras procreari, quæ se retrorsum ad insequentes retorquent: & gravem odorem exhalantes, insectatores reprimunt. Magis varius, quam hydra: πικιλώστερος ὑδρῶς. De callidis ac dolosis, quod hydra serpens sit verticulis notulis distincta. Aprè dicitur in vasros ac versipelles, aut etiam parum sibi constantes. ¶ Hydram siixerunt poëta esse multorum capitum in Lerna palude: quorum aliquot excisis, totidem continuo renascebantur: quæ tandem ab Hercule & sagittis & igne interfecta fertur. ¶ Hydram secare, ὑδρῶς τέμνειν, est ita unum aliquod incommodum tollere, ut in ejus locum alia plura recipias. Accommodari poterit ad eos, qui litibus involvantur nunquam finiendis.

Hydrus, unis, vide supra *Hydruntum*.

Hydrusa, ὑδρῶσα. Duarum insularum nomen in mari Ægæo, quarum altera notiore nomine Andros, *Andro*: altera, Ceos appellatur. Hydrusa ab aquarum ubertate appellata. Utriusque meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Hyelæ, ἡ εὐλα. Oppidum Lucaniæ, juxta Palinurum promontorium, à Phocensibus conditum, teste Herod. lib. 1. postea Elea, deinde Hælia, & postremò Velia appellata. Vide Strab. lib. 6.

Hyems, is. Pars anni frigidissima, media inter Autumnum & Ver. ἡ ἐρη χόρηφ, ἡ δὲ σέθαι. GALL. *Hyver*. ITAL. *Inverno, invernata*. GERM. *Der winter*. HISP. *El invierno*. ANGL. *Winter*. Sueton. in *Cæs. cap. 35*. Hyeme anni. Virg. 1. *Georg.*
*Hyemes optate serenas
Agricola.*

ἡ δὲ ὑα, pluo: quod id tempus anni pluviosum sit. Varr. ab hiando derivat, quod anima quæ à nobis effluit, tum appareat. Spiritus enim noster quum spiramus hyeme, quasi in nebulam concretus cernitur. Ovid. *Eleg. 10. lib. 3. Trist.*
*At cum tristis hyems squallentia protulit ora,
¶ Pro glacie, ibid.*
*Tum neque se pandi possunt Delphines in auras,
Tollere conantes dura coercet hyems.*

¶ Interdum accipitur pro tempestate, procella, sive ventorum impetu. Idem *Eleg. 10. lib. 1. Trist.*
Improba pugnat hyems.

¶ Hyems pro anno: ut, Sexta hyems, id est, sextus annus. Martialis. lib. 5. cap. 38.
Sextam peregit hyemem jam, nec tamen totam.

¶ Hyeme, pro in hyeme. Cic. 1. *de divin.* Campos & montes hyeme

Hypothicos (quod hic pro vestis genere corruptè legebatur) vide Hypodytes.

Hypotrachelium, ὑποτραχήλιον, colli pars infra cervicem, & intra ὤμιον ἀσπλάγιον. Translatè autem est scapi pars, quæ sub astragalo est.

Hypotrimmata, ὑποτρίμμα, bellaria arida.

Hypozēuxis, ὑποζεύξις. Subconjunctio, figura zeugmati contraria, quum singulis sensibus tribuitur propria clausula. Virg. 10. Æneid.

Regem adit, & regi memorat noménque genúsque, Quidve petat, quidve ipsa ferat, &c.

A verbo Græco ὑποζεύγνυμι, quod est subjungo, vel subjungo. Hypselis, ὑψηλῆς. Vicus Ægypti, quem inhabitant Hýpselitæ. Sunt etiam Hýpselitæ in vico quodam Thraciæ. Steph.

Hypsēōr, ὑψηλός. Fuit, teste Hom. lib. 5. Iliad. filius Dolopionis, qui sacerdos Scamandri, in tanto honore habitus fertur, ut tanquam divinum quoddam numen coleretur, ac si deus quidam fuisset. Illum Euripylus in bello Troiano interemit.

Hypsitrātē, ὑψηλοτέρα. Mithridatis regis uxor, insigne conjugalis fidei exemplar, quæ maritum à Pompeio victum, attonsis capillis, virilique habitu assumpto, per loca inculta, f. talique gentes, infatigabili corporis animique robore sequuta est.

Hypsipyle, ὑψιπύλη. Lemni regina, Thoantis filia, quæ quum reliquæ mulieres ejus insulæ omnes viros ex communi sententia occidissent, sola patrem servavit. Ob quam pietatem è Lemno ejecta, capta à Piratis dicitur, & Lycurgo Thraciæ regi vendita: à quo liberaliter habita, & nutriendo filio ejus præposita est. Nam paulò ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Jasone, quem in Colchos navigantem hospitio simul & lecto exceperat. Postea quum Argivis ad Thebanam expeditionem proficiscentibus, Langiam fontem ostensura, Archemorum alumnus humi deposuisset, ea absente adrepens serpens merum interemit: quo nomine quum à Lycurgo ad supplicium quæretetur, ab Adrasto, cæterisque Argivis servata est. Vide Statium in Theb. & Ovid. in Epist. Heroid. Propert. lib. 1.

Hypsitarius, sectæ genus. Hesich. Lex. gr. b.

Hypus, ὑψυς. Lycaonis filius condidit Thyream Arcadiæ urbem. Stephan. Est & Hypus Arcadiæ urbs. Idem.

Hyrçanā, ὑρκανία. Regio Asiæ, magna ex parte plana, & præclarissimis urbibus insignis, quarum celeberrimæ sunt Talebrota, Samarianna, Carra & Tape: adco autem fertilis & opulenta, ut vitis vini metretam ferat, & ficus sexaginta modios ficorum: frumentum ex semine nascatur, quod cadit ex culmo: in arboribus mellificetur, persuat mel ex oleis. Dicta Hyrcania, ab Hyrcana Sylva, quæ Scythiæ subjacet. Habet ab Oriente mare Caspium, à Meridie Armeniam, à Septentrione Albaniam, ab Occasu Iberiam. In ea regione pantheræ, pardi, & tigres abundant, quum sylvis aspera sit.

Hyrçanūs, a, um: ὑρκανός. ut, Mare Hyrcanum, Mar de Bacan. Homines Hyrcani. Hieronymus, Hyrcani volucris & canibus semivivos projiciunt. Virg. 4. Æneid.

Hyrcanæque admorunt ubera tygres.

Hyreus, ὑρεός. Rusticus quidam Bœotius, qui quum Iovem, Mercurium, & Neptunum hospitio suscepisset, jussus petere quicquid vellet, mox voti compos futurus: respondit se quidem nihil æquè cupere ac filium, uxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto, tres dii in bubulum tergus, quod ille juvenco detraxerat, quem Iovi recens immolaverat, lorium reddidit: ex quo decimo mense natus est. puer, quem ille, δῶδ' ἔδρα, hoc est, ab urina, Urionem vocavit: qui postea primæ literæ mutatione Orion dictus est.

Hyria, ὑρία. Insula est Ionii maris, ante Peloponnesum, alio nomine Zacynthus dicta. Author Plin. lib. 4. cap. 12. Fuit præterea Hyria Bœotici oppidum, in agro Tanagræo, auctore Plin. lib. 4. cap. 7. & Strab. lib. 9. Fuit aliud in Japygia, à Cretensibus conditum, cujus meminit Herod. lib. 7.

Hyrmine, ὑρμίνη. Oppidum in ea parte Achaïæ propriè dictæ, quæ Eleorum agro proxima est. Author Plin. lib. 4. cap. 5.

Hyrnithium, ὑρνήθιον. Parva regio in Epidaurò, cui nomen dedit Hyrnitho, filia Temeni. Gentile Hyrnithius. Steph. in Pausania lib. 2.

Hyrtaeus, ἱ, ὑρταεύς. Oppidum Cræta, apud Stephan. Fuit præterea hoc nomine Troianus quidam ex Ida monte, pater Nisi, unus ex comitibus Æneæ, qui à nomine patris Hyrtacides appellatur à Virg. lib. 9. Æneid.

Hylæis, ὑλαίς. Insula parva, & magna Æthiopum: Insulæ Hylæiæ. Stephan.

Hysbe, es, ὑσβή. Lydiæ oppidum, apud Steph. à quo deducuntur gentilia Hysbæus, & Hysbites.

Hyscana, ὑσκανα, τὰ. Urbs Illyriæ: gentile Hyscaneus. Steph.

Hysge, ὑσγη, nomen herbæ.

Hysginum, ὑσγινον. Plantæ genus, quo color tingitur, coccineo similis: unde Græci vestes, ὑσγινοπέπαις appellant, hoc est, hysgino tintas. Plin. lib. 25. cap. 7. Quare Puteolum potius laudatur, quàm Tyrium, aut Gerullicum, aut Laconicum, unde pretiosissimæ purpuræ. Causa est, quòd hysgino maximè inficitur, rubiámque cogitur forbere.

Hysia, æ, vel Hysia, arum, ὑσία, ἢ ὑσία. Bœotici oppidum, colonia Hyreorum, à Nicteo Antiopes patre condita: de hac Thucydides lib. 3. Est & alia regio sedes Parthorum. Gentile Hysicus. Est item vicus Argivus Thucydidi: Characi verò civitas. Unde Hysiates, tis. Item Arcadiæ urbs, denique Rhytia, fortè Hysia, urbs Bœotici. Steph. Vide Hyria.

Hysopūs, ἡ ἄνθος. ὕσσωπος. GALL. Hyssope. ITAL. Hissopo. GERM. Hop oder Hsten. HISP. Hyssopo, hyssopilo. ANGL. Hyssope. } Feminini

generis, & Hyssopum, neutri: cum y, & gemino s, ut quibuidam videtur. Herba notissima, pulmòni valde utilis. Columell. lib. 6. cap. 10. Veterem tussim sanant duæ libræ hyssopi macerati sextarius aquæ tribus. Plin. lib. 25. cap. 11. Hyssopum in oleo contritum phthiriasi resistit & prurigni in capite. Columell. lib. 7. cap. 5. Remedio sunt hyssopus & sal, æquis ponderibus contraria. Apud Martium legitur hyssopum, unico s, duobus prioribus syllabis contra artis præceptis correptis.

Est (inquit) hyssopum siccum, calidumque, & tertius illi Est in utrisque gradus.

Hysōpītēs, hysopitæ, mascul. gen. ὕσωπιτες. Vinum factitium ex hysopo: sicut Myrtites, ex myrto: Absinthites, ex absinthio. Columell. lib. 12. cap. 35.

Hystāspēs, ὑστασπης. Darii Persarum Regis filius ex Atossa Cyri filia: cujus meminit Herod. lib. 7. Fuit & ante hunc alter eodem nomine, Artamenis filius, & Darii pater: de quo idem Herod. lib. 1.

Hystērā, ὑστερα. Latine vocantur Secundinæ. Sunt autem folliculi, quibus infans involutus prodit in lucem, & quicquid infantem ex utero sequitur.

Hystēricæ, ὑστερικῆ. Dicuntur mulieres quæ uteri suffocatione laborant, in quibus sensum pulsūque per intervalla nullum, aut certè per exiguum percipere possumus: quam affectionem hysteriicam appellant, δῶδ' ἔδρας: quo nomine Græci matricem, vel uterum significant.

Hysterologus, ὑστερολόγος, est qui ὑστερον λέγει, præpostero loco verba facit. Item qui prius dicit, quod posterius est. Inde

Hystērōlōgīā, ὑστερολογία. Loquutio præpostera: figura eadem cum ea quæ dicitur hysteron proteron, quum scilicet quod priore loco dicendum erat, posterius dicitur.

Hystērōn prōtērōn, ὑστερον πρότερον. Est figura quum sententia ordine commutatur: ut,

Postquam altos tetigit fluctus, & ad æquora venit. Nam prius ad æquora venit, quàm tangeret fluctus.

Hystrix, ὑστρίς. Suidæ, hystrix. Animal est spinis contextum, ex herinaceorum genere. } GALL. Porc espic. ITAL. Porco spinoso, cinghiale. GERM. Meerschwein/ stachelhau. HISP. Iavalí. ANGL. A porcupino, a beast so called that casteth prickes frome him at men, as it were arrows. } Plin. lib. 8. cap. 35. Hystrices generat India, & Africa spinâ contextas ex herinaceorum genere: sed hystrii longiores aculei, & quum intendit cutem, missiles. Ora urgentium figit canum, & paulò longius jaculatur. Hybernis autem se mensibus condit, &c. F Hystricis seta, ἡρίξ ὑστρίδος. dici poterit Diesterium acriter in quempiam tortum.

Hycenna, ὑτίνα. Urbs Lyciæ. Steph.

Hythmitæ, ὑθμίται. Populi juxta Lyburnos & Cyopios. Steph.

Hytrēniā, ὑτρήνια, vide Tetrapolis.

NOTÆ ANTIQUORUM.

- H Honestas, hæc, hæres, homo, habet, hora.
- HA. Hadrianus, hora. H.ÆD.Q. C. P. AM.FE. hoc ædificium quod cernis prudens amator fecit.
- H B. hæres bonorum. H. B. F. homo bonæ fidei.
- HC hunc. HC. AM. N. hunc amicum nostrum. HC. L. hunc locum. HC. L. & O. hunc locum Romanum. H. COG. hæredem cognitorem, hæredem cognovit. HC. V. huic vitæ.
- H. D. hic dedicavit. H. DD. hic dedicarunt, hic dedicant. H. D. D. hoc dono datur. H. D. M. hæc domus mortui.
- H. E. M. TBNR. hæc est memoria Tribunalium. HER. S. Herculi sacrum.
- H. F. hic fundavit, honesta scemina, fortuna, fundat.
- H. I. hæreditatis jure, herce juravit, hic invenies. HIC. IN. ÆDF. REG. hic invenies ædificium regale. HIC LOC. HÆR. NON SEQ. hic locus hæredem non sequitur.
- H. L. N. honesto loco natus. H. L. H. N. S. hic locus hæredem non sequitur.
- H. M. honesta mulier, hora mala, hora mortis, hoc monumentum. H. M. AD. H. N. TRAN. hoc monumentum ad hæredes non transeat. H. M. D. M. A. huic monumento dolus malus absit. H. M. H. E. N. SEQ. hoc monumentum hæredes ejus non sequuntur. H. M. M. hic memoria mirabilis. H. M. P. hic memoriæ posuit, hic monumentum posuit. H. M. S. M. hic mater sua mortua, vel hora mala sumpsit moram. H. M. S. S. E. H. N. S. hoc monumentum sine successoribus eadem hæreditate non succedit. HM. hymnus.
- HO. homo, honestus. HO. H. homo honestus. HOM. homo. H. HON. homo honestus. HOR. VI. hora sexta. HOS. hostis. H. HO. S. hic hora secunda.
- H. P. honesta persona, honesta puella, hora pessima, hic posuit.
- HR. PSS. hæreditatis possessor. H. PS. hora pessima. HR. hæres. H. R. honesta ratio. H. R. I. P. hic requiescit in pace.
- H. S. hora secunda, hic sita, hic sunt, hostia sacrilega. HSB. hostibus. H. S. E. hic sepultus est, hic situs est. H. S. H. N. S. hoc sepulcrum hæredes non sequuntur. H. SPL. M. A. hæc sepultura modò aucta. HSS. hostes. H. S. hostes sacrilegi. H. S. S. hic sepulti sunt. H. S. V. F. M. hoc sibi vivens fieri mandavit. HS. sestertium.
- HU. hujus. H. V. honesta vitæ. H. V. B. P. herus verus bonorum possessor.

VOCALIU M nulla sonum edit exiliorem, quare inter ceteras consonantes non immerito postrema est notæ, et si producitur. Hoc enim indicavit Plaro: accommodum ait elementum esse ad exprimendas res subtiles ac penetrabiles: declarant hoc, ut ipse ait, ἰσχυρὰ, ἰσχυρὰ, ac similia. Dum profertur, ictu quodam petit ultimos dentes, quos genuinos appellant, nasciturque circa primores dentes collisio spiritus, neque os multum aperitur, neque

labra hoc præstant, ut os illustriore & hilariore sono renideat. Quod Virgilius plurimis in locis ostendit, sed in hoc maxime cognosci potest. *Olli* subridens dixit, non *illi*, quum subjuncturus esset ridendi nomen, à quo natura literæ i longè aliena est. Hæc causa videtur mutata literæ: si enim propter magnificentiam solum fieret, quam postulat heroïci carminis majestas, hanc causam affert Phavorinus Gellianus, cur isthuc magis fiat hic quàm in aliis? Rursus alio in loco Virgilius quum narraturus esset ex persona Æneæ excidium Trojanum, in exordio in cæsuris principalioribus locum dedit huic elemento:

*Eruerint Danaï, quaque ipse miserima vidi,
Et quorum pars magna fui.*

Hujus tamen literæ exilitas non ita exanguis, nec semper tristis, ut non suo loco amœnitatis vel plurimum adducat, venusta gracilitate: qua de causa apud Latinos non raro in locum migrat accita. Auger sonum & diminit, sicuti ceteræ vocales, de quibus supra dictum est. Litera vocalis est, quæ etiam consonans fieri consuevit, & modò pro simplici consonante, modò pro duplici accipitur. Pro duplici consonante accipitur, quando in eadem dictione ponitur in medio duarum vocalium, ita ut posteriori coherat in eadem syllaba: ut Maius, Pompeius, Peius. Simplex autem consonans esse intelligitur, quoties in principio ponitur dictionis, ita ut cum sequente vocali coherat in eadem syllaba, aut quoties subsequitur immediate aliquam consonantem: ut, Janus, conjuro. Notandum tamen, i literam pro consonante aspirari non posse, quum nulla consonans aptè aspirationem accipere valeat. Unde Hierosolyma sex syllabarum est, Hiulcus trium. E, & I, commutari sæpe, docet Gell. *cap. 29. lib. 10.* I, quoque in V, mutatum apud antiquos: ut Decimus, *decumus*: Maximus, *maxumus*. ||

I A

Ia, *ia*, filia fuit Atlantis, soror Maia, matris Mercurii, de qua Homerus *lib. 4. Odys.* ¶ Item *Ia*, *ia*, Græci vocant violas: unde Ianthina vestis, vide infra.

|| *Iaca*, *Iaca*. V. E. Hispaniæ, sub A. Cæsarugustano. ||

Iacchus, ἰακχός. Nomen Bacchi, ab ἰακχός, clamor, canto, vociferor: nam qui Baccho sacrificabant, ululatus & clamoribus omnia implere solebant. Virg. *Eclog. 7.*

Populus Alcida gratissima vitis iaccho.

Ponitur quandoque pro vino. Idem 6. *Eclog.*

Instatum hesternò venas, ut semper iaccho.

Iacchus, es, ui, jacere, ex ἰακχός, κέουσι. Cubo, decumbo, reclino, prostratus sum. ἰακχός schachab, יאכך רבבים, κέουσι, ἰππύουσι. GALL. *Estre couché ou estendu, gesir*. ITAL. *Giacere, star giù*. GERM. *ligen*. HISP. *Tacer, è estar echado è acostado*. ANGL. *To lye, to extende out or be of length*. Virg. in *Buc.*

Silenum pueri somno videre iacentem.

Idem 7. *Eclog.*

Strata iacent passim sua quaque sub arbore poma.

Ovid. *Eleg. 2. lib. 5. Trist.*

Mens tamen agra iacet.

Ibid. *Eleg. 3. lib. 3.*

dura in regione iacenti (id est agro.)

Ibid. *Eleg. 1. lib. 2.*

Nec mihi credibile est quenquam insultare iacenti.

Plaut. in *Amph.* Quis est hic senex, qui ante ædes nostras sic iacet? Dicimusque, *Jaceo* in strato, *jaceo* humi. Liv. *lib. 3. bell. Pun.* Humi iacentes inter custodias stationesque militum circumspexerunt. *Jacere* in luto. Vide *Lutum*. Plaut. *Curc. sc. 3. a. 5.* In nervo jam iacebis, nisi mihi argentum redditor. Ovid. *Eleg. 2. lib. 3. Trist.*

Hic ego, qui jaceo tenerorum lusor amorum.

Plaut. *Men. sc. 4. a. 1.* Si cades, non cades quin cadam tecum: iacentes tollet aliquis. Idem *Pseud. sc. 1. a. 5.* Vultis ut me iacentem hic aliquis tollat? Ibid. *sc. 2. a. 1.* Pernam, callum, glandium facito in aqua jaceant (id est, macerentur.) Ovid. 13. *Metam.*

Opposui molem clypei, texique iacentem.

¶ Quandoque accipitur pro situm esse. Salust. In medio campus iacet aquis undique scatens. Brutus ad *Ciceronem*, quem locum volo tibi esse notum: iacet inter Apenninum, & Alpes, impeditissimus ad iter faciendum. Ovid. *Eleg. 7. lib. 4. Trist.* Iacent inter me & te montes, flumina, campi, maria. ¶ Quandoque mortuum esse, atque adeo sepultum. Lucan. *lib. 8.*

Ille iacet, lata paci quem pratulit orbis.

Martialis,

I

Non aliter cineres mando jacere meos.

Ovid. *Eleg. 3. lib. 4. Trist.*

Et cinis in tumulto postus jacuisset avito.

Plaut. *Amph.* Spes & opes vitæ iacent sepultæ in pectore. Senec. *cap. 17. de consol. ad Helv.* O quàm multorum egregia opera obscuro iacent! Plaut. *Curc. sc. 4. a. 4.* Meæ pugnae obrictæ iacent. Ovid. 13. *Metam.*

per me iacet inclytus Hector.

¶ Aliquando *Jacere* ponitur pro abjectum, & miserum esse, pro contempti. Cic. 2. *de fin.* Maximas verò virtutes jacere necesse est, voluptate dominante. *Jacens* animus, id est, non alacer, abjectus, humilis, demissus. Cic. *de Amic.* Non est igitur amici, talem esse in eum, qualis ille in se est: sed potius niti, & efficere ut amici iacentem animum excitet, inducâtque in spem, cogitationemque meliorem. *Jacens* hæreditas dicitur antequam adita sit, apud Jurisconsultos. Item, *jacens* res, cujus dominus ignoratur. Ulp. *lib. 43. D. de furt.* Qui alienum quid *jacens* lucri faciendi causa sustulit, furti obstringitur. ¶ *Jacet* oratio, quæ languet, & quasi exanimis est. Quintil. *lib. 9.* de figuris sententiarum loquens: Motus est in his orationibus, atque actus: quibus detractis, *jacet*, & velut agitante corpus spiritus caret. Budæus. *Quintilian.* Animi iacentis, & mollis frontis (sup. homo.) Et Gell. *cap. 7. lib. 1.* Aure non surda, nec iacenti. *Jacent* pretia prædiorum, pro vili venduntur prædia. Cic. *pro Rosc. Comada.* Accepit enim agrum temporibus iis, quum iacerent pretia prædiorum. Rationes *jacent*, hoc est, emortuæ sunt & languidæ ac sopitæ. Plaut. *Amph.* Supreme Jupiter, quid inueor, utriusque in mulculo dextro, eodem in loco, signo eodem apparet probè, ut privum coivicit cicatrix rufula, sublurida. Rationes *jacent*, iudicium flet: quid agam nescio, id est, rationes ignoro. Et inde fit, ut res discerni non possit. *Jacent* bona, quæ sunt sine possessore. Papinianus *D. lib. 3. tit. 3. l. 3.* Nonne justius atque utilius erit, ad eundem modum, &c. *Jacere*, pro plurimum porrigi. Virg. *lib. 3. Georg.*

isque pecus longa in deserta sine ullis

Hospitiis: tantum campi iacet.

Nonius. Hujus verbi composita sunt, Adjaceo, Interjaceo, Objaceo, & Subjaceo: de quibus vide suis locis.

Jacere, is, jeci, & jacui, auctore Diomede *lib. 1. jacere* jactum, *μαρτὴν ἰαί, ἄχθω*. Significat emitto, jaculor. ἰαί, ἄχθω *jaráb*, ישריף *kischlich*, ישריף *ramáb*, ישריף, *jaráb*. GALL. *letter, lancer, tirer*. ITAL. *Tirare, tirare, lanciare*. GERM. *Werffen*. HISP. *Echar, tirar, lanzar, arrojar*. ANGL. *To cast, throw or hurl*. Cic. 6. *Verr.* In quem scyphum de manu jecere conatus est. Virg. 5. *Æneid.*

Sublatâque procul dextra connixa coruscet, Et iacet.

Tibull. *lib. 4.*

celeremve sagittam iecerit.

¶ *Jacere* talos, vide *Tali*. Plaut. *Asin. sc. 2. a. 5.* Jace pater talos, ut porrò nos jaciamus. Idem *ibid. sc. 1. a. 4.* Cum jacet talos, Te ne dicat, nomen nominet. Et *Curc. sc. 3. a. 2.* Jacet volutrios quatuor. *Jacto* basilicum. Cæsar 2. *bell. Gall.* Undique in murum lapides jacti cepti sunt. ¶ *Jacere*, pro dare. Sueton. in *Neron. cap. 17.* Multaque, nec dubias significationes jecit, eum ordinem (senatorium) sublaturum, &c. ¶ *Jacere* fundamenta, est ponere, vel collocare lapides, quibus ædificium superstruatur. Sueton. in *Caio*, In area Capitolina novæ domus fundamenta jecit. ¶ Per translationem autem pro lochoare, & rei alicujus principium statuere. Cic. 1. *Philipp.* In quo templo, quantum in me fait, jeci fundamenta pacis. Gradum *jacere*, atque aditum ad cetera, idem est quod veluti viam parare, quæ ad aliqua progrediamur. Cic. 1. *de lege Agr.* Hunc quasi gradum quendam atque aditum ad cetera jactum intelligatis. ¶ *Jacere*, pro econtari, sive spargere in vulgus. Tacit. *lib. 1.* Quædam de habitu, cultuque & institutis ejus jecerat. Idem *lib. 4.* Neque raro, neque apud paucos talia jaciebat. *Jacere* in aliquem aliquid, metaphorice est dictum aliquid in quempiam torquere. Liv. 34. Rem defendam, non nos, in quos jecit magis hoc Consul verbo tenus, quàm ut re insimularet. *Jacere* contumeliam in aliquem. Cic. *pro Syl.* ¶ Hujus composita sunt, Abjicio, ἀπιπιπρω. Adjicio, Conjicio, Circumjicio: unde Circumjecta impedimenta dicimus. Dejicio, ἀποβωωω. Disjicio, Ejicio, Injicio, Objicio, Projicio, Rejicio, Subjicio, Trajicio, quæ omnia videto suis locis.

Jactus, a, um: Velleius, *Jacta* mentio (pro *facta*,) ut aliqui libri habent.

Jacto, as: frequenter & multum jacio. ἰαί, ἄχθω *kischlich*, ישריף *hehid*, ישריף *heril*, ἀππιπρω. GALL. *letter souvent*. ITAL. *Lanciare spesso*. GERM. *Dil und oft werffen/werffen eins werffens*. HISP. *Lanzar à menudo*. ANGL. *To cast often*. Senec. Dum lapillos jactare in puerum. Virg. *lib. 1. Georg.*

Deucalion vacuum lapides jactavit in orbem.

Plaut. *Curc. sc. 3. a. 2.* Jactit volutrios quatuor, jacto basilicum. ¶ *Jactare*, fustius graviusque est, quàm *jacere*. Ovid. *Eleg. 2. lib. 1. Trist.*

jactat mea verba, precésque.

¶ *Jactare* manus, i. movere, agitare, ἀγροποιώ, apud Quint. *lib. 6. cap. 3.* Juvenalis,

A facie jactare manus.

In quo adulatoris gestus describitur, manuum jactatione, & motu, ac gesticulatione adblandientis, & propè histrionico more gestum agentis. ¶ *Jactare*, pro sæpe multumque animo revolvere, ἰταναμενί. Virg. 11. *Æneid.*

Atque illum tales jactantem pectore curas. Aliquando fatigare, vexare, concutere, exagitare, molestia afficere. ἰαχῆν tithel. κρημαῖ, ἰαχῆν. ut Virg. 1. Aeneid.

jactatos aequore toto Troas reliquias Danaum, atque immitis Achillis. Ubi Serv. Jactamur in mari, fatigamur in terris. Ovid. Eleg. 2. lib. 3. Trist.

Dum tamen & ventis dubius jactabar & undis. Ibid. Eleg. 4. lib. 4. Nam neque jactantur moderatis aquora ventis.

Idem Eleg. 1. lib. 4. toto jactatus in orbe (i. per orbem.) Idem Eleg. 3. lib. 4. Trist.

Fossaque jactati corporis ossa dolent. Cicero. in Verr. 2. Jactatur domi suae vir primarius, & homo honestissimus: pro se quisque manus affert. Idem pro Quintio, Aequitas multis injuriis jactata, atque agitata. Et paulo post, Multis vexatus contumeliis, plurimis jactatus injuriis. Aliquando pro se efferre, gloriari. ἰαχῆν hithallél, ἰαχῆν gaáb, ἰαχῆν αὐλαωχῆν. GALL. Se vanter. ITAL. Vanarsi. GERM. Xhümen. HISP. Vanagloriarfe. ANGL. To cracke or boast to glorifie him self. Cicero. pro Rosc. Hæc tu Eruci, tot & tanta si nactus esses in reo, quam diu diceris? quo modo te jactares? Quint. lib. 4. cap. 13. Adversarius enim fiduciam partis suae jactat. Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist.

Tempus ubi est illud quo te jactare solebas Coniuge.

Item, Jactare se insectatione & convitiis dominorum. Liv. lib. 9. dec. 4. Et jactate obsequium amatori (id est, nimium prædicare.) Idem ibid. Est interdum Jactare, idem quod inaniter loqui. Virg. 2. Eclog.

ibi hac incondita solus Montibus & sylvis studio jactabat inani. Idem 1. Aeneid.

Talia jactanti stridens Aquilone procella Velum adversa ferit.

Aliquando frequenter admittere, sive ejaculari. Idem 2. Gerg. Et si non alium latè jactare odorem, Laurus erat.

Et alibi, Ipsa latiriâ voces ad sidera jactant, i. crebrò emittunt. Aliquando frequenter adfere: ut apud eundem, haud unquam manibus jactata fatiscit, i. ductata.

Jactatur nummis. Cicero. 3. Offic. Cùmque collegium Prætorum Trib. pleb. adhibuissent, ut res numaria, &c. constituerunt: jactabatur enim nummus illis temporibus sic, ut nemo scire posset quid haberet, id est, fluctuabat æstimatio nummi. Budæus, Jactans sui. Quintilian. Jactantior gestus. Idem Quintilian. Jactantius genus ambitus.

Jactito, as: frequentativum à Jacto. ἰαχῆν, ἰαχῆν δόουα. GALL. Jetter souvent. ITAL. Gettar sovente. GERM. Hin vnd wider treiben / emfig handlen. HISP. Echarr à menudo. ANGL. To cast often. Liv. 8. ab Urbe, Juvenctus, histrionibus & fabularum acta relicto, ipsa inter se mote antiquo ridicula intexta versibus jactare cœpit.

Jactis, part. positus, constitutus. ἰαχῆν muschlach. ἰαχῆν δόουα, ἰαχῆν δόουα. GALL. Jetté. ITAL. Gettato. GERM. Geworffen / Item, getagt. HISP. Echado. ANGL. Casten, layed. Cic. 2. de lege Agrar. Hunc quasi gradum quendam, atque aditum ad cætera jactum intelligetis. Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.

Nix jacet, & jactam non sol pluviaque resoluunt. Jactus, pro Jactatus. Idem Eleg. 8. lib. 4. Trist.

Terræque marique Jactum, &c. al. legitur Actum.

Jactus, us, vi: Actus ipse jaciendi. ἰαχῆν metachavéh. βολή. GALL. Jet, jettement. ITAL. Il trave, gettamento. GERM. Ein wurff. HISP. El lance. ANGL. A cast or throwe. Ter. Adelp. Ita vita est hominum, quasi quum ludas tesseris: Si illud, quod est maxime opus jactu, non cadit: Illud quod cecidit forte, id arte ut corrigas. Virg. 4. Georg.

se jactu de dit aquor in altum. Jactus pilarum. Ovid. 2. Trist. Eleg. 1. Ecce canit formas alius, iactis que pilarum.

Jactus talorum. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Quid valeant tali, quo possis plurima iactum Figere.

Plaut. Asin. sc. 2. a. 5. Plaudite, & mihi ob jactum cantharo mulsam date (de Venere jacta in talis.) Jactus fulminum. Cicero. 3. Catil. Jactus absolutè, βολή, pro jactu retis. Val. lib. 4. cap. 1. A piscatoribus in Milesia regione verriculum trahentibus quidam jactum emerat. Jactus item accipitur pro mercium in mare projectione, quæ in magno tempestatibus fieri solet, navis exonerandæ gratiâ. Unde extat tit. lib. 14. Pand. ad legem Rhodiam de iactu, quo cavetur, si levandæ navis gratiâ jactus mercium factus sit, omnium contributione esse sarcendum, quod pro omnibus damni factum est.

Jactant, adverb. Insolenter, gloriose, cum jactantia. ἰαχῆν. GALL. Avec vanterie, & iactance. ITAL. Con superbia, ambitiosamente. GERM. Stolzlich / mit thümen. HISP. Vanagloriosamente, & pomposamente. ANGL. Boastingly. Tacit. lib. 2. Perisse Germanicum, nulli jactantius merent, quam qui maxime latantur: id est, majori cum ostentatione. Et lib. 19. Litteras composuit ad Vespasianum jactantius quam ad Principem.

Jactatus, part. ἰαχῆν metultál. ἀνέριμίν, πτωγμίν, ἀγροδύ, ἰαχῆν δόουα. GALL. Agité, ietté d'un costé & d'autre. ITAL. Spinto, gettato quà & là. GERM. Hin vnd hâr geworffen vnd getriben. HISP. Acossado, echado en diversos partes. ANGL. Tossed to and frome. Ovid. Eleg. 10. lib. 3.

Et quanquam Boreas jactatis insonet undis. Ibid. Eleg. 2.

Undique iactato flore tegente vias. Virg. 1. Aeneid.

iactatos aequore toto Troas, reliquias Danaum, atque immitis Achillis.

Jactatus: pro Jactus. Aug. apud Suet. in Aug. cap. 71. loquens de Iulio talorum: Talis enim jactatis, ut quisque Canem, aut Senionem miserat.

Jactabundus, a, um: gloriosus. Gell. lib. 1. cap. 2. In quemdam jactabundum, & gloriofum. Et lib. 15. cap. 2. Nugator, & in Græcæ fauendia gloria jactabundus. Dixit etiam lib. 19. cap. 1. Mare Ionium violentum, vastum & jactabundum.

Jactatus, us, ui: Agitatio, succussio. ἰαχῆν talteláb. ἰαχῆν. GALL. Agitation. ITAL. Agitazione à motto. GERM. Bewegung. HISP. Agitacion. ANGL. A tossing, a moving. ut, Jactatus maris. Plin. lib. 14. cap. 18. Sic & mari navigatio: cujus jactatus his quæ duraverint, tantum vetustatis adjicere sentitur, quantum habuerint. Ovid. 6. Metam.

Excussit pennas, quarum jactatibus omnis Afflata est tellus.

Jactatio, nis: Agitatio, succussario. ἰαχῆν talteláb. ἰαχῆν. GALL. Secouement. ITAL. Crollo. GERM. Bewegung / hin vnd her treiben. HISP. Sacudimiento. ANGL. A tossing, a boasting. Liv. lib. 30. bell. Pun. Simul sperans leniorem in navigatione quam in via jactationem vulneris fore, & curationi omnia commodiora. Cic. pro Mura. Quo tandem animo me esse oportet, propè jam ex magna jactatione terram videntem, in hunc cui video maximas Reip. tempestates esse obeundas? Jactatio etiam ponitur pro jactantia & gloriacione. Idem 5. Tusc. Jactatio (vel jactantia potius) est voluptas gestiens, & se efferens insolentius. Insolentiam & jactationem hominum ferre. Idem ad Att. lib. 10. Jactatio verborum. Idem ad Brutum. Quint. Cùm jactatio illa dicendi vitiosa detonuit.

Jactator, is: Gloriosus, insolenter se vendicans. ἰαχῆν mithhallél, ἰαχῆν xééh. ἰαχῆν αὐλαωχῆν, ἀλάζορ. GALL. Vanteur, glorieux, vain, presompueux. ITAL. Ventatore. GERM. Ein thümer der sich grosser dinget außthut. HISP. Alabancioso de si. ANGL. Boaster, a cracker. Quint. lib. 11. cap. 1. de Cic. Is quidem retum à se gestarum major quam eloquentiæ fuit in orationibus utique jactator. Claud. 3. Paneg.

immodicus proprii iactator honoris. Gell. cap. 4. lib. 18. Jactator & vendicator Salustianæ lectionis. Et Quint. Jactator rerum gestarum & eloquentiæ. Suet. in Claud. c 35. Jactator civilitatis.

Jactantia, æ: Jactatio, insolentia, superbia. ἰαχῆν gaáb, ἰαχῆν gaaváb, ἰαχῆν αὐλαωχῆν, ἰαχῆν αὐλαωχῆν, ἰαχῆν αὐλαωχῆν. GALL. Vanterie, vanité, iactance, presumption. ITAL. Superbia, iactantia, vanto. GERM. Xhümmung, thumsüchtigheit. HISP. Sobervia, alabanza vana. ANGL. Boasting; cracking pryde. D. finitur à Cicero. 4. Tusc. voluptas gestiens, & se efferens insolentius. Quint. lib. 9. cap. 2. Veritus opinionem jactantiæ. Idem, Hoc enim inanis est jactantiæ. Tacit. lib. 1. Jactantia, gloriâque ad posteros. Quintil. Jactantia ingenii.

Jactuosè: Jactanter, insolenter, superbe. ἰαχῆν αὐλαωχῆν. GALL. Avec vanterie. ITAL. Ambitosamente, superbamente. GERM. Stolzlich mit thümen. HISP. Vanagloriosamente. ANGL. Boastingly, by cracking pryde. Cicero. Quum sint multa jactuosè dicta. Sic enim legunt quidam: quamvis in castigatioribus exemplaribus non jactuosè legatur, sed actuosè.

Jactuosus, jactans. Nonius Marcellus, Jactuosæ positum pro jactantes. Cicero. in Orat. Quum sint luminosæ, & quasi jactuosæ partes duæ. Alia exemplaria habent actuosæ. Ex Nonio.

Jactura, æ. Propriè dicitur damnum illud, quod ex jactu consequimur, hoc est, ex projectione mercium in mare, quæ fieri solent in magnis tempestatibus, ventis adversis sævientibus, ad exonerandum navem. ἰαχῆν nézek. ἐνβολή. GALL. Perte, dommage. ITAL. Danno, perdita. GERM. Evgentlich der schad / so einer erleidet in des Meers vngestümige feit / außwerffung der güter / sunst aber / ein ieder schaden vnd verlust. HISP. Daño, perdida. ANGL. Loose, hurte. Salust. ad Casarem, Si quid adversi coortum est, de illis potissimum jactura fit quæ minimi pretii sunt. Liv. lib. 3. ab urb. Jacturam sui juris facere. Et Senec. Jactura publica pacisci. Per Metaphoram accipitur pro quovis damno: ut apud Cicero. 2. de finib. Facere jacturam rei familiaris. Ovid. 2. Metam.

Nunc tamen ablati domuit iactura decoris. Idem 1. Metam.

Est tamen humani generis iactura dolori Omnibus.

Jaculum, i. Propriè telum, sive hostile, quod manu ejaculari potest. ἰαχῆν chets. ἀγροδύ. GALL. Dard. ITAL. Dardo. GERM. Ein pfeil oder etwas anders das man in die weite würffst. HISP. Tiro que se tira. ANGL. A pike, a dardo. Quint. lib. 8. cap. 2. Qui jaculum emittit, jaculari dicitur. Virg. 9. Aeneid.

Jaculum, & iaculum contorquens mittit in auras. Jaculum, etiam à jaciendo dicitur retis genus, idem cum funda (quæ à fundendo dicitur, & Græcè βολή, teste Setvio) aut non multum diversum. Distinguit etiam Ausonius in Epist. ad Theonem, Et iacula, & fundas, & villica nomina lini, Cola que & insutos terrenis vermibus hamos.

Plaut. in Trucul. Quasi in piscinam rete qui jaculum parat. Idem, Jubeas una opera me piscari in aëre, venati autem reti jaculo in medio mari.

Jaculor, aris, deponens. Jaculum emitto, telum conjicio. ἰαχῆν iaráh, ἰαχῆν ramáh. ἀγροδύ. GALL. Darder, ietter un ou plusieurs dards. ITAL. Tirare, lanciare. GERM. Schiessen / werffen. HISP. Tirar à lancar tiro. ANGL. To cast darts. Joven. satyr. 1.

Quantas iaculetur Menychus ornos, Ovid. 2. Metam.

vasti quoque rector Olympi, Qui fora terribili iaculatur fulmina dextra. Quintil. cap. 12. lib. 2. Jaculantur abrupta quædam declinantes. Es

Plin. lib. 7. cap. 56. ¶ Est item ichthyocolla, piscis cujusdam nomen, corium habens glutinosum, ex quo glutinum conficitur. Author Plin. lib. 32. cap. 7.

Ichthyophagi. ἰχθυοφάγοι. ANGL. *That liveth on fishes.* ¶ Qui ex piscibus vivunt: quo nomine dicti sunt quidam populi Maris rubri accolæ, de quibus Hieronymus contra Jovinianum: Porro Ichthyophagi, genus errans in littore Maris rubri, supra petras Solis calore ferventes assant pisces, & hoc solo alimento victitant. Strab. lib. 15. Ichthyophagorum regio secus mare est, & magna ex parte arboribus caret. Raritas in ea palmarum, acanthi, muricæ, aquarum & domestici cibi maxima est. Vescuntur piscibus tum ipsi, tum eorum pecora: & aquas pluviales & fossiles potant: pecorum carnes piscibus præbent, domicilia ex ossibus cetorum, & ostreorum conchis magna ex parte faciunt. Nam trabium & fulcerum usum costæ præstant, portas maxillæ. E vertebrae fiunt mortaria, in quibus pisces subiguntur, & ad solem assantur: postea ex his panem conficiunt, frumenti paululum admiscentes. Nam & molas habent, quanquam ferrum non habeant. Quod nequaquam mirandum est: id enim aliunde afferri potest. Concidunt eas quum attritæ sunt lapidibus iis, quibus & sagittæ & missilia præfusa exacuunt. Pisces partim in oupis panariis assant, partim (quod frequenter fit) crudos edunt. Capunt eos retibus ex cortice palmarum factis.

Ichthyopola, Piscium venditor. ἰχθυοπώλης. GALL. *Vendeur de poissons.* ITAL. *Venditore de pesci.* GERM. *Ein fisch verkueffer.* HISP. *Vendedor de peces.* ANGL. *That selleth fishes.* ¶ Locus autem vendendis piscibus destinatus Ichthyopolion, ἰχθυοπωλείον appellatur.

Ichthyotrophæum. ἰχθυοτροφῆον. GALL. *Estant, vivier.* ITAL. *Pesciera, vivaio.* GERM. *Ein fischgrub / ein weyer in dem man fisch behelt.* HISP. *Estante de pecez.* ANGL. *A fishe ponde or stevo.* ¶ Piscina alendis piscibus accommodata: quod & vivarium à Latinis dicitur. Coll. lib. 8. cap. 1. Atque etiam quum datur liquoris facultas, ἰχθυοτροφῆον sedulâ curâ exercentur: ea sunt omnia (ut Latine potius loquamur) sicut avium cortallium stabula, nec minus earum quæ conclavibus septa saginantur, vel aquatiliū animalium receptacula.

Ichthys, ἰχθύς, Elidis est promontorium in Achaia apud Thucydidem, quod Valla, piscem transtulit, & ob id merito reprehensus est ab Hermolao.

¶ Ico, quasi exitus, nullo remanente. Gloss. Isid. ¶ **Lege Exitium.**

Ico, is, ici, ictum, ab ἰκα. Ferio, percutio. ἰκνὴ *hichcháh.* ἰκνὴ ἰκα. GALL. *Frappier, ferir, toucher.* ITAL. *Percuotere, ferire.* GERM. *Schlagen.* HISP. *Herir.* ANGL. *To strike, to touche.* ¶ Plaut. in *Truc.* Hoc vide, dentibus frendit, icit femur. Cæcilius, Si unquam quisquam vidit quem catapultæ, aut balistæ icerit. Plin. lib. 2. cap. 15. Lauri fruticem non icit. Idem *Capt. sc. 1. a. 4.* Genu ut quemque icero, ad terram dabo. ¶ Icere colaphum, ἰκλαφίζω, est impingere alicui colaphum. Idem, Quæ hæc res est? heu colaphum icit, malam vobis dabo. ¶ Icere fœdus. Cic. in *Pisonem,* Tu scilicet homo religiosus & sanctus, fœdus quod meo sanguine in pactione provinciarum iceras, frangere voluisti. Legitur & passivum Icor. Plin. lib. 16. cap. 30. Arborum manu satarum, receptarumque in domos, fulmine laurus sola non icitur. Liv. lib. 1. Ibi in turba ictus Remus cecidit.

Íctus, us: Percussio. ἰκτὴς *machcháh.* ἰκτὴς ἰκτὴς. GALL. *Coup, frappe.* ITAL. *Colpo, percossa.* GERM. *Ein strich / oder schlag.* HISP. *Golpe ò herida.* ANGL. *A stripe or stroke.* ¶ Cic. 2. *Offic.* Optavit Phærrhon, ut in petris curris tolleretur: sublatus est infans: antequam constitit, ictu fulminis deflagravit. Virg. 5. *Aeneid.*

— aut gravis ictu
Seminecem liquit saxo, lacerumque viator.
Plaut. *Milit. sc. 1. a. 1.* Uno ictu quingentos occideres. Senec. *cap. 9. de consol. ad Marc.* Ad omnes ictus expositi sumus. Lucan. lib. 1.

— unoque sub ictu
Stat genus humanum.
Senec. *cap. 12. de vita beat.* Sub ictu fortunæ stare. Ne sub vnum fortunæ ictum totas vires regis cadere pateretur. Et Velleius, Ad ictum cervicem dare. Senec. *cap. 26. de consol. ad Marc.* Ad ictum militaris gladii formati duces. Quint. Ictum evocant gladiatores. Idem ut ictu simili ferites: de fortunæ vulnere. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Saxa memor refero rursus ad icta pedem.
Quintilian. Feriunt animum sententiæ, & uno ictu impellunt. Senec. *Epist. 73.* In conspectu, & ut ita dicam, sub ictu. Et *cap. 9. al. 28. de consol. ad Polyb.* Sub ictu est tua innocentia. Plaut. *Mostell.* Perfacile ego ictus perfero argenteos. Ovid. 5. *Metam.*

Quæ mirata diu factas pedis ictibus undas.
¶ Legitur & icti genitivus, à nominativo secundæ declinationis. Claud. Quadrigarius apud Gellium, Ne Gallus impetum icti haberet.

Íctus, a, um, participium: Percussus, verberatus, læsus, pulsatus. ἰκτὴς *muchchéh.* ἰκτὴς ἰκτὴς. GALL. *Frappé, feru, touché.* ITAL. *Percosso, ferito.* GERM. *Beschlagen / getroffen.* HISP. *Golpendo, herido.* ANGL. *Stricken.* ¶ Ovid. 1. *Trist.*

Non aliter stupuit, quàm qui Iovis ignibus ictus Vivit.
Gell. *cap. 8. lib. 1.* Tali petulantia mulieris (Laidis sup.) atque pecuniæ magnitudine ictus expavidusque Demosthenes, avertit iter. Liv. lib. 7. *de bell. Pun.* Nova re Consulés icti. *Ibid. lib. 6.* Icti cladibus. Idem lib. 7. *dec. 4.* Icti responso novo.

Icon, is. ἰκόν. ἰκόν. ἰκόν. GALL. *Image, statuë, portrait.* ITAL. *Image, effigie.* GERM. *Ein bildnuß.* HISP. *Imagen.* ANGL. *An image or lyknes or a thing.* ¶ Effigies, imago, & statua ex membris ipsis à pictoribus, seu statuariis expressa. Plin. lib. 24. Eorum veterò, qui iter superavissent, imago ex membris ipsorum similitudine expressa, quæ quoniam vocantur. ¶ Est & icon figura, quum formæ ad præteritum causam similitudine sit collatio, aut laudis, aut vituperationis causa. Exemplum extat apud Virg. 4. *Aeneid.*

Omnia Mercurio similis, vocemque, coloremque,
Et flavos crines, & membra decora juvenia.

Icona, pro icon, dicitur à Casario lib. 7. cap. 12.

Íconicus, a, um: Ad vivum expressus, vivam imaginem referens. ἰκονικός. GALL. *Tiré au vis, peint ou pourtrait sur le vis.* ITAL. *Ritratto dal naturale.* GERM. *Das also aigentlich vnd wärentlich abgebildt ist / als ob es lätbe.* HISP. *Dibuxado de lo natural sacado.* ANGL. *That representhet the livelie image of a thing.* ¶ Suet. in *Calig.* Simulachrum stabat in templo aureum, iconicum, amiciebatūque quotidie veste, quali ipse uteretur. Plin. lib. 36. cap. 8. Adeo jam colorum usus increbuerat, adeoque ars perfecta erat, ut in eo prælio iconicos duces pinxisse tradatur: Atheniensium Miltiadem, Callimachum, Cynegirum: Barbatorum, Darium, Tissaphernem.

¶ Iconici, pictores qui tantum pingebant effigiem. Bud.

Íconismus, ἰκονισμός. Vera, vivæque imaginis expressio: à verbo Græco ἰκονίζω, quod est effingo, seu imaginem rei alicujus exprimo. nec. lib. 15. *Epist.* Iconismos descriptiones intpretatur, atque esse verbum Publicanorum.

Íconium, ἰκόνιον. Oppidum Lyaconia, non procul à flexu Tauri montis. Strab. lib. 12.

Icos, ἰκός, insula maris Ægæi, una Cycladum, Eubœæ proxima. Steph.

Ícosium, ἰκόνιον. Mauritania Cesariensis oppidum est, à viginti Heculis comitibus, qui ab eo desciverant conditum. Unde etiam à numero conditorum nomen habet. Author Solinus.

Ícterus. ἰκτερός. GALL. *La jaunisse.* ITAL. *Ittericia, malattia che fa diventare giallo.* GERM. *Die gälbsucht.* HISP. *La ittericia, dolencia.* ANGL. *The jaundis.* ¶ Est suffusio bilis flavæ, vel nigrae per totum corpus. Plin. & Varro regium morbum appellant, quod multo præcipue, regio planè potu, curatur. Celsus & Apuleius vocant auriginem, à colore auri: & hominem hoc morbo laborantem, auriginosum. Marcell. Virgil. ex Dioscoride arcuatam vertit, à colore celestis arcus. ἰκτερός. GALL. *Vn certain oiseau de couleur jaune.* ITAL. *Vcello giallo.* HISP. *La oropendolai ave.* ¶ Est item icterus avicula quædam flavæ coloris, quam Latini galgulum vocant, solo aspectu regium morbum fanans: unde & nomen habet. Plin. lib. 30. cap. 11. Avis icterus vocatur à colore: quæ si spectetur, sanari id malum tradunt, & avem mori. Hanc puto Latine vocari galgulum.

Íctericus, qui ictero laborat. ἰκτερός. GALL. *Qui a la jaunisse.* ITAL. *Itterico.* GERM. *Gälbsüchtig.* HISP. *Enfermo de aquella dolencia.* ANGL. *That is sick of the jaundis.* ¶ ἰκτερός ἰκτερός, hoc est, à milvo, quod oculi bile suffusi, milvinis similes videantur. Plin. lib. 20. cap. 1. Ictericis, necnon & phreneticis radices crudæ succum gargarizandum bibendumque demonstrat. Idem lib. 21. cap. 20. vocat felis suffulos. Juvenal. *Satyr. 6.*

Consulit ictérica lento de funere matris.

Íctis, idis, ἰκτίς, inquit Aristoteles, sylvestris mustelæ genus est, magnitudine Melitenis catelli: sed pilo, facie, albedine partis inferioris, & morum astutia mustelæ simile. Mansuescit majorem in modum, & officit alvearibus, mellis enim avida est: aves etiam perit, ut felis. Hanc *martam* speciali vocabulo vocant. Genitale ei ossium est, medicamento urinæ stillationibus. Plinius lib. 29. cap. 4. { *Avia* A kind of weasel. }

Íctus, Tarentinus nobilis palæstrita fuit, qui toto vitæ tempore à Venere religiosissime abstinuit, ne quid de corporis viribus immi-neret.

Íctus, vide *Ico.*

ID

Id, neutrum genus pronominis is, varium in oratione usum habens. ἰδ. ἰδ. ἰδ. GALL. *Cela.* ITAL. *Ciò, questo.* GERM. *Das.* HISP. *Ello.* ANGL. *That.* ¶ Plaut. *Most. sc. 2. a. 1.* Nunc postquam sunt nihil, id verò meopte ingenio reperi. *Ibidem,* atque hoc haud videtur verisimile vobis. At ego id faciam ita esse ut credatis. Item, Ad id usque frugi sui dum in potestate fui, parentum. ¶ Id, pro ea in re. Id cupio obtequi (id est, ea in re.) Idem *Asin. sc. 1. a. 1.* Item, Quis id est? Idem *Pseud. sc. 3. a. 1.* & *Asin. sc. 4. a. 3.* & *Aul. sc. 6. a. 4.* & *Cure. sc. 2. a. 5.* & Ovid. *Eleg. ult. lib. 4. Trist.* ¶ Id, pro ea re. Plaut. *Cure. sc. 2. a. 1.* Id quod amo, careo, (id est, ea re.) ¶ Id, pro Ideo, sive ob id. Idem *Capt. sc. 5. a. 3.* An id succenses mihi? Et in *Amph.* Id huc reverti me uti pugnarem tibi (id est, ideo.) ¶ Id interdum vacat. Idem *Menach. sc. 4. a. 5.* Sanum futurum mea id promitto. Item, Id pro capite tuo quod dedit perdidit tantum argenti. Et in *Cure. sc. 1. a. 1.* Id uti occæpi dicere, ubi id vacat post hyperbaton. Eleganter adjunctum habet genitivum: ut, Id ætatis, id temporis, id est, ea ætate, eo tempore. Cic. in *Epist.* Id ætatis jam sumus, ut omnia fortiter ferre debeamus. Idem in *Catil.* Quos ego id temporis ad me venturos prædixeram. Plaut. *Asin. sc. 1. a. 1.* Non pauidit cum id ætatis sycophantias agere. Velleius, In id furoris processerat. Id locorum. Salsus. *Jugurth. 104.* Tamen is ad id locorum talis vir (nam postea ambitione præceps datus est.) Rursus 101. Neque post id locorum Jugurthæ dies, aut nox quieta fuit. ¶ Id quod res est, idem est ac si diceremus, quod verum est. Terent. in *Adelp.* Verum cogito id quod res est, id est, id ipsum, idem est quod hoc. Cic. 1. *entulo,* Multi rogabantur, atque id ipsum Consulibus invitæ. ¶ Ab id, fit ideo. *novm*, ob eam causam; & idcirco, propter hoc, *vale av, 2/3 rü,* quæ declatantur suis locis. ¶ Id est, pro veluti, apud Jurisconsultos aliquando ponitur. Ulpian. *de pact. l. 7. §. 8.* Pacta in personam sunt, quoties pacifcor ne petam, id est, ne à L. Titio petam. Et puto interdum permittendum, id est, si grande damnum sit minoris.

Id quod, pro idè quod, veteres dicebant. Sic loquutus est Terentius in *Heaur.* Id quod est consimilis moribus, convices facile ex te natum, Et in *Heeyra,* Illicò lætæ exclamant, Venit: id quod me repente affpexerant. Et Livius lib. 41. Id quod erat vetusta conjunctio cum Macedonibus. Et lib. 3. *ad Qu. Frat.* Teneo accusando vix mehercule, sed tamen teneo, id quod judices nullos habemus. Ex Aldi Commentario ad *Qu. Frat.*

Idæ, Idæ, ἰδæ. Mons altissimus, qui ad Troadem spectat. Latus ejus Septentrionale, ex angustiis Abydi usque ad Æscapum, & Cyzicenum agrum, ad Propontidem pertinet: Occidentale ad Hellepontum respicit: Australe promontorium efficit, quod Lectum appellatur. Orientalia

Orientalia Idæ ad Myfos declinant. Abundat mons aquis, & multa flumina emittit: in ejus summitate locus est, Gargarus appellatus, qui & Gargara in plurali, quod dicitur, atque adeo æquum montem atque oppido sumptum, quod in dorso montis est situm. Ovid. lib. 4. Fast.

Dindymen & Cybelen, & amœnam fontibus Idam. Ida item appellata est Dordani Smytharum regis filia. Est & Ida Cretæ mons, ita dictus à Corybantibus, sive Dactylis Idæis, qui quum in Cretam venissent, montem, in quo confederunt, patrii montis nomine appellarunt. Virg. 12. Æneid.

Idæus, a, um, idæus, adject. Propert. Cedite jam diva, quas pastor videbat olim Idæis tunicam ponere verticibus.

Idicæ, a, um: Possessivum ab Ida monte. Plin. lib. 16. Idicarum cedrorum. Veteres tamen Idicos pro montanis omnibus sumunt, ut inquit Nicander.

Idæi Dactyli, δάκτυλοι ἰδαῖοι. Idem qui Corybantes, quos Jovem aluisse ferunt: & ne vagitu puer proderetur, novo lusu genere excogitato, dypeolis æneis inter se concursantes, aris tinaitu & numerosa pedis compositione, qui dactylus inde dictus est, Saturnum celavisse. Dicitur Idæi, ab Ida Phrygiæ monte, quem primùm incolerunt. Faciebant miracula. Plutarch. in Numa. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist. Vtque suum Bacche non sentit saucia vulnus, Dum stupet Idæis exululata modis.

Idæi sunt & gemmæ quædam in Creta ferre coloris, humani pollicis imaginem referentes, quas dactylos Idæos nominat. Vide Plin. lib. 37. cap. 10.

Idæus, idæus, Rhodius poëta, scripsit Rhodiorum res gestas versibus ter mille. Author Suidas. Fuit & Priami auriga. Virg. lib. 6. Idæumque etiam currus, &c.

Idale, oppidum est in Troade, ut inquit Plinius. De hoc quoque Lucan. lib. 3. Mysæque & gelido tellus perfusa Cæto, Idæis & nimium glebis exilis Arisbe.

Idallium, idallium. Cypri oppidum, quod ab eventu nomen accepit. Nam quum oraculum Chalcenori datum esset, ut illic urbem conderet, ubi primùm orientem Solem conspiceretur: unus è comitibus qui fortè restabat, ad eum converterens, εἰδὼν ἰδαίον, inquit, id est, vide Solem. Artæprobæ Chalcenor omine, civitatem statuit, & ab ea voce Idalium nominavit. Author Steph.

Idallus, a, um: adjectivum, idallus. Unde Venus Idalia, & Idalium nomen appellatum. Virg. lib. 10. Est Amathus, est celsa mihi Paphos atque Cythera, Idaliaque domus, &c.

Idanthysus, Scytharum Rex, qui bello res magnas gessit, bonæque patre Asiæ subiugata, usque in Ægyptum excurrit, ut author est Strabo lib. 14.

Idæus, idæus, Aphatei filius nomine, re autem ipsa Neptuni, qui acceptis à patre velocissimis equis, Marpessam filiam formosissimam, Eveni regis Ætoliz, Martis filii in Dianæ luco saltantem rapuit. Ob quam rem ejusdem pater (qui nulli procorum filiam suam dare voluerat, nisi certa nunc cursus fuisset victus: à se autem victos decollare, eorumque capita in aliorum terrorem de muris ædium suarum suspendere consueverat) dolore commotus, interemptis quos habebat equis, se in fluvium Lycormam, qui postea ab ipso Evenus dictus est, precipitavit. Cæterum fugienti cum puella Idæ Apollo in itinere obviam venit: qui quum Marpessam & ipse præripere Idæ vellet, ventam utrimque ad certamen est. Sed à Jove missus Mercurius illa arbitrium Marpessæ commisit, ut ipsa utrum vellet eligeret: illa autem Idam elegit, verita ne sese ætate provecam Apollo relinqueret. Hom. lib. 9. Iliad. Vide Marpessa.

Idæus, vel Idcirco, conjunctio: ideo, eam ob causam. ἰδὲ ἢ ἡλθεν. GALL. Pour ce, pourtant. ITAL. Per cio, per tanto. GERM. Darumb/derhalben. HISP. Por esso. ANGL. Therefore, for that cause. Terent. in Andr. Nam idcirco accersor, nuptias quod mihi apparari sensit. Cic. 7. Verr. Reperietis idcirco hæc in uno homine constituta, ut cæteris formidines, &c.

Idæa, a, idæa, ἰδαία. Est prima rerum species, & inchoata intelligentia. Cic. in Orat. Has rerum formas appellat Ideas ille, non intelligendi solum, sed etiam dicendi gravissimus author & magister Plato, easque gigni negat, atque semper esse, ac ratione & intelligentia contineri: cætera nasci, occidere, fluere, labi, nec diutius esse uno & eodem statu. Ideas (inquit August. lib. 80. Quaestionum) Latine possumus vel formas, vel species dicere, ut verbum è verbo transfere videmus. Ideas primus Plato appellasse perhibetur. Sunt autem Ideas exemplaria æterna eorum quæ naturaliter fiunt, immortales, immutabiles, inviolabiles. Et ut res appetitur, & præter omnes homines intelligere quendam apertior: & præter animalia animal ingenitum. Et quemadmodum ex uno sigillo complures fiunt impressiones: sic ex uno homine sexcenta milia hominum. Et hæc est Platonis Idea, à quo Aristoteles dissentiens, nullas putat esse ideas. Euseb. lib. Præp. ideam sic definiunt: Idea est perpetua substantia, causa & principium, ut singularia talia sint, qualis est ipsa, & quemadmodum sensibilibus exemplaria hæc corpora præcedunt, sic quæ omnia in seipsa continet pulcherrima atque perfectissima, hujus mundi exemplar est, ad quam à creatore Deo ab universa substantia mundus similimè formatus est.

Idem, componitur ex is, & demum. ἰδὲ ἢ ἡλθεν. GALL. Le mesme. ITAL. Quello stesso, quel medesimo. GERM. Eben der. HISP. Ello mesmo. ANGL. The same. In masculino genere nominativi singularis producit priorum, quam in neutro genere corripit, tam in nominativo, quam accusativo. Virg. 4. Æneid. Idem ambas ferro dolor, atque eadem hora tulisset.

Juvenal. Si fecisset idem caderet sub iudice mortuum. Calepini Pars I.

Idem cum dativo, Horat. de arte poet. Idem facit occidenti. Legendus Victor. cap. 22. lib. 10. Idem vocari, id est, eodem nomine Quintil. & Ovid. 2. lib. 10.

Torrída cum mica farra vocantur idem (id est februa.) Ad idem tendere. Quint. Idem laborare. Idem. Plaut. Menach. sc. 1. a. 5. Idem faciebat Hecuba, quod tu facis. Idem Accii, quod Titii: quid sit? docet Gell. cap. 16. lib. 3. Accusativus masculini & feminini generis mutat m, in n, ante d, euphonia causa: ut Eundem, eandem. Cæteri verò casus ex integro & corrupto compositi inveniuntur: ut eadem, ejusdem, eidem, eodem: iidem, eadem, eisdem, vel iisdem, eisdem. Itaque per duo ii, vel per e, & i, regula exigit scribi, tam nominativum pluralem masculinum, quam dativum & ablativum plurales. Solent tamen poëta per syncretism duo ii, in unum contrahere. Unde iidem, & iisdem, in carmine sunt distyllaba. Ovid. 1. Fast.

Quisque suas artes ob idem delibat agendo. (i. eadem de causa.) Idem Eleg. 13. lib. 3. Trist. Inque relinquendo (quod idem fecere sodales.)

Idem 1. Fast. Dii quoque cultores in idem venero Lycai, (i. eodem.)

Idem 3. Fast. Hac quoque desiderat laudata voce sororum, Quid faciant? turba pars habet omnis idem.

Idem, v. de E, iuprà. Idem non semper præcisè is ipse, sed pro ejusmodi, ejus generis, similimè ponitur, ut sæpissimè dicit Celsus iidem medicamentis curandum hoc ulcus, & illud lib. 7. cap. 14. Idemque vulnus linimentis curandum. Humorem quidam vel inciso summo tumore effundunt, & vultus iisdem linimentis curandum. Habet nonnunquam venustam quandam vim & rationem repetendi, quæ jam sunt dicta. Cic. 1. Offic. Et huic conjuncta beneficentia, quam eandem vel benignitatem, vel liberalitatem appellare licet, id est, quam etiam. Quintil. Si causam veneficii dicat adultera, non M. Catonis damnata judicio videtur, qui nullam adulteram non eandem esse maleficam dixit. Idem, similis. Plaut. Milit. sc. 6. a. 1. Proh dii immortales: similiorem mulierem, magisque eandem, quam nostræ est ea, non reor Deos facere posse. Idem qui. Idem Trucul. Idem es ecastor, qui soles. Idem quod. Cic. 2. de Divinat. Quid enim fors est? idem propemodum quod micare. Idem ac. Terent. Heaut. Mercat. Non ergo idem ac fuit. Idem ut, pro eadem quod. Plaut. Mercat. Non ergo idem ac fuit, ut alios in comædiis quos vidi facere. Idem ætatis. Tacit. lib. 13. Mos habebatur principum liberos cum cæteris idem ætatis nobilibus sedentes vesci in aspectu propinquo, id est, ejusdem ætatis. Idem virium, pro eadem vires, apud eundem lib. 14. Nec bonis artibus idem vitium erat. Idem cum dativo, quod resolvitur per Idem quod, idem ut, idem ac. Græci dicunt τὸ αὐτὸ οὐκ εἶναι. Salust. Jugurt. 120. Quod si me jure despiciunt, faciant idem majoribus suis. Lucret. lib. 2. de primis corporibus.

Atque animalium sint mortalibus una eademque? id est, τὸ αὐτὸ τῶν θνητῶν.

Et lib. 3. quorum unus Homerus Sceptra potius eadem aliis sopitus quietè est.

Iterum lib. 4. Nempe eadem facit, & scimus facere omnia turpi. Horat. in Arte, Invitat qui servat, idem facit occidenti.

Ab idem fit idem, quasi item idem, quod est similiter, eodem modo. Vide ex loco.

Idem idem, componitur ex Idem geminato. רבית רבית pehamim rabboh. GALL. Souventes fois. ITAL. Souvente, spesso. GERM. Stätz; immendar/ems vber das ander. HISP. Muchas vezes. ANGL. Often tymes. Sed prius m, in n, mutatur, & r, interponitur euphonia causa, significatque, frequenter, & (ut inquit Val. lib. 2.) cum quodam intervallo, Plaut. Menach. sc. 2. a. 1. Respectas identidem. Liv. lib. 1. Uvam longè ante alias insignem specie, & pulchritudine, à globo Thalassii cujusdam raptam ferunt, multique seiscitantibus cuinam eam ferrent, identidem, ne quis violaret, Thalassio ferri clamitatum, Plin. Centum millia numorum pro domo ejus identidem promittens. Suet. in Casare. Quam M. Cato identidem, nec sine jurejurando, denuntiaret delatum se nomen ejus simul ac primùm exercitum dimisisset, id est, frequenter, subinde, crebrò.

Idèo, Conjunctio collectiva, sive rationalis, significans idcirco, eam ob causam. ἰδὲ ἢ ἡλθεν. GALL. Pour ce, pourtant. ITAL. Per cio, per tanto. GERM. Darumb/derhalben. HISP. Por esso. ANGL. Therefore. Cic. 6. Verr. Ideo Claudius Pulcher retulit, ut C. Verres aufere posset. Idem 1. de Invent. Hæc ideo diligentius inducit præscriptio, ut aperte, &c. Ideò quòd. Idem Lent. fam. 1. Re quidem ipsa mihi ideo non satisfacio, quòd nullam partem tuorum meritorum, &c. Et in Verr. 5. In hoc genere facilius est existimatio, quam reprehensio: ideo quòd eum, qui hoc facit, avaram possumus existimare, crimen in eo constituere non tam facillè possumus. Ideò quoque. Idem pro Calio. Non si justa causa est oppugnandi, ideo quoque justum est, &c. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Non ideo debet pelago se credere, si qua Audet in exiguo ludere cymba lacu.

Ideo quia, pro Ideo quòd. Plaut. Men. sc. 1. a. 1. Idiocaballus, ἰδιουβάλλου, proprius equus, ἰδιουβάλλου. Gloss. gr. b. Mæurf.

Idiocratoria, proprius principatus. Baleng. Idiographum, ἰδιογράφου, privata scriptura. Dicitur & idiographus liber, propria authoris manu scriptus. Gell. cap. 14. lib. 9. Facile iis credam qui scripserunt idiographum Virgillii sese inspexisse, &c. (id est, manu Virgillii scriptum.)

Idioma, atis. ἰδιώμα ἡ λασχόν, ἰδιώμα ἡ σάφῃς. ἰδιώμα. GALL. Propriété de langage, idiome. ITAL. Idioma, linguaggio. GERM. Einersprach als genschafft. HISP. Propriedad de lenguaje. ANGL. A proper forme of

speak } Proprietas sermonis : ut sunt quinque idiomata Græcorum, quæ & Dialecti vocantur.

Ididiōmum, *ἰδιόμωλον*, canticum alicui festo dici proprium, ab *ἰδιός*, & *μωλον*. Vide Gloss. gr. b. Meurs.

Idiōtēs, sive Idiōta. } *ἰδιώτης*. GALL. *Idiot, lourdaud*, sive, ignorant, *personne privée*. ITAL. *Ignorante, idiota*. GERM. Ein schlechte person / so sein ampt tregt. HISP. *Necio, rustico, indocto, loco*. ANGL. *An idiot, a fool*. } Proptiē idem est, quod privatus, nullūque munere publico fungens. Unde *ἰδιώτης* dicunt Græci, pro eo quod est privatam vitam agere. Apud Latinos tamen ferè accipitur pro illiterato, & imperito. Lucil. *Quidni & tu idem illiteratum me, atque idiotam diceres?* Cic. 7. *Verr.* Quæ non modò istum hominem ingeniosum, atque intelligentem, verum etiam quemvis nostrum, quos iste idiotas appellat, delectare possent. Gell. cap. 2. lib. 1. Idiōtæ, rudes, & agrestes. Et Quint. Grati etiam Idiōtis joci.

Idiōtismus, Senec. *controvers.* lib. 7. Idiōtismus est inter oratorias virtutes, res quæ rarò procedit. Magno enim temperamento opus est, & occasione quadam : nec tamen mirum est si difficulter apprehenditur vitio tam vicina virtus.

Idmon, is, *ἰδμων*. Vates inter Argonautas, Apollinis & Asteriæ filius : ex Idmone autem & Thestia, Thestor : è Thestore Chalcas item vates, ut placet Pherecydi. Apollonius autem pœta Idmonem Abantis filium esse dicit, & item Herodotus. Volaterranus.

Idoliticus, *εἰδωλιτικός*, ἰδών, pertinens ad idolum. Suid. ||

Idolum, est templum fabricatum in honorem idolorum.

Idōlum, i. Simulachrum, statua, imago. } *ἰδῶλον* *εἰδωλον*, *ἰδωλον* *τεμῶν*. GALL. *Idole, image*. ITAL. *Idolo, simulacro*. GERM. Ein Bild oder Götz. HISP. *Idolo*. ANGL. *An idole or image*. } Cic. 1. de *fin.* Atomi, inane. Imagines, quæ idola nominant. ¶ Nonnunquam accipitur pro spectro, sive phantasmate. Plin. in *Epist.* Mox apparebat idolon, senex macie & squalore confectus, promissa barba.

Idōlātrā, *εἰδωλαπάτρης*. Idolorum cultor.

Idōlātrā, *εἰδωλαπάτρια*. Simulachrorum cultura, compositum ex *εἰδωλον* & *πάτριά*.

Idōlōpœtā, *εἰδωλοποιία*. Figura est qua introducimus personam notam, sed mortuam, & quæ loqui desierit : sicut in *Hecuba* Euripidis, Polylidori introducit idolum : & Appii Cæci in *Oratione pro M. Calio*.

Idōlōthyiā, *εἰδωλοθυσία*, cum accentu in penultima : Immolatio quæ fit idolis.

Idōlōhytum, *εἰδωλοθύτην*. Immolatum idolo.

Idōmēnā, *ἰδομένηα*. Macedoniæ oppidum, apud Stephan. Gentile, Idomenius, *ἰδομένηα*, vel Idomeniensis : quo utitur Plin. lib. 4. cap. 10.

Idōmēneūs, per quatuor syllabas, *ἰδομένηα*, Deucalionis filius, Cretensium rex, qui contra Troianos strenuè dimicavit. Troia autem eversa, quum in patriam renavigaret, subito oborta tempestate, solenne votum concepit, si se Neptunus incolumem in patriam reduceret, se illi immolaturum quod primum sibi occurreret. Contigit autem, ut filius ejus ei primus occurreret : quem quum immolare vellet, à suis pulsus, fugit in Calabriam : ubi juxta Salentinum promontorium oppidum condidit. Hæc refert Servius in illud Virg. 3. *Æneid.*

*Et Salentinos obsedit milite campos
Iyctius Idomeneus.*

Ovid. 13. *Metam.*

Nec minus Idomeneus patriæque creatus eadem.

Idōnēs, ab *ἰδών*, ἰδών, vel ab *εἰδών*. Conveniens, aptus. } *ἰδών* *ῥαβι*, *εἰδών*. GALL. *Idoine, propre & convenant*. ITAL. *Atto, conveniente*. GERM. *Geschicklich / süglich*. HISP. *Cosa decente y idonea*. ANGL. *Apt, meet, proper*. } Ovid. 5. *Fast.*

— sed idonea nondum
Est via.

Plaut. *Aul.* sc. 4. a. 1. Me arbitraris idoneum quem ludos facias.

Item, Idonei nuncii. Cæsar. lib. 1. de bell. civil. Terent. in *Andr.* Adeón' videmur vobis esse idonei, in quibus sic illudatis? Idem in *Hecyra*, Nequeo mearum rerum initium ullum invenire idoneum. Idoneus auctor. Fidelis, *ἰδόνες*. Cic. ad *Atticum*. Non mihi satis idonei sunt auctores ii qui à te probantur. Ovid. 2. *Fast.*

*Hunc morem teneas, pietatis idoneus auctor
Attulit in terras.*

Idoneus, cum dativo, id est, Utilis. Plin. lib. 23. cap. 19. Idoneus & tingendis vestibus flos. Idoneus ad. Plaut. *Pænulo*. Non potuisti adducere homines ad hanc rem idoneos. ¶ Idoneus homo, i. Locuples & dives. Cic. in *Offic.* Et sæpe idoneis hominibus indigentibus de te familiari impertiendum, sed diligenter atque moderatè. ¶ Idoneus, necessarius, commodus. Salust. *Inгурth.* 99. Oppidum nullius idoneæ rei cogens. Idonea, *τὰ δῖον*.

Idōnēs, orum. Tacit. lib. 4. At apud idonea provinciarum, id est, apud idoneos locos provinciarum.

Idōnē, adverbium : Aptè, commodè, convenienter. } *ἰδόνως*, *ἰδόνως*. GALL. *Convenablement, comme il appartient*. ITAL. *Convenevolmente, sufficientemente*. GERM. *Geschicklich / süglich*. HISP. *Digna, y decentemente*. ANGL. *Aptelie, properlie*. } Cic. 1. de *Invent.*

Idxordium, est oratio, auditoris animum idoneè comparans ad reliquam dictionem.

Idōthēā, *ἰδοθήα*. Nomen proprium filię Præti Argivorum regis, apud Homer. 11. *Odyss.*

Idryeus, *ἰδυεύς*, Hecatomni Carix regis filius, frater Mausoli, qui Artemisiæ sorori in regnum successit. Strab. lib. 14.

Idulis : Ovis quæ omnibus Idibus Iovi immolabatur. Ovid.

Idibus alba Iovi grandior agna cadit.

Et sacra dicebantur Idulia, de quibus vide Varr. 4. de *L.L.* hoc loco: Sacra quotquot mensibus feruntur in arcem. Ex idulis agnæ lana Flamines Diales albugeros suos conficiebant. Festus de sacra via loquens : Quidam dictam putant, quod eo itinere utantur sacerdotes idulum sacrorum conficiendorum causa.

Idūarē, lingua Hetruscorum dividere est. Inde Viduam dictam putat

Gellius, quasi iduam, hoc est, valde divivam.

Idūmæi. } *ἰδῦμαι* *adhmim.* ἰδυμῶν. } Populi inter Judæam & Arabiam siti, ad Occatum Casio monti proximi. Orti feruntur à Nabathæis, teste Strabone lib. 6. qui orta domi seditione, relicta sedibus suis, extrema Judæa occuparunt. Horum regio Idumæa dicitur ab Idume oppido : cujus meminit Lucan. lib. 3.

Gazaque est arbusco palmarum dives Idume.

Idūmæus, a, um. } *ἰδῦμαι* *adhmim.* ἰδυμῶν. } Virg. 3. *Georg.*

Primus Idumæus referam tibi Mantua palmas.

Iduumæa, regio finitima Judææ Meridiem versus, & Arabiæ atque Egypto. ||

Idus, iduum, idibus, *ἰδῦς*, pluralis tantum numeri, & scem. gen. in Martio, Maio, Junio, & Octobri dies est decimusquintus : in reliquis decimustertius. Unde Idus dictæ sint? docet Plutarch. in *Numer. Dicitur idus*, ut quidam existimant, ab antiquo verbo iduare, quod est dividere : propterea quod ad medium mensem existentes, in duas partes propemodum æquales mensem dividere videantur. Varro vocis hujus etymon è lingua Sabinorum, aut Hetruscorum ductum putat lib. 4. de *lingua Latina*. Ab idibus autem denominationem solum septem dies Nonas immediatè subsequentes : non quod ipse sint idus, sed quod eas antecedant. Unde octavo, septimo, sexto, quinto, quarto, tertio, & pridie idus dicimus : hoc est, octavo, vel septimo die ante idus. Ab idibus, idules dictæ sunt oves, quæ singulis idibus Iovi immolabantur. Vide *Idulis*.

Idya, dicta est à Cicerone mater Medæ, quam Ovid. *Hypseam* vocat.

*Non erat Æetes, ad quem despecta rediret,
Non Hypseæ parens, Chalciopæque soror.*

Idyllium, *ἰδυλλίον*, ab *ἰδῶ*, species : quia pœmata essent rerum quædam species quædam. ||

Idyma, *ἰδυμία*, vel *ἰδυμῶν*, urbs Cariæ, ubi Idmus fluvius est. Steph.

Idyrus, urbs & fluvius Pamphiliæ, pro urbe, *ἰδυρία*, vel *ἰδυρίς*, invenitur Stephan.

JE

Jebus. } *יבוס* *jebus.* ἰβου. } Civitas in finibus Judææ, Jebusæorum metropolis, qui ab ea nomen acceperunt.

Jecur, jecoris, & jecinoris, qui genitivus (ut inquit Priscianus) videtur esse à nominativo jecinus, qui non est in usu. } *כבד* *chabedh.* GALL. *Le foye.* ITAL. *Fegato.* GERM. *Die läber.* HISP. *El higado.* ANGL. *The liver.* } Est autem jecur, viscus incassato sanguini simile, sedes concupiscentiæ, venarum omnium principium, & primum sanguinis generandi instrumentum, ventriculorum lobis quibusdam, quasi dignis, circumquaque complectens : à Græcis dicitur *ήπαρ*. Plaut. in *Cms.* Lien necat, tenes dolent, pulmones distrahantur, cruciatur jecur, radices cordis pereunt. Horat. 1. *Carm. Ode 13.*

— va, meum
Fervens difficili bile tumet jecur.

Martialis lib. 13.

Aspice quam tumeat magno jecur ansere majus.

Plin. lib. 13. cap. 37. Jecur in dextera parte est in eo quod caput extorum vocant magæ varietatis. *Ibidem*, Sex victimarum jecinora replicata intrinsecus reperta sunt. Ita etiam Sueton. cap. 95. in *Aug.* Et immolanti, inquit, victimarum jecinora replicata intrinsecus à ima fibra paruerunt.

Jecusculum, i. diminutivum. Parvum jecur. } *ἰπιούλον*. GALL. *Petis foye.* ITAL. *Fegatello.* GERM. *Ein läberlin.* HISP. *Higadillo.* ANGL. *A little liver.* } Plin. lib. 11. cap. 37. Murium jecusculis fibræ ad numerum lunæ in mense congruere dicuntur.

Jehova, *יהוה*, nomen proprium, quo se verus Deus in Verbo suo appellavit. Solet hoc nomen vocari Tetragrammaton, id est, quatuor literarum IHVH, neglectis vocalibus, sine quibus Hebræus sermo à peritis legi & intelligi potest, beneficium horum trium elementorum *יהוה*, quæ propterea *matres lectionis* appellantur.

Jejunium, ii. Abstinentia à cibo, vel dies quibus cibo abstinemus. } *צום* *tsom,* *תהנית* *tahanith.* *ἵστια, ἵστία.* GALL. *Jéune, abstinencc de manger.* ITAL. *Il digiuno, il digiunare.* GERM. *Fastung / abtnehmung essens vnd trinctens.* HISP. *El ayuno.* ANGL. *A fasting.* } Liv. 4. bell. *Macedon.* Eorum prodigiorum causa libros Sibyllinos ex st. Decemviri quum adiissent, renuntiarunt jejunium instituendum Cereri esse, & id quinto quoque anno servandum esse. Jejunio laborare, apud Colum. lib. 3. cap. 12. Ovid. 1. *Metam.*

Longa domant illos inopi jejunia victu.

Idem 15. *Metam.*

Carne fera sedant jejunia.

Idem 4. *Fast.*

Qua quia principio posuit jejunia noctis (supple, famem exsolvisset, &c.)

Jejuno, à *ἵν*, vinum. A cibis abstineo. } *ἵνα* *tsam.* *ἵνα*. ANGL. *To faste.* } Hieronymus ad *Lucinium*, Atque urinam omni tempore jejunare possimus, quod in Actibus Apost. diebus Pentecostes, & die Dominico Apostolum Paulum, & cum eo credentes fecisse legimus.

Jejunus, a, um : qui cibum nondum gustavit. } *ἵνα* *tsam.* *ἵνα*, *ἵνα*, *ἵνα*. GALL. *Jéun, qui est à jeun.* ITAL. *Digiuno, che non ha ancora mangiato.* GERM. *Nüchter.* HISP. *Cosa ayuno, que no ha comido.* ANGL. *That fasteth, fasting.* } Plaut. in *Pseudolo*, In cenam qui jejunus venerit, aut sitiens, is risu, & ventre raso vigilabit sedulo. Tristes & jejuni. Quintilian. Plaut. *Capt.* sc. 1. a. 3. Neque jejuniosorem, neque magis effractum fame vidi. Seneca cap. 7. de *consol.* ad *Helv.* Quid jejunius ad copias hoc saxo? ¶ Jejunus animus, per translationem pro languido & imbecillo, apud Cic. 4. *Philipp.* quoniam qui jejuni sunt minimum habent virium. Jejuna aviditas, hoc est, maxima, & qualis jejunis esse solet. Plin. lib. 10. cap. 3. Ea jejuna semper aviditatis, & querulæ murmurationis. Jejuna oratio, cui opponitur copiosa & plena. Jejuna glareæ, apud Virg. pro sicca & sterili terra. Jejuna saliva, apud Colum. quæ ab homine jejuno exspuitur.

Jejunum intestinum : Medium inter ephyphin, & ileon situm obinet : inde nomen habens, quod perpetuo inane reperitur. { *εμεσις*. GALL. *Le boyau culier, boyau qui toujours est jeun.* ITAL. *jeuno intestino, o bodello.* GERM. *Ein Darm der kein Speiß behalt sonder atwäg lâr ist.* HISP. *La tripa ayuna.* ANGL. *One of the puddings ever empty.* } Nulla enim cunctatione expellit quicquid acceperit, affluentis in se bilis acrimonia lacessitum. Hoc antiqui hiam, & per diminutionem hillam dixerunt, ut inquit Festus, & hillum neutro genere.

Jejunè, adverbium : Exiliter, frigidè. { *ἀπείρος, δειγός*. GALL. *Sans boire ni manger, maigrement, petitement.* ITAL. *Magramento, à digiuno.* GERM. *Schlechtiglich laro / ohn rechten ernst vnd geschicklichkeit.* HISP. *Magramento, sin beber y comer.* ANGL. *Barely, coldy.* } ut, Jejunè de te aliqua disputare, agere, dicere. Cic. *in Oratore, Quod quum statuerit, tum ut quicquid erit dicendum, id dicit : nec satura jejunè, nec grandia minutè, nec item contrà.*

Jejunitas, aris. Propriè est abstinentia à cibo. { *ἰσχυρὸν νόστιμα*. GALL. *Jeune, abstinence de manger.* ITAL. *Digiuno, abstinenza dal cibo.* GERM. *Fastung / nüchternheit.* HISP. *El ayuno.* ANGL. *Fasting, barenesse or nakedness in stile.* } Quamquam per translationem pro exilitate, & ariditate accipitur. } Ubertas, & copia. Cic. *2. Tuscul.* Sed reperiuntur nonnulli, qui quum obruerentur copia sententiarum, atque verborum, jejunitatem & famem se malle, quam ubertatem & copiam dicerent. Idem *de Clar. Orat.*

Jena, urbs Thuringiæ ad Salam fluvium : habet Academiam anno 1558. excitatam.

Jentaculum, i : Cibus qui ante prandium sumitur. { *ἀνατολίαν*. GALL. *Le déjeuner.* ITAL. *Collatione, mangiare inanzi dîzinare.* GERM. *Das morgenessen / morgensupp.* HISP. *Almorzo de mañana.* ANGL. *A breakfast.* } Plaut. *Trucul.* Non novisti obsecro, qui illic apud me erat, hujus pater? usque ad jentaculum jussit ali. Idem *Cure. sc. 1. a. 1.* Veneri vovi jam jentaculum. *ibid.* Quid antepones Veneri à jentaculo? Sueton. *in Vitel.* Epulas trifariam semper, interdum quadrifariam dispartiebat, in jentacula, & prandia, & cœnas, comestationesque. Martialis *in Distichis,*

*Surgite, iam vendit pueris jentacula pistor :
Crifataque sonant undique lucis aves.*

Jento, as, ὄν δὲ ἰού, vel, ut DORES loquuntur, *ισ*. Jentaculum fumo. { *ἀνατολίαν*. GALL. *Déjeuner.* ITAL. *Far collatione.* GERM. *Zu morgen essen.* HISP. *Almorzar de mañana.* ANGL. *To breack fast.* } Varro *Marci pore,* ut citat Nonius : Ut eat, ac Remp. administrat, & quod pulli jentent. Afranius, Dum exo domum, jentare nulla invitat. Ulius est eo verbo Suet. *in Vitellio.*

Jenyssus, ἰνύος. Oppidum in ora Syriæ, tridui itinere à Casio monte distans. Herod. *lib. 3.*

Jetanympa, ab impetu sic dicta, ἰσῆνυ enim impetum facio significat.

Jerna, ἰεργα, Artaborum fluvius in Hispania, apud Melam *lib. 3.* Strab. Jernam Artaborum montem esse tradit : à quo verisimile est ejusdem nominis amnem profluere.

Jerusalem, vel Hierosolyma, *Hierusalem*, urbs Patriarchalis, ob Christi Salvatoris nostri Passionem notissima. ||

Jes, ietis, civitas est Achaia, in promontorio ejusdem nominis, juxta quod Alpheus amnis præterfluens, sex millibus passuum navigaret. Tortellius.

Jesus. { *ἰησοῦς* ἰeschuáh. ἰηῦς. } Apud Græcos & Latinos dictio est trissyllaba, Hebræorum lingua Servatorem significat.

Jeterus, Mœsiae fluvius, ex Rhodope profluens. Author Plin. *lib. 8. cap. 6.*

I G

Igædita, vel Igæditania. V. olim E. sub M. Bracarenfi : quæ sedes inde Guardiam translata est. Vide *Guardia*. ||

Iggerunt, pro ingerunt. Varro *lib. 1. de L.L.* Aggulus, aggens, aggilla, iggerunt, in ejusmodi Græci, & Attius noiter binam g, literam scribunt. Plin. *lib. 1.*

Igitur, quasi agitur. Collectiva, vel rationalis conjunctio est, ex præcedentibus conclusionem inferens, adhibeturque (ut inquit Valla) brevioribus conclusionibus. { *לכן* lachén, כן כן ἕν ἅλ chén. ἀπερ, *περὶ αὐτῶν*. *Donc, doncques.* ITAL. *Adunque, dunque.* GERM. *Darumb / derhalben.* HISP. *Assique.* ANGL. *There fore.* } Cic. *pro Ligario*, Habes igitur Tubero, quod accusatori maximè optandum, consistentem reum. Plaut. *Mostell. sc. 1. a. 2.* Miserum est. Quid est igitur? Idem *Menach. sc. 7. a. 5.* Siccine igitur abire liberum. Idem *Amph. sc. 2. a. 1.* Igitur tunc demùm omnes scient quæ facta. Idem *in Asin. sc. 2. a. 2.* Tum tu igitur es dives factus. Idem *Most. sc. 2. a. 1.* Tum tu igitur cedò purpurissum. Idem *Cure. sc. 1. a. 2.* Tum te igitur morbus agitat hepaticus. } Ponitur interdum pro deinde, sive postea, ut Terent. *in Eunuch.* Quid igitur faciam? Cic. *Acad.* Quid ergo esset id? Visum credo : quale igitur visum? Plaut. *in Amph.* Sin aliter sient animati, neque dent quæ petant : Sese igitur summa vi, virisque eorum oppidum expugnassere. Idem *Asin. sc. 1. a. 1.* Tum tu igitur curam quidlibet (i. deinceps.) *ibid. sc. 3. a. 3.* Tum tu igitur loquere quidlibet. } Pro ideo. Idem *Asin. sc. 1. a. 2.* Igitur inveniendò argento ut fingeres fallaciam. Quid igitur est? phrasis defectiva, ut apud Cels. *lib. 2. cap. 18.* ubi *faciendum* subintelligitur, i. *πρωτίον*. ut *Actor. cap. 12. τί ἔστι*.

Ignarùs, vide *Ignoro*.

Ignavia, æ, ab ignavus fit : Inertia, formido, timiditas } Fortitudo. } *ἄπειρος* *ἄπειρος* *ἄπειρος*. ἄπειρος, ἄπειρος. GALL. *Cowardise, lascheté, paresse.* ITAL. *Paura, pigrizia, dapoccagine.* GERM. *Saulheit / vnstruktamkeit / forchtisame zagheit* HISP. *Negligencia d pereza.* ANGL. *Slouth, slugisness, cowardness.* } Plaut. *Mostell. sc. 2. a. 1.* Venit ignavia, ea mihi tempestas fuit. Idem *Menach. sc. 6. a. 5.* Verbera, compedes, molæ, hæc sunt pretia ignaviæ. Salust. *in Catil.* Scitis quidem milites, socordia, atque ignavia Lentuli quantam sibi nobisque cladem attulerit. Cic. *in Latio*, Ut cum aliqua cura res sibi contrarias aspernetur, atque oderit, ut bonitas malitiam, temperantia libidinem, ignaviam fortitudo. Idem, ignaviam pusilli & abjecti animi vitium esse ostendit, ad Cælium scribens : Etenim memini in hoc genere gloriati solitum esse familiarem nostrum Hortensium, quòd nun-

quam bello civili interfuisset : hoc nostra laus erit illustrior, quòd illi tribuebatur ignaviæ, de nobis id existimari non posse arbitror. Quid autem sit fortitudo, docet Author *ad Heren. lib. 4.* Ista non est fortitudo, inquit, sed temeritas : propterea quòd fortitudo contentio est laboris & periculi cum ratione utilitatis, & compensatione commodorum. Temeritas est cum inconsiderata dolorum percellione gladiatoria periculis susceptio.

Ignavitàs, Ignavia. Justin. *hist. lib. 43.* Namque Phocenses ex ignavitate ac macie terræ coacti, studiosius mare, quam terras exercuerunt, **Ignāvus**, iners, socors, remissus, timidus } fortis, industrius. { *ἄπειρος* *ἄπειρος* *ἄπειρος*. ἄπειρος, ἄπειρος. GALL. *Coward, lasche, paresseux, faineant.* ITAL. *Codardo, dapoco, ville de cuore.* GERM. *Saul / vnstruktig / forchtisanzag.* HISP. *Cosa negligente d perezoza.* ANGL. *Slouthfull, a coward, a feursull dastard.* } Virg. *4. Georg.*

Ignavum fucos pecus à præsepibus arcent : hoc est, inutile & nullius artis.

Cicer. *1. Tusc.* Ut enim sit in pralio, ut ignavus miles ac timidus, simul ac viderit hostem, abjecto scuto fagiat. Liv. *5. ab Urbe*, Quum concione advocata terrorem increparet ac fugam, fucos esse ab ignavissimo & fugacissimo hoste. Gellius *cap. 4. lib. 17.* Ignavissimi poetæ. } Differt hoc tamen, quantum intelligo, inter gnavum & industrium, quòd gnavus propriè sit is, qui ad subeunda pericula, ac labores tolerandos, sapiens & fortis est : industrius qui ingenio quum multum valeat, ut artifex bonus, aliquid struere & negotiari, non otiari studet. Cicero. *pro Pomp.* Deinde cæteris ex ordinibus homines gnavi & industrii, partim in Asia negotiantur, quibus absentibus vos consulere debetis, partim suas & suorum in provincia pecunias magnas collatas habent. Salust. *in Cat.* Comperit ego habeo milites, verba virtutem non addere, neque ex ignavo strenuum, nec fortem ex timido oratione Imperatoris fieri. Ovid. *6. Fast.*

Nunc inopes viltus ignavæque fata timentes (i. famem.) Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 1.* Ignavi, malè habiti & malè conciliati. Gell. *cap. 23. lib. 2.* Ignava verba & ingrata (Cæcili) præ Menandro. Velleius, Ignavum stipendium conferunt Gallia. Plaut. *Capt. sc. 1. a. 2.* Captus est filius tuus? H. Ita. C. Non igitur nos soli ignavi fuimus. Gell. *cap. 8. lib. 13.* Hominis ignava opera & philosopha sententia. Idem *cap. 24. lib. 13.* Ignava & frigida repetitio. Ovid. *Eleg. 6. lib. 1. Trist.*

——— *Et non ignava legentem
Otia delectet.*

} Componitur ignavus ex in, & gnavus : sive ex in, & navus : ablato g. Vide *Gnavus*.

Ignavè, sive Ignaviter, adverbium : Lentè, & segniter, sine industria. { *ἀπείρος*. GALL. *Cowardement, laschement, paresseusement.* ITAL. *Pigramente, lentamente.* GERM. *Saullich / tiedelich / ohn ernst.* HISP. *Perezosamente.* ANGL. *Slouthfullie, cowardlie.* } Cicero. *2. Tuscul.* Sed hoc quidem in dolore maximè est providendum, ne quid abjectè, ne quid timidè, ne quid ignavè, ne quid serviliter, muliebriterve faciamus, Hircius ad Cic. Rure jam redierint, quæris? An ego, quum omnes calcant, ignaviter aliquid faciam.

Ignāvī, teste Nonio, antiqui dixerunt pro ignavum fecit. Afranius *Enneade 10.* ut citatur à Nonio, In parte inferiori hîc multiplicabitur caput. Fateor : sed sæpe ignavit fortem in spe expectatio. Verbum est obsoletum.

Ignis, is, ab in, privativo, & gignendo dicitur, quòd in eo nihil nascatur. Isidor. *lib. 19.* At contra Varro *lib. 4. de L.L.* quòd inde gignantur omnia. { *ἰσ* *esch. πῦρ*. GALL. *Feu.* ITAL. *Fuoco.* GERM. *Feur.* HISP. *Fuego.* ANGL. *A fire.* } Virg. *4. Georg.*

Æstuat ut clausis rapidus fornacibus ignis.

Cæsar *3. bell. civilis*, Suosque omnes castris continuit, ignisque fieri prohibuit, quò occultior esset ejus adventus. Cic. *3. Verr.* Cædere januam saxi, instare ferro, ligna & sarmenta circundare, ignem subjicere cœperunt. Tibull. *lib. 1.*

Lator eluxit fructos super ignis acervos.

Senec. *cap. 10. de consol. ad Marc.* Ignibus peruret corpora vel in pœnam admoris (in tormentis sup.) vel in infernis (sup. in rogo.) Ovid. *Eleg. 6. lib. 1. Trist.*

Ipsæ mea posui mæstus in igne manu.

Idem *Eleg. ult. lib. 4. Trist.*

Cum tamen hic essem, minimòque accenderer igne.

Idem *Metamorph.* de exilio. Idem *Eleg. 8. lib. 4. Trist.*

(Nil) rapido firmius igne Jovis.

Ibid. Eleg. 3.

——— *sum savis Jovis ignibus icus.*

Idem *Eleg. 5. lib. 3.*

Ausus es igne Jovis percussum tangere corpus,

Idem *lib. 5. Fast.*

——— *magno torret in igne bovem.*

Idem *Eleg. 3. lib. 4. Trist.*

Nec quia rex mundi compescuit ignibus ignes.

Suet. *in Calig. cap. 27.* Igni cremate. Plaut. *Capt. sc. 1. a. 4.* Jube ignem ingentem fieri. Idem *Aul. sc. 2. a. 1.* Quid si quispiam ignem quarat.

E. Extingui volo. Nam si ignis vivet, tu extingueret extempulò.

} Ignem esse in medio Mundi, & de ejus præstantia. Plut. *in Num.* Sacrificiis adhibebatur, *ibid.* } Per metaphoram accipitur pro amore. Virg. *4. Æneid.*

Vulnus alit venis, & caco carpitur igni.

Idem *3. Eclog.* pro exoleto, & quem quis amat vehementiùs.

At mihi sese offert ultro meus ignis Amyntas.

Terent. *in Eunuch.* Accede ad ignem hunc, & calesces plus satig

Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Phyllidis hic idem teneraque Amaryllidis ignes

Lusit.

Ibidem,

Tempore deficiat, tragicos si persequar ignes.

Idem *Eleg. 7. lib. 3. Trist.*

Ergo si remanent ignes tibi pectoris iidem.

Et Eleg. ult. lib. 4.

Sape suos solitus recitare Propertius ignes.
 Et apud Quintilian. Si nostrum ignem iudex conceperit (id est, affectus.) ¶ Ignis innocens. Ulpian. *D. lib. 19. tit. 1. l. 1.* Aliud est ignem innocentein habere, aliud omnino non habere: permittitur enim habere, sed innoxium. ¶ Ignis mollis. Corn. Tacitus *lib. 17.* Dum faces & glandes, & missilem ignem in obsessos iaculantur. ¶ Ignis sacer, quis dicatur, explicat Celsus *lib. 5.* his verbis: Sacer quoque ignis malis ulceribus annumerari debet. ¶ ANGL. S. Iohannes fyre. ¶ Ejus duae species sunt: alterum est subrubriculum, aut mistum rubore, atque pallore, exasperatumque per pustulas continuas, quarum nulla altetá major est. In his semper ferè pus, & saepe rubor cum calore est. Fit maximè in pectore, aut lateribus, aut eminentibus partibus, praecipueque in plantis. Alterum autem in summæ cutis exulceratione, sed sine altitudine, latum, sublividum, &c. Servius in illud Virg. *3 Georg.*

contractos artus sacer ignis edebat.

Sacer, inquit, ignis est, quem Græci *ἱερός* appellant. Quod tamen manifestè falsum est. Nam *ἱερός*, ut inter medicos omnes convenit, idem est morbus cum epilepsia, sive morbo comitiali, quam & Latini morbum sacrum appellant. Rectius quidem sentit Mænardus, ignem sacrum à Latinis appellari, quod erysipelas dicunt Græci. Plin. *lib. 26. cap. 11.* Ignis sacri multa asserit esse genera, inter quæ periculosissimum est, quod Græcè *ζωή* vocatur, hominem medium ambiens, & si cinxerit, necans. ¶ Vir igni spectatus, i. vir probata & spectata probitatis. Metaphora ab auro, quod igne probatur. Cicer. *lib. 2. Offic.* Quod in quo viro perspectum sit, hunc igni spectatum arbitretur. Sic in antiquis Cod. ¶ Ignis lenis, id est, lentus. Cels. *lib. 6.* Leni igne coquitur. ¶ Ignis ad torrem veniens, *πῦρ ἐπὶ τὴν ἀσπίδα*. De negotio quod raptim facileque conficitur, quasi quam ultrò ignis ad torrem transvolat. Diogenianus. ¶ Ignem disseccare, *τὸ πῦρ ἐξ αἵματος*, est sterilem operam sumere. ¶ Igni ferròque minari dicuntur, qui extremas denuntiant inimicitias. Quod verbum & hodie tritissimum est. Cic. *Philipp. 13.* ¶ Ignem igo ne addas, *Μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ*: id est, ne incendium incendio addas. Plato. ¶ Subjicere ignem: id est, invidia materiam suggerere. Cicer. *pro Rabirio*, Et quanquam tum propter multorum delicta, etiam ad innocentium periculum tempus illud exarserat: tamen quum odium non restingueretis, huic ordini ignem novum subjici non sivistis. Budæus.

Igniculus, i. Proprie diminutivum est ab ignis. ¶ *πυγίλιος*. GALL. *Perit feu, étincelle de feu.* ITAL. *Picciol fuoco, picciol stimolo.* GERM. *Seürlin/ Sünclein.* HISP. *Pequeño fuego.* ANGL. *A little fyre.* ¶ Juvenal. *Satyr. 3.*

Igniculum bruma si tempore poscas.

¶ Per metaphoram accipitur pro incitamento, & stimulo quodam, quo accendimur ad capessendam virtutem. Cic. *3. Tuscul.* Nunc parvulos nobis dedit igniculos, quos celeriter magis moribus, opinionibusque depravatis sic restinguimus, ut nusquam naturæ lumen appareat. Ingenii igniculi. Quintil. *lib. 6. in Proæm.* Desiderii igniculus. Cic. *ad Treb. lib. 15. Epist.* Virilis igniculus. Idem *lib. 15. ad Att.* Quint. Quædam exigua animalia igniculi videntur in tenebris.

Ignescitur, pro ignescit. Nonius.

Ignescus, a, um: quod est ex igne, sive quod ignis aut naturam, aut colorem habet. ¶ *ἰγνέσκος, ἰγνέσκος*. GALL. *De feu.* ITAL. *Di fuoco.* GERM. *Seürlig.* HISP. *Cosa toda de materia de fuego.* ANGL. *Of fyre.* ¶ Cic. *de nat. deor.* Nam omne quod est calidum & igneam dicitur & agitur motu suo. Igneus color, qui ignem imitatur. Plin. *lib. 8. cap. 38.* Arescive in gemmas carbunculis similes, & igneo colore fulgentes. Ovid. *6. Fast.*

igneæ cum pura veste nitebit humus.

Igneus fervor. Idem *lib. 9. cap. 60.* Hunc tam igneam fervorem esse tradunt, ut omnia in mari contacta adurat.

Ignitus, a, um: nomen adjectivum, ardens, candens. ¶ *ἰγνίτιος, ἰγνίτιος*. GALL. *Ardent & embrasé.* ITAL. *Affocato, infocato.* GERM. *Glühend/ seürlig.* HISP. *Cosa encendida de fuego.* ANGL. *Fyred.* ¶ ut, Ferrum ignitum. ¶ Aliquando id significat, quod quandam ignis similitudinem refert, quòdque calidæ, igneæque est naturæ. Sic Apuleius ignitam esse Martis stellam dixit. ¶ Ignitius vinum, hoc est, vehementius & generosius. Gell. *lib. 17. cap. 8.* Tum ego respondi conjectare me vinum idcirco minus coalescere, quòd femina quædam caloris in se haberet, essetque naturâ ignitius.

Ignescio, is, ere, ab antiquo Igneo, es: Accendor, ignitus fio. ¶ *ἰγνίτην, ἰγνίτην*. GALL. *S'embraser, s'allumer.* ITAL. *Divenir di fuoco* GERM. *Seürlig werden.* HISP. *Encenderse.* ANGL. *To be on fyre, to waxe to fyre, to burne.* ¶ Plin. *lib. 34. cap. 8.* Idemque in uncias, additis auri serupulis tenuis, prærenui pyropi bractea ignescit. Cic. *2. de nat. deor.* Ex quo eventurum nostri putant id, de quo Panæum addubitare dicebant, ut ad extremum omnis mundus ignesceret. ¶ Per translationem accipitur pro excandescere, vel vehementer irasci. Virg. *9. Aeneid.*

Haud aliter Rutulo muros & castra tuenti,

Ignescunt ira, & duris dolor ossibus ardet.

Col. lib. 10.

Antè amor ignescit mentis, savitque medullis.

Igniarius, ii, est quo ignis elicitur, constâtque è silice, & ferro, quæ collisa ignem emittunt: unde scintillæ decussæ, & in fomite, linteòque educto exceptæ, flammam excitant. ¶ *ἰγνιάρης, ἰγνιάρης*. GALL. *Fusil pour exciter du feu, soit de bois ou autrement.* ITAL. *Focile, battifuoco.* GERM. *Ein seürlieg.* HISP. *Instrumento para hazer fuego, eslavon.* ANGL. *A tinder boxe with an yron to strike fyre.* ¶ Olim & ex lignis fiebat, mutuo attritu ignem concipientibus. Plin. *lib. 16. cap. 40.* Calidæ morus, laurus, hedera, & omnes, è quibus igniaria fiunt. Exploratorum hoc usus in castris, pastorumque reperit, quoniam ad excutiendum ignem non semper lapidis occasio est. Teritur ergo lignum, ignemque concipit attritu, excipientem materia aridi fomitis.

¶ Igniarius, ignem continens. Gloss. Idsid.

Ignibulum, thuribulum. Cath. ¶

Ignifer, a, um: Ferens ignem. ¶ *ἰγνιφόρος*. GALL. *Qui porte feu.* ITAL. *Che porta fuoco.* GERM. *Das seür bringer/ angezündt.* HISP. *Cosa que trae o tiene fuego.* ANGL. *That bringeth fyre.* ¶ *ἰγνιφόρος*. Lucan. *lib. 5.*

Inde mare, inder aër, inde ather ignifer ipse.

Ovid. 2. *Metam.*

Non tamen ignifero quisquam consistere in axe me valet excepto.

¶ Ne ignifer quidem relictus est, *ἰγνιφόρος* ἰλιχίζη. Ubi significamus omnes ad unum interuisse, adeò ut ne eidem sit parcitum, quòd ignem præferat exercitui.

Ignifluus, a, um. ¶ *ἰγνιφόρος, ἰγνιφόρος*. GALL. *Qui jette feu.* ITAL. *Che cola fuoco.* GERM. *Das feür/ fürstießt oder fahrt.* HISP. *Cosa que hecha de sí fuego.* ANGL. *That casteth fyre.* ¶ ut, Cavetur ignifluæ, apud Claudianum *lib. 6. Panegy.*

¶ Ignigena, ex igne genitus. Bacchi cognomen est, quòd fulminis igne sit genitus. ¶

Ignipes, edis: Igneos pedes habens. ¶ *ἰγνιπέδης*. GALL. *Qui porte le feu aux pieds.* ITAL. *Chi ha piedi di fuoco.* GERM. *Das feürige süßholz.* HISP. *Cosa que tiene los pies de fuego.* ANGL. *That hath fyre feet.* ¶ quod epitheton Solis equis tribuit. Ovid. *in Metam.*

Tunc sciet ignipedum vires expertus equorum non meruisse necem qui non bene rexit illos.

Martial. lib. 1.

Ignipedes posset sine Colchide vincere tauros.

Sic enim legunt nonnulli: quo tamen in loco legendum est, *Ἐπιπέδες ταυρὸς*, cum diphthongo in prima syllaba. Loquitur enim poeta de tauris illis Ætæ Colchorum regis, quos Poëta fabulantur habuisse pedes æneos. Quod ipsum indicat Ovid. *in Epist. Medæ ad Jasonem*, his versibus.

Martis erant tauri, plus quàm per cornua savi,
 Quorum terribilis spiritus ignis erat:
 Ære pedes soliti, prætentæque naribus ara,
 Nigra per afflatus hac quoque facta suo.

Ignipotens, tis: Dictus est Vulcanus, quòd ignis potestatem habet. ¶ *ἰγνιπότης*. Virg. *8. Aeneid.*

Illam inter sedes pallentem morte futura fecerat ignipotens, undis & lapyge ferri.

Ignispicium: Ea forma dicebatur ab antiquis, quâ Aruspiciam. ¶ *ἰγνιπτικία, ἰγνιπτικία*. GALL. *Devinement par le feu.* ITAL. *L'arte dello indovinare per fuoco.* GERM. *Ein warfagung so vondo feürs brennen gemmen wirt.* HISP. *Divination por fuego.* ANGL. *Divination by fyre.* ¶ Erat autem divinationis genus, quod ab igne inspectione sumebatur. Plin. *lib. 8. cap. 56.* Aruspiciam Delphi, ignispicia Amphiaræus, auspicia avium Tiresias Thebanus invenit.

Ignitabulum: Ignis receptaculum, *πυγίλιος*. Festus. Exemplum extat apud Solinum *cap. 18.* Pyrpole etiam, quoniam & ignitabula ibi, & igne inventa sunt.

Ignivomus: Ignem vomens. ¶ *ἰγνιπτομῆς*. GALL. *Qui vomit le feu.* ITAL. *Che vomita il fuoco.* GERM. *Des feür auswürfft oder ausspen.* HISP. *Cosa que hecha de sí fuego.* ANGL. *That vomiteth fyre.* ¶ Lucan. *in Carm. de Resurrectione Christi,*

Altius ignivomum Solem calî orbita ducit.

IGNOBILIS, e, dicitur ignotus, incognitus, vilis & abjectus. ¶ Nobilitas clausus, celebris, conspicuus. ¶ *ἰγνίλιος, ἰγνίλιος*. GALL. *Inconnu, de bas estat & condition, roturier.* ITAL. *Ignobile, vile, incognito.* GERM. *Unedel/ unedel/ unedel/ schlecht/ kleingfüg.* HISP. *Cosa escura y no conocida.* ANGL. *Known of low birth of na estimation, unoblie.* ¶ Virg. *lib. 7.*

Solus ubi in sylvis Italis ignobilis avum Exigeret.

Plaut. *in Pseud. sc. 1. a. 2.* Peregrina facies videtur hominis, atque ignobilis. Cic. *1. Tuscul.* Quid Cyrenæum Theodorum philosophum non ignobilem, nonne miramur? Virg. *1. Aeneid.*

Savitque animis ignobile vulgus.

IGNOBILITAS, atis: Vilitas, humilitas, obscuritas, conditio, atque fortuna hominum infimorum. ¶ Nobilitas, dignitas, generis antiquitas. ¶ *ἰγνίλιος, ἰγνίλιος*. GALL. *Roture, basse condition.* ITAL. *Ignobilità, humilità.* GERM. *Unachtsame oder unachtbarkeit/ schlechter Fleinfüg.* HISP. *Aquel escurecimiento de nobleza.* ANGL. *Baseness of birth, unoblie.* ¶ Cic. *pro Rosc. Amer.* Jam quos nemo propter ignobilitatem nominat, sexcenti sunt. Idem *5. Tuscul.* Nunc igniturn ignobilitas, aut humilitas, etiam popularis offensio sapientem beatum esse prohibebit? Ignobilitas generis. Cic. *pro Muren.* Quamquam ego jam putabam, Judices, multis viris fortibus, ne ignobilitas generis obijceretur, meo labore esse perfectum. Ovid. *6. Met.*

Res obscura quidem est ignobilitate virorum, Mira tamen.

IGNOMINES, qui laude & gloria carent, quasi sine nomine. ¶ *ἰγνίλιος, ἰγνίλιος*. GALL. *Sans nom, sans louange.* ITAL. *Che non hanno laude, senza nome.* GERM. *Unnamhaftig/ unbetümpft.* HISP. *Sin loor, sin nombre.* ANGL. *Without name or estimation.*

IGNOMINIÀ, æ, nominis nota, interprete Nonio, infamia, dedecus, contumelia, macula, probum. ¶ *ἰγνίλιος, ἰγνίλιος*. GALL. *Honte, infamie, deshonneur.* ITAL. *Infamia, vituperatione, vergogna, biasmo.* GERM. *Schmach/ schand/ etnes ehelichen names verletzung.* HISP. *Infamio, à mal nombre, verguenza.* ANGL. *Reptiche, infamie, slander.* ¶ Componitur ex *ἰγνίλιος*, & Nomen, n. litera commutata in g. Dicitur enim ignominia, quasi boni nominis amissio. Cic. *lib. 4. de Repub.* Itaque quum omnis ea judicatio verberetur tantummodo in nomine, animadvertio illa ignominia dicta est. Idem *Thermo*, Ostendi graves te suscepturum inimicitias, si adolescens potens & nobilis ignominia affectus esset. Et hercle sine dubio erit ignominia: habes enim neminem gradu superiorem. Gellius *cap. 8. lib. 10.* Ignominia militaris genus sanguinis missio. Item, Ignominia clades (de Republ.) Sacton. *in August. cap. 14.*

¶ Ignomi

¶ **Ignominia**, pro eo interdum qui ignominia afficit. Cic. *de petit. Consul.* Albutius una plaga concidit ignominia, quã eum Senatus affectit, quam denegavit supplicationem. ¶ Ignominia est, pro ignominia & vitio habetur. Plin. *lib. 28. cap. 2.* In quam transferri ignominia esset. ¶ Longè autem aliud est atque infamia; hæc enim ex multorum sermone oritur: ignominia verò imponitur ab eo qui animadversione notare potest: author est Corn. Fronto *de vocabul. differet.*

Ignominiosè, adverb. Cum ignominia & dedecore. ξ *ἀλμύς.* GALL. *Avec infamie, honteusement.* ITAL. *Vergognosamente, con infamia.* GERM. *Schändlich / ehrverletzlich.* HISP. *Con verguenza y infamia.* ANGL. *with reproche, infamie or slander.*

Ignominiosus, a, um, qui ignominia est affectus. ξ *ἀναθμὴ mechoráph, נִקְלָה nikhlah.* GALL. *Plein d'infamie & de deshonneur, infame.* ITAL. *Vituperò, d'infame, monstrato à dito, svergognato.* GERM. *Schändlich / vnehtlich / dem man ein schmach angethon hatt.* HISP. *Infame y de mal nombre.* ANGL. *Full of infamie and slander, reprochfull.* Quint. *lib. 7. cap. 2.* Tibi, inquit accusator, illos non licuit occidere: exul enim eras & ignominiosus. Quintilian. *declam. 250.* Ignominioso nulla est actio. Ita semper vocat ignominiosum qui nunc infamis dicitur. ¶ Accipitur etiam ignominiosus pro eo quod affert ignominiam. Liv. 3. *ab Vrbe.* Hos ignominiosa fuga domum se recipientes Romanus consul Alcido consequutus, ad unum omnes occidit.

Ignominio, as: Ignominia afficio. ξ *ἀφαιρῶ cheréph.* GALL. *Dif- famer, deshonorer, faire honte.* ITAL. *Far vergogna, far vituperio.* GERM. *Schmähen / ehr verletzen.* HISP. *Hazer verguenza d' vitupero.* ANGL. *To diffame and slander.* Verbum est parum usitatum, legitur tamen participium Ignominia, pro ignominia affectus. Gell. *lib. 9. cap. ult.* Quibus modis ignominia, tractatusque sit à C. Cesare Laberius poeta.

Ignominia, ignominiosus, infamis.

IGNORO, as: Nescio, imperitus sum, non scio, non compertum & cognitum habeo. ξ *יָדַע lo yadháh, יָגַד schaghagh, יָשַׁח schagháh.* GALL. *Ignorer, ne connoître, ou ne sça voir pas.* ITAL. *Non sapere.* GERM. *Nicht wissen.* HISP. *No saber, d'no conocer.* ANGL. *To be ignorant or unskilfull.* Fit à gnotare, unde Dignorate, Festo. Cic. *pro Milone.* At veid tu ignoras? tu hospes in hac urbe versaris? tuæ peregrinantur aures? neque in hoc pervulgato civitatis sermone versantur? Terent. *Heaut.* Hoc primum, ut ne quid ignores, &c. *ibid.* Erras, si credis, & me ignoras, Clinia. Plaut. *Capt. sc. 4. a. 3.* Suum interdum ignorat nomen, nec scit qui siet. Idem *Amph. sc. 1. a. 1.* Hæc o dicam meo, nisi is quoque ignorabit (i. non noscet.) Idem *Milit. sc. 5. a. 2.* Quis ego sum, si tu hunc ignoras? (mox, non nosti.) Idem *Capt. sc. 3. a. 2.* Ne tu me ignores cui abcesseris, &c. ¶ Ignoro, passivè. Ovid. 1. *Trist. Eleg. 4.*

Si tamen hac navis vento ferretur amico, Ignoraretur forsitan ista fides.

Ignorans, Participium. Cic. *de Amicitia.* Non fabula ignorantè rege uter eorum esset Orestes. Brutus Ciceroni, Juvat enim magnificè loqui, & certè decet adversus ignorantes, quid pro quoque timendum, aut à quoque petendum sit. Plaut. *Capt. Prolog.* Ignorans suo servit patri.

Ignoratio, & **Ignorantia**, à verbo deducta nomina. ξ *עַדְיָרָה en- daháh, יָגַד scheghagháh, מֵשַׁח mefehgháh, יָשַׁח misfehgháh.* GALL. *ignorance, faute de connoissance.* ITAL. *I. non sapere, ignorantia.* GERM. *Unwissenheit.* HISP. *Aquel no saber, mengua de saber.* ANGL. *Ignorance, unskilfulness, lakofsknavolegde.* Atque ignorantio quidem ad actum, & rem pertinet, quæ penitus nescitur, nec sciri potest, nisi prodatur. Cic. *lib. 3. Offic.* Quotus enim quisque reperitur, qui impunitate & ignoratone omnium propòsita abstinere possit injuria? Idem *de Amic.* Ut in fabulis, quæ aliquandiu propter ignorantem stertis & generis in famulatu fuerint. Quo in loco in nonnullis exemplaribus corruptè legitur *ignoran- tiam.* Idem *pro Aul. Cluent.* Quod erat odium, dii immortales! quæ superbia? quanta ignorantio fuit? ¶ Ignorantia verò ingenii vitium est, quum quis ignorat quid facere debeat, aut dicere. Quint. *lib. 7. cap. 2.* Ignorantia præterendi non potest, Cic. *pro Flac.* Ubi ad- lescentes nihil possent discere, nisi ignorantiam litterarum. Cæf. *lib. 3. de bell. civ.* Ignorantia locorum. Gell. *cap. 13. lib. 16.* Per igno- rantiam non uti jute suo. Quid autem intersit inter imprudentiam & ignorantiam, docet Donatus his verbis, Imprudens per se: ignarus per alios. Ita & imprudentia per se, ignorantio per alios.

Ignorantior. Comparativus. Corn. Tacit. *lib. 12.* Clementiamque ac justitiam quanto ignorantiora barbaris, tanto tolerantiora capesseret.

Ignorabilis, e, quod non cognoscitur, vel quod facillè ignorari potest. ξ *ἀγνωστος.* GALL. *Inconnu,* qu'on ne connoit point. ITAL. *Incognito, non conosciuto.* GERM. *Unbekant / unweisend.* HISP. *Lo que no se sabe.* ANGL. *That is not knowen.* ¶ Plaut. *in Pseud.* Quis hæc est, qui oculis obviam ignorabilis objicitur? Gell. *lib. 9. cap. 12.* Alterum autem illud ignorabilis obscuritasque est. Cic. *2. de Invent.* Quod levius, facilius, non ignarabile, non fortuitum, non necessarium fuerit.

Ignarus, a, um, compositum ab *in*, & *gnarus*: Nescius, imperitus, ex- pers. ξ *יָדַע lo yadháh, יָגַד schoghegh, ἀγῶς.* GALL. *Ignorant, ignare.* ITAL. *Pazzo, ignorante.* GERM. *Unwissenhafft / unverstendig / vnenschaft.* HISP. *Ignorante.* ANGL. *Unskilfull, ignorant.* ¶ Terent. *in Eunuch.* Imprudens harum rerum, ignarusque omnium. Virg. 10. *Aeneid.*

Aeneas ignarus abest.

Idem 3. *Aeneid.* pro imprudenti, & cui quid accidit præter sen- tentiam.

Aut quis te ignarum nostris deus appulit oris?

Idem 1. *Aeneid.*

O socii, neque enim ignari sumus ante-malorum.

Gellius *cap. 5. lib. 12.* Non ignatus in disciplinis. ¶ Ignatissimus. Plaut. *Pseud. sc. 6. a. 4.* Nescis? juxta cum ignatissimis. ¶ Accipitur im-

terdum passivè pro ignoto, ut annotavit Gellius *Noct. Att. lib. 2. cap. 12.* Virg. 10. *Aeneid.*

—ignarum Laurens habet ora Mimanta.

Ovid. *Metam. lib. 7.*
Iamque aderat Theseus proles ignara parenti. Incognita. Salust. *Iugurth. 94.* Plerosque velocitas, & regio hostibus ignara tutata sunt. Tacit. *lib. 12.* Nihil tam ignarum barbaris quàm machinamenta. Et Gell. *lib. 14. cap. 1.* Sidera aliis nota, aliis ignarissima; imò legitur ibi, *ignotissima.*

¶ **Ignos, ignotus.** ¶

IGNOSCO, is, vi, tum: Valde nosco, & disco. ξ *יָדַע hiechir, יָדָע dháb. imzaváwa.* GALL. *Bien connoître, & parfaitement.* ITAL. *Sap- per bene.* GERM. *Wol erkennen.* HISP. *Muy bien saber.* ANGL. *To know well or perfectlie.* ¶ Augēt enim hie, In, præpositio verbi significa- tionem. Varro, Vos qui in theatrum voluptatem auribus aucupatum concurristis domo adeste, & à me, quæ feram, ignoscite, domum ut feratis à theatro literas. Verum hoc consuetudine est obsoletum. Nam ignoscere nunc est culpam remittere, veniam dare, excusatum habere: &, ut ait Cicero *ad Atticum,* sceleris poenam prætermite- tere. ξ *כַּחַם chamál, חַס חס. οὐλοῦντο ἔργα, οὐλοῦντοιν.* GALL. *Pardoner.* ITAL. *Pardonare.* GERM. *Verzeihen / verzeihen / nachlassen.* HISP. *Perdonar.* ANGL. *To forgive, to pardon.* ¶ Ubi, In, præpositio privativa est, quasi non ignosco errore in. Plaut. *in Aul.* Id adeo te oratum advenio, ut animo æquo ignoscas mihi. Idem *in Merc.* Ora ignoscat delictis atque adulescentiæ. Quintilian. Ignoscere nobis non debemus. Idem, Ignoscere sibi. Ovid. *Eleg. 4. lib. 4. Trist.*

—ignoscas laudibus ipse tuis.

Velleius, Ignoscimus nobis omnia, nihil aliis remittimus. Plaut. *Mi- lit. sc. 6. a. 2.* Ignoscas hoc mihi quælo. Ovid. 6. *Fast.*

—tollensque manus, Ignoscite, dixit.

Plaut. *Amphitr.* Orant, ignoscamus peccatum suum. Terent. *in Adelph.* Venit ipsius ultro lacrymans, orans, obsecrans, fidem dans, jurans se illam ducturum domum: Ignotum est, tacitum est. ¶ La- rant. *lib. 5.* posuit pro ignoro, & non intelligo, *ἀγνοῖα.* Tum (inquit) quid legerint, ignoverunt. Gell. *lib. 1.* Contra patriam (inquit Cic.) arma pro amico sumenda non sunt: hoc profectò nemo igno- vit, id est, nescivit.

Ignotus, participium. ¶ ANGL. *That will pardon.* Cic. *in Catone,* Ignotum alteri, quod patrem, alteri quod tutorem sequutus esset. Cato *lib. 5. Orig.* Quod eorum nemo mihi ignoturus est. Quidam contra Grammaticorum præscriptiones à præsentis tempore protulerunt futurum ignosciturum. Piso *lib. 2. Annal.* Quodcumque deliquisset, ignosciturum affirmabat.

Ignoscens, ignoscencior, nomen ex participio: Qui facillè condonat, & ignoscit. ξ *כַּחַם chomél, חַס חס. οὐλοῦντο ἔργα.* GALL. *Qui pardon- ne, enclin à pardonner.* ITAL. *Colui che facilmente perdona, perdo- natore.* GERM. *Snädig / geneigt zu verzeihen.* HISP. *El que ligeramēte perdona.* ANGL. *Bent or inclined to forgive or takmercie.* ¶ Terent. *in Heaut. sc. 1. a. 4.* Mi Chreme peccavi, fateor, vincor: nunc te obsecro, quantò tuus est animus naxi gravior, ignoscencior, ut meæ stultitiæ justitia tua sit aliquid præfidii.

Ignoscencia, æ: Condonatio peccati. ξ *כַּחַם chemláh, מַחְסַמ mach- máh. οὐλοῦντο.* GALL. *Pardonnement, pardon.* ITAL. *Perdono.* GERM. *Verzeihung, nachlassung.* HISP. *Perdon, d'obra de perdonar.* ANGL. *Forgiving.* Gell. *lib. 7. cap. 3.* Interdum autem quasi eos deliquisse concedat, ignosci postulat, & ignoscencias utiles esse rebus humanis docet.

Ignoscibilis, e: Veniã dignus. ξ *οἰσῆστος.* GALL. *Pardonnable, meri- tant pardon.* ITAL. *Degno di perdono.* GERM. *Verzeihens vnd uberzeihens vrdig.* HISP. *Cosa que se deve d'puede perdonar.* ANGL. *That de- serve veth forgiveness.* ¶ Gell. *lib. 13. cap. 20.* Hic vester hujusmodi vestitus, de multo jam usu ignoscibilis est. Verba sunt Castritii, qui floruit sub Hadriano.

Ignotus, a, um, nomen adjectivum, non participium, ut quidam putave- runt. Incognitus, i, qui ignoratur. ξ *ἀγνωστος.* GALL. *Inconnu.* ITAL. *Incognito, non conosciuto.* GERM. *Unbekant.* HISP. *Cosa no conoci- da.* ANGL. *Unknowen.* ¶ Virg. *lib. 13. Aeneid.*

Ignoti nova forma viri.

Locis ignotis errare. Ovid. 4. *Metam.* Verba obscuriora & ignoti- ora. Quint. *lib. 7. cap. 4.* Claudian. *in Eutrop.*

— pars ignotissima turba.

Ovid. *Eleg. 8. lib. 3. Trist.*

Misit in ignotam qui rude semen humum.

Tibul. *lib. 4.*

Mille per ignotas audax erraverit urbes.

Senec. *cap. 12. de Tranquill.* Ignoti hominis fanus persequi. Plaut. *Cure. sc. 3. a. 1.* Date viam notè & ignoti. Ovid. *Eleg. 3. lib. 3. Trist.*

Eger in extremis ignoti partibus orbis.

Ibidem,
Tam precor ignotis igitur moriemur in oris.
 ¶ Interdum activè pro Inscio, hoc est, pro eo qui ignorat. ξ *ἀγῶς.* Quint. *lib. 6. declam.* Ne quis tamen erret ignotus, non est filii mei noverca, sed mater: hoc est, ignorans. Item Nævius poeta antiquus, Ignota itineris sumus, tute scis. Ex Nonio. Plaut. *Men. sc. 2. a. 2.* In- sanus es, qui mihi molestus es homini ignoto (i. mihi, qui te non no- vi, vel mihi te ignoranti.) Cic. *in Epist. ad L. Luceium. Q. Fil. lib. 5.* Atque illi artifices corporis simulacra ignotis nota faciebant. **Ignotissimus:** Superlativus. Gell. *lib. 11. cap. 10.* Phavorinus philoso- phus veterum verborum cupidissimo, & plerasque voces nimis præ- cas, & ignotissimas, in quotidianis, communibusque sermonibus ex- prominenti, &c. ¶ Apud Suet. *in Tib. cap. 2.* pro obscurissimo sumitur; Ignotissimum, inquit, quæsturz candidatum nobilissimis antepo- suit, ob epotam in convivio propinante se vini amphoram.

I L

Ila: vide Hila.
 Ila, pars lumbi, seu lateris in sue. Horatius *lib. 2. satyr. 4.*
— perna magis, an magis ilis.
 Ἰλάπιναστῆς, ἑλαπιναςτῆς. Cognomen Jovis apud Cyprios, inde ductum, quòd

quod magnifico apparatu , splendidiſque epulis , quas *ειλαπινας* vocant Græci , coleretur . Vide Cælium Rhod. *lib.27.cap.25.*
Ilarchūs , Ἰλαρχός , Equitum turmæ præfectus . Nam Græci *ίλας* equitum turmas appellant . Vide Cælium Rhod. *lib.27.cap.24.*
Ilaraugata , Ἰλαραυγάτα , Iberi : & *Ilaraugates* fluvius .
Ilatris , Ἰλατρίς , urbs Lyciæ . Steph.
Ilatia , Ἰλατία , urbs Cretæ . Steph.
Iiba : vide *Iiba* .

Ilē , per ſimplex l , ilis , neutri generis , ab ima , quæ eſt pars chartæ tenuiſſima . Et hinc inanis : niſi malis ab *ίλιω* . Intellinum eſt omnium arctiſſimum , immediatè ventriculo adhærens , in homine quidem & oves lactes dicitur , in cæteris animantibus ile appellatum , ἰκφοσις . Plin. *lib.11.cap.57.* Ab hoc ventriculo lactes in homine & oves , per quas labitur cibus : in cæteris ile , à quibus capaciora intellina ad alvum , hominique flexuoſiſſimis orbibus .

Iliā , ilium : Partes ſunt imi ventris , inter coxas & pubem poſitæ , teſte Celſo *lib.4.cap.1.* ἰλιον *cheſolim.* λαζόν , κινών . GALL. *Les flanes* , ITAL. *I fianchi* . GERM. *Die dæm im bauch* . HISP. *Xjada d interior de la yjada* . ANGL. *The flanke* , *the ſmalgutte* . } Perſius *Satyr.4.*

— *ilia ſubter*

*Cacum vulnus habes, ſed lato balteus auro
 Protegit.*

¶ *Iliā* ducere vel trahere dicuntur equi ſuſpirioſi , vel quibus prælaſſitudine curſus anima deficit . Virg. *in Georg. lib.3.* de ægris pecudibus dixit :

— *imāquo longo*

Iliā ſingultu tendunt.

Horat. *in Arte* ,

Peccet ad extremum ridendus, & ilia ducat.

Plin. *lib.11.cap.37.* *Iliā* appellat arterias quafdam , quæ inter veſicam & alvum ſitæ , tendunt ad pubem . Gell. *lib.2.cap.7.* Sed hoc morbi genus ab ilibus orti ſolet . ¶ Sunt qui hoc nomen etiam ſecundæ declinationis eſſe aſſerant , adduentes testimonium ex *lib.4.* Cor. Celfi , ubi ſic legunt : Deinde ſuper rectum intellinum progreſſa illis fœminæ latera ſua innectit . Quo in loco pleraque exemplaria *ilibus* habent , non *illis* . Nam quod apud Marullum Mimographum legitur , Tu *Hectorem* imitaris , ab ilio nunquam recedis : alluſio eſt ad *Ilium* agri Troiani urbem , ut major joco gratia adderetur .

Iliosus , adjectivum . } ANGL. *He that is ſick voringing in the ſmalguttet* . } Qui ilibus laborat , quod morbi genus Græci *ιλαζόν πάσις* vocant .

Ilēōs , ἰληός , vel *Ileus* . Morbi gracilioris intellini , quando ſcilicet obſtructis tenuibus intellinis , exitus excrementis negatur . Unde eos , qui hunc morbum patiuntur , ſtercus per os videmus eſſicere . Plin. *lib.30.cap.7.* Graviſſimum vitium ileos appellatur . Idem *lib.22.cap.6.* Et contra ileum in oleo , & pulve .

Ilerda , ἰληρδα . Oppidum citerioris Hiſpaniæ , in conventu *Tarraconenſi* , non procul à *Sycori* fluvio , cujus meminit *Procol. lib.2.cap.26.*

Ihergetes : Hiſpaniæ populi , in tractu *Tarraconenſi* , non procul ab *Ibero* amne . Author Plin. *lib.3.cap.3.*

Ilex , icis , per ſimplex l , & generis fœminini , ab *eligo* , ut *lex* , à *lego* : quia homines primùm hanc arborem ſibi in victum elegerunt , glandesque nondum repertâ fruge comederunt . Arbor eſt glandifera , magnitudine roboris , folio aculeato , lævi cortice , cujus duo ſunt genera . Plin. *lib.16.cap.6.* ἰλεξ *elab* , ἰλεξ *tirzab.* πεῖλος . GALL. *Eſpèce de cheſne qu'on appelle yeuſe ou euſe en Languedoc* . ITAL. *Albero ſimile alla quercia, & cileccio* . GERM. *Ein gattung des eichbaums* . HISP. *Vn genero de enzina d cozjoja* . ANGL. *A kind of oak tree* . } Virg. *lib.6. Æneid.*

Talis erat ſpecies auri frondentis opaca

Ilice : ſic leni crepitabat bractea vento.

Ovid. *3. Faſt.*

Lucus Aventino ſuberat niger ilicis umbra.

Procera *ilex* . Horat. *Od. 15.* *Ramoſa ilex* . Ovid. *7. Metam.* *Arguta ilex* . Virg. *Ecloga 7.*

Ilicicus , a , um , quod eſt materiaturum ex *ilicè* . } πεῖλος . GALL. *Fait de yeuſe, ou euſe* . ITAL. *Fatto d'elce* . GERM. *Eichbeumin* . HISP. *Cofa de enzina* . ANGL. *Made of this kinde of tree* . } Stat. *lib.6. Theb.*

Ornique iliceaque trabes, metuendaque ſucco

Taxus.

Ilicetum , i : Locus ilicibus conſitus . } πεῖλος . GALL. *Vn lieu pârſemé d'yeuſes* . ITAL. *Luogo piantato de piu elci, lecci* . GERM. *Ein ort das vil diſer eichbeum ſtehn* . HISP. *El enzinal, lugar de enzinas* . ANGL. *A place planted with of trees* . } Martial. *lib. 11.*

— *de cathedra*

Surgentem focus excipit ſuperba,

Vicini ſtræ cultus iliceti.

Iligneus , ſive *ilignus* , a , um : idem quod *iliceus* . } πεῖλος . Terent. *in Adelp.* *Lectulos ilignis pedibus faciendos* . Colum. *lib.11.cap.2.* Si nec hæc ſit , *iligneam* frondem bubus rectè præbebimus . Sic *Iligneæ* corona , apud Plin. *lib.16. cap.4.* *Iligneæ* glans . Idem *lib. 16. cap. 5.* & Horat. *2. Serm. Satyr.4.* apud Gell. *cap.6. lib.5.* quæ ab antiquo poetâ *Cœcilio* *iligneæ* corona dicitur , eadem ab ipſo *Gellio* *Corona civica* appellatur .

Iliā , ilium , vide *Ile* .

Ilicus , *Iliades* , vide *Ilium* .

Iliā , a , *iliæ* , quæ & *Rheā* , Numitoris Albanorum regis filia , quam *Amulius* , pulſo jam *Numitore* fratre , & interfecto ejusdem filio *Lauſo* , virginem *Veftalæ* fecit , ut illi habendæ prolis occasionem adimeret , & ne quid ſuperſeſſet de prole *Numitoris* . Verum tamen *Iliā* , dum aquam pro ſacris quaereret , obdormivit , & in ſomnis illi viſum eſt ſe à *Marte* comprimi , & ſic geminos concepit : quos quum peperiffet , *Amulius* partus exponi juſſit , matremque *Iliam* vivam apud *Tyberim* fluvium infodit , unde poetæ eam *Tyberi* nupiffiſſe ſingunt : qui ob id quoque *Uxorius* amnis ab Horat. *lib. 2. Carm.* dicitur . Quid verò pueris acciderit : vide ſuprà in dictione , *Amulius* . Virg. *lib. 1. Æneid.*

— *donec regina ſacerdos*

Marte gravid geminam partu dabit Iliā prolem.

¶ *Iliātri* , ſervi vocantes convivas . Rh.]

Iliberis , vide *Illiberis* .

Ilicet , per ſyncopen dictum , quaſi *ire licet* . Terent. *in Phorm.* Hoc nihil eſt : *ilicet* . Quid conterimus operam fruſtrâ , in abeam ? In quem locum *Donatus* ſic ſcribit : Sic iudices de concilio dimittebantur , cum præco pronuntiaſſet ſuprema dicta : *Actum eſt, ilicet* . Ubi *Donatus* : *Ilicet* , rei ſinem ſignificat . ¶ *Ilicet* , pro ſtatim , confectim , aliquando ponitur . } τὸνδε *pitheom.* εἰς δὲ ἰβι , παραυτις . GALL. *Il eſt tout fait, ſoudain* . ITAL. *Di ſubidò* . GERM. *Einſwege/ von ſtund an/ eisends* . HISP. *Luego* . ANGL. *Incontinent, forthwith* . } Plaut. *in Rud.* Sed propera . T. *Ilicet* . D. Jam hîc fac ſis , cœna ut curetur . T. *Ilicet* . D. *Omnia ilicet* . T. *Licet* . Virg. *2. Æneid.*

ilicet ignis edax ſumma ad ſaſtigia tecti

Volvitur.

¶ *Ilicet* , adverbium affirmantis . Plaut. *in Epid.* *Ilicet* , ut vadimonium mihi hîc ultro facit . Idem *in Curculione* , *Ilicet* pariter hos petire amandos video . Idem *Amph.* *Ilicet* mandata heri perierunt , unâ & *Sofia* . Idem *Capt. ſc. 1. a. 3.* *Ilicet* paraſitiçæ arti in maximam malam crucem . Et *in Cur. ſc. 3. a. 1.* *Ilicet* , pariter amando pereant , uterque inſaniunt .

Ilienfes , ἰλιός . Populi ſunt *Corticiæ* inſulæ antiquiſſimi , ut ſcribit *Pompon. lib.2.* Horum meminit & *Pauſanias* . ¶ *Ilienſes* , apud *Sueton. in Tib. cap.52.* ſunt populi , ubi *Ilium* , ſive *Troia* fuit . Quin & *Ilienſium* legati (inquit *Sueton.*) paulò ſeriùs conſolantibus , quaſi obliterata jam doloris memoria irritidens : Se quoque reſpondit vicem eorum dolere , quod egregium civem *Hectorem* amiſſent .

Iliönè , ἰλιόνη , inter filias *Priami* natu maxima fuit . Virg. *lib.1. Æneid.*

Prætereæ ſceptrum, Iliönè quod gellerat olim,

Maxima natarum Priami.

Iliönæus , ἰλιόναις . Nomen proprium viri Troiani , *Phorbantis* filii , qui qualis in bello fuerit , nuſquam legitur : eloquentia verò excelluiſſe , delictoque *Ilio* cum *Ænea* fugiſſe , & apud eundem legati vice ſuſtinetur , author eſt *Virg. 1. Æneid.*

poſquam introgreſſi, & coram data copia ſandi,

Maximus Iliönæus placido ſic pectore cœpit.

Ubi *Servius* : Non mirum , inquit , ſi eloquens à *Virgilio* introducatur *Iliönæus* , quum pater ejus *Phorbas* , *Homero* teſte , ſemper *Mercurio* deo eloquentiæ favente pugnavit .

Iliſſus , ἰλιſſός . Nomen amnis in *Attica* regione , *Muſis* dicati , quas ab eo *Iliſſidas* vocant . Vide *Strab. lib.9.* *Stat. lib.4. Theb.* videtur hunc fluvium *Furiis* conſecrare , quam ait :

— *anſraſtu riparum incurvus Iliſſos,*

Sævus hanor fluvio : Stygias luſtrare ſeveris

Eumenidas perhibetur aquis.

Ilithyâ , ἰλιθύα , dictio ſyllabarum quatuor . Dea parturientibus propitia , quæ & *Juno Lucina* à Latinis appellatur . } *Die Göttin Juno/ ſo gehalten ward das ſie den gebährenden dehülſſlich wäre.* } Ovid. *9. Metam.*

Præpoſitam timidis parientibus Ilithyiam.

Ilium , ἰλιον , urbs fuit Phrygiæ , ſive *Troadiſ* M. D. paſſus à mari diſtans , à *Dardano* *Jovis* filio condita , ab *Ilo* verò rege ampliata , & *Ilium* nominata , quum antea *Troia* à regione illa in qua ſita fuit , diceretur . Regia fuit *Priami* : poſtea verò ob *Helenam* à *Paride* raptam decenniali bello obſeſſa , ac demùm expugnata eſt . } Ein gewaltige ſtatt in Troade/ ſo man gemeinlich Troiam nennt/ welche die Griechen zeſtört haben . } Virg. *lib.2.*

— *cecidiſque ſuperbum*

Ilium, & omnis humo ſumat Neptunia Troia.

¶ Dicta eſt etiam *Ilios* . Ovid. *lib. 14. Metam.*

— *poſquam alta cremata eſt*

Ilios, & Danaas paverunt Pergama flammis.

Horat. Non ſemel *Ilios* vexata . ¶ *Ilium* propriè civitas eſt : nam regio *Troia* eſt : quanvis interdum pro urbe , *Troiam* uſurpet , ut *Virg. lib.3. Æneid.*

Et campos ubi Troia fuit.

Iliacus , a , um , ἰλιακός . Poſſeſſivum deductum ab *Ilio* , agri *Troiani* urbe . Virg. *1. Æneid.*

Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros.

Horat. in epiſt.

Iliacos intra muros peccatur & extra.

Ovid. *23. Metam.*

Mittor & Iliacas audax orator ad arces.

¶ *Iliacus* morbus à *Plauto* vocatur , qui infeſtat *ilia* , ſed hoc , ut pleraque alia apud *Plautum* , crediderim eſſe fictitium , ut ambiguitate vocis riſum captaret .

Ilius , a , um , idem . Virg. *9. Æneid.*

— *quam miſeram tenuit non Iliā tellus.*

Iliades . Ovid. *4. Faſt.*

Hoc pater Iliades, dum longum ſcriberet annum,

Vidit. (i. *Romulus*.)

Idem *Eleg. 3. lib.4. Trift.*

Dicitur Iliades tranſiliſſe Remus.

Iliadæ , ἰλιάδαι , *Troiani* : *Iliades* , *Troianæ* . Virg. *3. Æneid.*

Et circum Iliades crinem de more ſoluta.

Iliās , adis , ἰλιάς : *Homeri* opus clariſſimum omnium quotquot unquam exiterunt , Poëtarum ſcriptis omnibus citra controverſiam prælatum . Dicta *Ilias* quod bellum contineat apud *Ilium* inter *Græcos* & *Trojanos* ob raptum *Helenæ* geſtum . Ovid. *Eleg. 1. lib.2. Trift.*

Ilias ipſa quid eſt, niſi turpis adultera, de qua

Inter amatorem pugna virumque fuit.

Quoniam verò hoc in opere nullum mali genus non recenſetur , factum eſt , ut *Ilias* malorum , pro ingenti calamitate accipiatur , ἰλιάς κακῶν . Cic. *ad Attic. lib.8.* Non poſſum enim ſecus vaticinari , tanta impendet malorum *Ilias* . Prætereæ etiam quia hoc opus in primis prolixum , xx v. libris diſtinctum eſt , factum eſt , ut quum opus impendit prolixius indicare quis velit , id *Iliadæ* eſſe prolixius aſſumeret .

¶ *Iliadæ* ,

Illades, mulieres Troianæ.
Illā, *ὄλας* & *ὄλας*. Gloss. *ὄλας*, est vermis, sed propriè nascens in corpore, ex putredine.
Illā, illac, per eum locum. ||
ILLĀBOR, eris, lapsus. Incido, infuso, irruo. § *ἰλλᾶσθαι*, *ἰλλᾶσθαι*. GALL. Couler dans, s' avaller, descendre doucement. ITAL. Cascare, scorrere, sdrucchiolare. GERM. Hinein fallen/ hinein stessen. HISP. Deslizarse à lugar, resvalar. ANGL. To slide, runne, flow or fall in. § Plin. lib. 5. cap. 29. de Maandro fluvio, Postremo Cariam placidus omnèsque eos agros fertilissimos rigans limo, ad decimum à Mileto stadium lenis illabitur mari. Cic. 1. de finib. Nam si ea sola voluptas esset, quæ quasi titillaret sensus, ut ita dicam, & ad eos cum suavitate afflueret & illaberetur. Virg. 2. *Æneid.*
 — *sensit medios illapsus in hostes.*
 Ibidem,
 — *mediaque minans illabitur urbi.*
Illapsus, us, influxus. § *ἰλλᾶσθαι*, *ἰλλᾶσθαι*. GALL. Douce chute, descente. ITAL. Piacevole caduta & dolce. GERM. Das hineinfallen/ oder tennen. HISP. Deslizamiento, resvaladero. ANGL. A sliding or falling in. § Col. lib. 2. cap. 2. Ut ejusmodi constructio ripam sustineat, ne præcludatur humoris illapsu atque exitu.
ILLĀBORĀTUS: Non laboratus, nullo labore & diligentia confectus. § *ἰλλᾶσθαι*. GALL. Qui n'est point élaboré, où l'on n'a point pris grand peine à le faire, negligé. ITAL. Cosa fatta senza fatica. GERM. Das on arbeit vnd steyß gemacht ist. HISP. Cosa hecha sin trabajo. ANGL. Made without labour. § Quintilian. de Cicronel. 10. cap. 3. Tum interim hæc omnia, quæ vix singula quisquam intensissima cura consequi posset, fluunt illaborata. Idem Quintilian. Illaborata virtus, quæ citra laborem contingit. Idem cap. 4. lib. 4. Illaborata similis orationi. Idem, illaborati fructus.
ILLĀBORĀRE: Laborare. § *ἰλλᾶσθαι*, *ἰλλᾶσθαι*. Corn. Tacitus lib. de moribus Germanorum, Ingemere agris, illaborare domibus.
ILLĀC, adverbium: Per illum locum. § *ἰλλᾶσθαι*, *ἰλλᾶσθαι*. GALL. Par là, ITAL. Per quel luogo. GERM. Dadurch. HISP. Allí donde alguno está. ANGL. On that side. § Terent. in Eunucho. Plenus rimarum sum: hæc atque illac perfluo. Illac, pro A parte illius. Cic. ad Att. lib. 7. Verumtamen hæc video cum homine audacissimo paratissimòque negotium esse: omnes damnatos, omnes ignominia affectos, omnes damnatione dignos facere, id est, ex illa parte Cæsaris.
ILLĀCĒRĀBĪLĪS, e: § *ἰλλᾶσθαι*, *ἰλλᾶσθαι*. GALL. Qu'on ne peut déchirer. ITAL. Che non si può stracciare. GERM. Unzerreißlich. HISP. Cosa que no se puede despedazar. ANGL. That can not berent. § Ut, Spolium illacerabile. Silius lib. 5.
ILLĀCĒSĪTUS, e: § *ἰλλᾶσθαι*, *ἰλλᾶσθαι*. GALL. Qui n'a point esté provoqué, irrité, agacé, assailli. ITAL. Che non è provocato, no irritato. GERM. Der nit angeretz ist. HISP. Cosa no provocada y no desafiada. ANGL. That hath not bene provoked or egged. § Tacit. in vita Agricola, Tantra ratione curaque, ut nulla antè Britannia nova pars illacessita transferret.
ILLĀCRYMO, as: Lactymo, in lacrymas erumpo. § *ἰλλᾶσθαι*, *ἰλλᾶσθαι*. GALL. Larmoyer, pleurer. ITAL. Piangere. GERM. Weinen. HISP. Llorar. ANGL. To weep, to vaile. § Liv. lib. 22. Illacrymare dicitur, partim gaudio, partim, &c. Illacrymare morti, vel errori alij, cuius, est propter errorem, vel mortem ejus lacrymas emittere. Idem lib. 40. Si te, qui morti innocentis, qui meo infelici errori unus illacrymasti, in locum meum substitutum relinquam. Ubi legitur, *Inlacrymasti*. § Dicitur & de rebus sensu carentibus, pro exsulare, seu humorem emittere. Virg. 2. *Georg.*
illacrymat mastum templis ebur, araque sudant.
 § Illacrymare supplicii, apud Suetonium in *Vespasiano Aug. cap. 15*. Ceterum neque cæde cuiusquam unquam lætatus, justis supplicii illacrymavit eriam & ingemuit.
ILLĀCRYMĀBĪLĪS, e: Inexorabilis, & qui tam durus est, ut ad lacrymas, aut ad misericordiam commoveri non possit. § *ἰλλᾶσθαι*, *ἰλλᾶσθαι*. GALL. Qu'on ne peut é mouvoir à pleurer, ou avoir pitié. ITAL. Che non ha pietà, ne se piega per le altrui lacrime. GERM. Dnmist/ einer der mit weinen nit zubewegen. HISP. El que no tiene compassion. ANGL. That can not be moved to haune pitié. § Hoc epitheton Horat. tribuit Plutoni lib. 2. *Carminum*.
ILLĀDES, contorta lora. Rh. ||
ILLĀ, pro illius, vel illi. Lucr.
ILLĀC, pro Illa hæc. Terent. in *Adelph.* Verum nimia illac licentia profectò evadet in aliquod magnum malum.
ILLĀSUS, nomen adjectivum compositum ex in, negativa, & participio læsus. § *ἰλλᾶσθαι*. GALL. Qui n'a aucune blessure, sain & entier. ITAL. Non offeso. GERM. Unverletzt. HISP. No lisiado, d ofendido. ANGL. Not hurt, unhurt. § Plin. lib. 15. cap. 30. Gallinam conspicui candoris, sedente aquila ex alto abjecit in gremium illasam. Mart. lib. 1.
Illasum timidus unguibus hæsit onus.
 Cupressus illasæ bruma. Stacius 6. *Theb.*
ILLĀCĒBĪLĪS: Injucundus, ingratus, tristis. § *ἰλλᾶσθαι*. GALL. Triste, mal plaisant. ITAL. Triste, malinconico. GERM. Unlieblich/ Das kein freud macht. HISP. Cosa triste, no alegre. ANGL. Sorrowsfull, unpleasant. § Virg. 3. *Æneid.*
Hinc Drepani me portus, & illatabilis unda accipit.
ILLĀVĪGĀTUS, ut illavigatus sonus, apud Diomedem *Grammat. lib. 3.* in conditus.
ILLĀQUEO: Laqueo constringo, laqueis implico, irretio. § *ἰλλᾶσθαι*, *ἰλλᾶσθαι*. GALL. Enlacer, prendre aux laqs. ITAL. Allacciare. GERM. Einlätzen/ verstricken. HISP. Enlazar. ANGL. To snare, wrappe, or intangle. § Cic. de *Arusp. responsis*, Sed si etiam nunc illaqueatus jam omnium legum periculis, &c.
ILLĀTEBRA, æ, à non latendo compositum vocabulum. Plaut. apud Macro- bium, Cujus ego latus illatebras reddam meis dentibus & manibus:

i. efficiant dentibus & manibus meis, ne in ejus latere quicquam celari possit, ita discernendo aperiam.
ILLĀTENUS, pro Eò usque. Gell. *cap. 19. lib. 16.* Nautas precum ejus harum commiserros esse illatenus, ut ei necem afferre per vim suis manibus temperarent. Idem eodem sensu usus est *cap. 6. lib. 2.*
ILLĀTEBRO, as: In latebris abscondo. § *ἰλλᾶσθαι*, *ἰλλᾶσθαι*. GALL. Cacher & celer en lieu secret. ITAL. Abscondere dentro. GERM. In ein hyle verbergen/ verstopfen. HISP. Escondere dentro. ANGL. To hide in any secret place. § Gell. lib. 17. cap. 2. ex 5. *Annal. Qu. Claudii*, Arma plerique abijciunt, atque inermi illatebrant sese: alia, inermes inlatebrant sese.
 || Illatinus, ut illatinæ conjunctiones sunt, *quanquam, quanvis, tametsi*, ut tradit Plin. in *Grammat.*
ILLĀTORES, qui menstrua introducebant judicia. Poll. ||
ILLĀTRO, as, ex in, & latro. § *ἰλλᾶσθαι*, *ἰλλᾶσθαι*. Lucanus.
ILLĀUDĀTUS, i: Illaudabilis, teste Gellio, qui nulla mentione, aut memoria dignus est, neque unquam nominandus. § *ἰλλᾶσθαι*, *ἰλλᾶσθαι*. GALL. Qui n'est point loué, indigne d'estre loué. ITAL. Non laudato, non degno di laude. GERM. Vngelobt oder vnloblich/ der keines lobs oder thums würdig ist. HISP. No alabado, no digno de ser alabado. ANGL. That is unworthie of praise. § Sicut quondam à communi consilio Afrix delectum ferunt, ut ejus nomen qui templum Dianæ Ephesi incenderat, nemo ullo tempore efferret. Est enim nomen hoc idoneum ad exprimendam sceleratissimi hominis detestationem. Virg. *Georg. 3.*
 — *quis aut Eurysthea durum,*
Aut illaudati nescit Busridis aras?
 Est autem *illaudatus* nomen, non participium: neque enim verbum habet à quo deduci queat, neque ullum definitum tempus habet. Nam dicitur illaudatus, non qui laudatus non sit: sed qui laudari non meruit, ut est lib. 3. *Æneid.*
Dives inaccessible ubi Solis filia lucos:
 pro, inaccessible, non ad quos nullus accessit, sed ad quos nullus accedere debet. Sic fontem inexhaustum dicimus, non tam eum qui nunquam exhaustus sit, quam qui exhauriri non pot. est.
ILLĀUDĀBĪLĪS, e, qui non est dignus ut laudetur. § *ἰλλᾶσθαι*, *ἰλλᾶσθαι*. GALL. Indigne d'estre loué. ITAL. Indegno di laude. GERM. Vnloblich/ Fejus lobs würdig. HISP. Non digno de loor. ANGL. Unworthie of praise. § Carmen illaudabile. Stat. 5. *Sylv.*
 || Illauta, scæmina inelegans; virgo. Lips. ||
ILLE, Illa, Illud, illius in genitivo, penultima indiff. rente, ab Is: vel Hebr. elle. Pronomen est demonstrativum, tertiam designans personam, tam à loquente, quam ab audiente remotam, de qua satis multa dicta sunt in dictione Hic. § *ἰλλᾶσθαι*, *ἰλλᾶσθαι*. GALL. Celui là, cestuy là. ITAL. Quello, colui. GERM. Der/ diser. HISP. Aquel. ANGL. He that. § Plaut. *Pseud. se. 1. a. 3.* Nec illud possum, quod illi qui possunt solent. Idem *Milit. se. 1. a. 2.* Illa illum contra (amabat.) Idem *Mens. se. 2. a. 4.* Quid ille? quid? (sup. eget.) Idem *Curc. se. 3. a. 5.* Hic hujus frater, hæc illius soror. Idem *Aul. se. 6. a. 4.* Eam invenies meam illam esse oportere. Idem *Curc. se. 1. a. 1.* Cum illa ad me exit. Ovid. 13. *Metam.*
 — *Pars est sua laudis in illo.*
 § Illi & ille, de Incertis, sive ignotis. Sueton. in *Cæs. cap. 41.* Com- mendo vobis illum & illum, ut vestro suffragio suam dignitatem re- neant. § Interdum emphasim habet, vimque addit orationi, quod Græci exprimunt per ò articulum. Terent. *Andr.* Hic ille est. Virg. in principio 1. *Æneid.*
Ille ego qui quondam gracili modulatus avena
Carmen.
 Ovid. *Eleg. 5. lib. 4. Trist.*
Ille ego sum, cuperes dicere posse palam.
 Ibid. *Eleg. 10.*
Ille ego qui fueram.
 Item Senec. Ille Cicero (cum laude.) Et Ovid. *Eleg. 4. lib. 5. Trist.*
Ille dies hac est.
 Idem 13. *Metam.*
Ille nocte mihi Troia victoria parta est.
 Plaut. *Mil. se. 1. a. 2.* Hic est ille lepidus senex. § Ille etiam elegan- tissimè redundat. Virg. 1. *Æneid.*
Multum ille & terris.
RUFUS,
Saucius ille gravi venantum vulnere pectus
Tum demùm movet arma leo.
ITERUM,
 — *ceu Sirius ardor*
Ille sitim morbosque ferens mortalibus agris.
 Ab illo, pro à se. Cic. pro *Dejotaro*, Quid retineat per te, meminit, non quid amiserit: neque enim se à te multatum esse arbitratur, sed quum existimaret multis tibi multa esse tribuenda, quæ minus affe- qui in altera parte potuisses, ea sumens ab illo non recusavit. Ab illo, pro A se, *cap. i. i. i. i.* Bud. § Illac. Plaut. *Milit. se. 3. a. 2.* Quis illac est mulier. Idem *Menach. se. 2. a. 5.* Ne ego mulier misera quæ illac audio. § Illuc. Idem *Pseud. se. 5. a. 1.* Ehem illuc est, patrem. Idem *Menach. se. 2. a. 5.* Prò Jupiter! quid illuc est? § Illisce ædibus. Idem *Amph. Prolog.* Illasce ædes. Idem in *Asin. se. 3. a. 1.* Non tu in illisce ædibus habitas?
 Illud horæ, pro eo tempore, sive pro illa hora. Suet. in *Neron. cap. 28.* Quare nunquam postea se publico illud horæ sine tribunis commisit, procul & occultè subsequentibus.
ILLĒCĒBRĀ, arum: Blanditiæ quibus capimur, & ad aliquam rem pel- licimur. § *ἰλλᾶσθαι*, *ἰλλᾶσθαι*. GALL. Allechemens, routes choses qui attrayent. § allechent, appas. ITAL. Carezze, cose che adescano. GERM. Anreizungen. HISP. Loshalagos. ANGL. Flichering inisemen- tes, pleasant alluring. § Utimur autem hoc nomine tam in bonam partem, quam in malam. Cic. lib. 6. de *Rep.* Suis te oportet illecebris ipsa virtus trahat ad verum decus. Idem pro *Calio*, Erant apud illum illecebræ libidinum multæ. Idem pro *Sestio*, Nam si qui voluptatibus duquantur

ducuntur, & se vitiorum illecebris, & cupiditatum lenociniis didicerunt, missos faciant honores, &c. Plaut. *Men. sc. 4. a. 2.* Illecebræ argentariæ, meretrices. Aliàs *ilcebra*. ¶ Legitur etiam in singulari numero Illecebra. Idem *pro Milone*, Quis ignorat maximam illecebram esse peccandi, impunitatis spem. Idem *Asin. sc. 2. a. 1.* Atque eccam illecebra exit (i. meretrix.) Idem *Men. sc. 2. a. 2.* Munditia illecebra est animo amantium.

Illecebrōsus, a, um, quod blandimentis hominem allicit. { *ἰπυρὼς, ἀλλοτρίος, ἡλεκτήριος*. GALL. Qui alleche fort, attrayant. ITAL. Chi accarezza, inescra & traha con lusinghe. GERM. Doll anreizung/anreizig. HISP. Cosa llena de halagos. ANGL. That allureth by flickering. }

Illecebrōse, adverbium. { *ἡλεκτήριος*. GALL. Avec allechemens. ITAL. Con lusinghe. GERM. Anreizlich. HISP. Con halagos. ANGL. By intising and flickering. } Plaut. in *Bacchid.* Manum da, & consequere. P. Aha minime. B. Quid ita obsecro? S. Quia istoc illecebrosius fieri nihil potest.

Illecto, Illectus: vide **Illicio**.

Illepīdus, a, um : Inelegans, inconcinnus, insulsus, sordidus. { *ἀπειθὴς, ἀναψήθης*. GALL. Mausade, qui n'a aucune grace en soy, déplaisant, desagreable. ITAL. Senza piacevolezza. GERM. Unlieblich/unholdschiltiglich. HISP. Cosa sin donaire, sin gracia. ANGL. Unpleasant, without grace. } Plaut. *Bacch.* Sine modo & modestia sum, sine bono jure atque honore : Incredibilis, impos animi, inamabilis, illepidus vivo. Cic. 3. *de natura deor.* Parentem habe avarum, illepidum, nec inveniuntum. Catullus.

Illepīdē, adverbium : Injucundē, in factē. { *ἀπαείπιος*. GALL. Mausadement, sans grace. ITAL. Sgratiamamente, malvaggiamente. GERM. Unlieblich. HISP. Sin gracia. ANGL. without delectation or grace. Plin. in *Præfat. totius operis*, Nec placus illepīdē, quum diceretur Asinius Pollio orationes in eum parare, &c. Horat. 2. *Epist. 1.*

———— non quia crasid
Compositum illepīdēve putetur, &c.

Illex : vide **Illicio**.

Illic, cum circumflexo, adverbium, pro ibi, vel illic. { *ἰπυρὼς*. GALL. Là, en ce lieu là. ITAL. Cui, in quel luogo. GERM. Dort. HISP. Adonde alguno esta. ANGL. In that place, there. } Plaut. in *Prolog. Amphitr.* Quæ illi ad legionem facta sunt, memorat pater. Idem *ibid. sc. 2. a. 2.* Quis igitur nisi vos narravit mihi, illi ut fuerit prælium (i. illic.) Terent. in *Adelph.* Ego illi maximam partem feram. Ubi Donat. Errant qui putant, illi esse pronomen, quum sit adverbium loci : ut Virg. *lib. 2. Æneid.*

———— Illi mea tristia facta
Degeneremque Neoptolemmum narrare memento.
Ter. in *Hecyr.* Nam illi haud licebat, nisi præfinito loqui. Idem in *Phor.* Interea dum sedebamus illi, intervenit adolescens quidam.

Illebātus, a, um : Purus, intactus, & incorruptus. { *ἰπυρὼς, ἀμειψήπιος*. GALL. Qui n'est point entamé, ni corrompu, entier. ITAL. Incorrotto, puro, non guasto. GERM. Unberührt/unzerstört. HISP. Cosa no tocada ni corrupta. ANGL. Untouched, untafted, whole, uncorrupted. } Est autem nomen, non participium : quippe quum nullum extet verbum, à quo deducatur. Livius 3. *ab Urbe*, Illebatum imperium. Plin. *lib. 17. c. 17.* Ut illebatu cortice, atque ut lectura inferior ponatur. Illebatum robur hominis. Col. *lib. 12. cap. 1. & lib. 3. cap. 10.* Ex proximo terra integro illebatu succo aluntur. Velleius, Illebatam magnitudinem deferre ad inferos.

Illeberālis, e : Parsus, avarus, sordidus. { *ἰπυρὼς, ἀμειψήπιος*. GALL. Qui n'est point liberal, vilain, chiche. ITAL. Non liberale, non cortese, avaro. GERM. Unfrey/oder unfreygãb/tundig. HISP. No liberal, no cortes, avariento. ANGL. Nigard, unhoneft, uncourteous. Cic. *Memio lib. 13.* Non te in me illeberalem, sed me in te negligentem putabis. ¶ Interdum illeberale dicitur, quod contrā sit ac liberum & ingenuum hominem decet. Illeberale facinus, libero homine indignum. Terent. in *Adelph.* Ex illane familia tam illeberale facinus esse ortum? Locus illeberalis. Cic. 1. *Offic.* Duplex omnino est jocandi genus, unum illeberale, petulans, flagitiosum, obsecrum.

Illeberālitas, atis : Parsimonia, avaritia, sordes X Liberalitas & munificentia. { *ἀμειψήπιος*. GALL. Vilenie, chiche. ITAL. Villania, tenacità, strettazza. GERM. Unfreygãbkeit/tündigkeit/kargheit. HISP. Avaricia. ANGL. Dishonesty, nigardship. } Cic. 2. *Offic.* Habenda est autem ratio rei familiaris, quam quidem delabi sine flagitiosum est, sed ita ut liberalitati avaritiae absit suspicio.

Illeberāliter : Non liberaliter, infulse, inclementer, atque aliter, ac hominem liberum decet. { *ἀμειψήπιος, ἀμειψήπιος*. GALL. Vilainement, chichement, indignement. ITAL. Dishonestamente, villanamente, non da gentilhuomo. GERM. Unfrey/unbilliger vund vnzimlicher weis. HISP. No liberalmente. ANGL. Nigardlie, dishonestlie. Illeberaliter apud veteres dicebatur factum (inquit Donatus) si quis excessisset omne genus maleficii. Terent. in *Adelph.* Factum à vobis duriter, Immisericorditerque, atque etiam si est pater, dicendum magis aperte, illeberaliter. Idem in *Phorm.* Nam ni ita cum existimassem, nunquam tam graveis ob hanc inimicitias caperem in nostram familiam, quam is aspernatur nunc tam illeberaliter.

Illeberis, is, Græci ἀμειψήπιος : Carens liberis. Tertullianus *lib. 4. adversus Marcionem*, Quam si frater illeberis decessit, ut à fratre ipsius, & ex costa ipsius suppararetur semen illi.

Illeberis, *ἰπυρὼς*. Oppidum in finibus Galliarum Narbonensis, juxta Pyrenæos montes, non procul à Ruscinone, ejusdem nominis fluvio irrigatum, teste Strabone *lib. 4.* Plin. in *descriptione Gallia Narbonensis.* Illeberim sua arate quondam oppidum fuisse indicat, & (ut ipsius verbis utar) magnæ quondam urbem fuisse vestigium, fortè *Salsas*. ¶ Procl. *lib. 2. cap. 6.* Illeberim alteram collocaat in Bætica Hispaniarum regione, quam nonnulli eandem esse existimant, quam hodie *Granatam* appellant.

Illic, { *ἰπυρὼς, ἀμειψήπιος, ἀμειψήπιος*. GALL. Là, en ce lieu là. ITAL. Là, in quel luogo. GERM. Dort/an dem ort. HISP. Allí donde alguno esta.

ANGL. In that place, there. } Adverbium, in loco. Ter. in *Adelph.* *sc. 2. a. 4.* Illic ubi jam caprificus magna est. Plaut. *Trinum.* Illic sum, atque hic sum. Illicine. Idem *Iseud. sc. 1. a. 4.* Illicine est illic est. Et Illic, pro illuc, sive illud. Idem *Men. sc. 2. a. 4.* Quid illic est negotii (pro illuc.) Ira habet editio Camer. Idem Plaut. *Men. sc. 2. a. 5.* Ibi potat. Tuane causa potabis minus sive illic, sive alibi liccbit. Ovid. 13. *Metam.*

———— Qui jura silentibus illic

Reddit, ubi Æolidem saxum grave Sisyphon urget.

Plaut. *Most. sc. 4. a. 1.* Illic ubi lectus stratus decumbas. Idem *ibid.* Illic ubi fui, inde effugi foras. (His duobus locis ultimis, ubi illic vacat. ¶ Illic, pro ille. Fer. in *Andr.* Ubi illic scelus est, qui me perdidit? Idem *Eunuch.* Mirum ni illoc homine quoquo pacto opus est. Idem *Capit. sc. 4. a. 3.* Illic nos insectabit, nisi illunc jubes comprehendere. Idem *Men. sc. 2. a. 1.* Illic homo malè loquitur mihi. Idem *Aul. sc. 4. 1.* Illic homo aurum me scit habere. *Ibid. sc. 4. a. 3.* Illic homo hinc abiit. Idem *Capit. sc. 4. a. 5.* Ibi illic est locus, ubi, &c. Idem *Curc. sc. 2. a. 2.* Qui illic est homo, pro ille. Item Tibull. *lib. 4.*

Non illic colit arva Deus.

Plaut. *Men. sc. 2. a. 4.* Sarin' audis quæ illic loquitur. *Ibid. sc. 2. a. 5.* Illic hircus (me observat sup.) pro ille.

ILlicio, is : Attraho, inescio, capto, illecebris decipio : ex in, & antiquo verbo, *lacio*. { *ἰπυρὼς, ἀμειψήπιος, ἀμειψήπιος*. GALL. Attraher, allecher. ITAL. Accarezzare, attrarre, adescare. GERM. Anreizung/ einhinziehen. HISP. Attraher con halagos, lisonjar. ANGL. To mebi faire wordes, to intyse to allure. } Terent. in *Andr.* Tūc hic homines adolescentulos imperitos rerum, eductos liberè, in fraudem illicis. Plaut. *Asin. sc. 3. a. 1.* Cum me illiciebas ad te blabbe (de Lena.) Velleius, Et inescare & illicere. Plaut. *Aul. sc. 6. a. 4.* Is me ad illam illicxit.

Illectus, participium. Attractus, invitatus. { *ἰπυρὼς, ἀμειψήπιος, ἀμειψήπιος*. GALL. Attrairé, alleché. ITAL. Allettato, adescato. GERM. Angereint/hinein gelockt oder gezogen. HISP. Attraydo con halagos. ANGL. Intysed, allured. } Cic. 4. *Tusc.* Libido ad id quod videtur bonum illecta, & inflammata videtur.

Illectus, us, ui : Blanditiæ, illecebræ, incitamentum. { *ἰπυρὼς, ἀμειψήπιος, ἀμειψήπιος*. GALL. Allechement, attrayement. ITAL. Adescamento, lusinghe. GERM. Anreizung/einlockung. HISP. Halagos, lisonjas. ANGL. Intisement, allurement. } Plaut. *Bacch.* Magis illectum tuum quam lectum metuo. ¶ Est item Illectus, compositum à participio *lectus*, idem significans quod non lectum. *ἀμειψήπιος, ἀμειψήπιος*. Ovid. *lib. 1. de arte amandi*,
Si non accipiat scriptum, illectumque remittat :
Lecturam spera, propositumque tene.

Illecto, as : Frequenter illicio. { *ἰπυρὼς*. GALL. Attraher, allecher. ITAL. Allettare. GERM. Oftt oder stâts anreizgen/ anlas geben. HISP. Attraher con halagos. ANGL. To hallure or intyse. } Augustinus, Quas ad peccata illectant.

Illectus : Non collectus. *ἀμειψήπιος*. Gaius D. *lib. ult. de verborum significat.* Stipula illecta, sunt spicæ in messe dejectæ, quas rusticum cum vacaverint, colligunt.

Illex, illegis, qui sine lege vivit. { *ἀμειψήπιος*. GALL. Sans loy. ITAL. Senza lege. GERM. One gesetz/on maß. HISP. Hombre ò muger sin ley. ANGL. That liveth without any law. } Plaut. *Persa*, Impare, inhoneste, injure, illex, labes populi. In quo loco *illex*, Nonius idem significare arbitratur quod *intlex*.

Illex, icis, communis gen. Interdum substantivè accipitur pro illecebris, & incitamento. { *ἰπυρὼς, ἀμειψήπιος, ἀμειψήπιος*. GALL. Allechement, appas. ITAL. Incitamento, stimolo. GERM. Anreizung/einlockung. HISP. Atrahida por halagos. ANGL. Intisement, allurement. } ut *illex animi Venus*. Plaut. *Pœnul.* Idem *Persa*, Impure, inhoneste, injure, illex, labes populi. ¶ Interdum adjectivè sumitur, ut idem sit, quod illiciendi vim habens. *ἰπυρὼς, ἀμειψήπιος, ἀμειψήπιος*. GALL. Allechant, attrayant. ITAL. Cosa che attrira & adescra. GERM. Anreizung/das anreizung gibt. HISP. El añagaza. ANGL. That hath force to allure. } ut, Oculi illicis, apud Apuleium, quod aspectu ad libidinem incitemur. ¶ Illex etiam dicitur avis aucupis mansuetæ, quæ alias aves allicit, id est, *παλόςπειρα*, & *ἡγεστὴς* Aristoteli. Plin. *lib. 10. cap. 33.* de perdicibus loquens : Capiuntur quoque pugnacitate ejusdem libidinis, contra aucupis indicem (mendosè in vulgaribus *indicem*) exunte in prælium duce totius gregis. ¶ Translatè dixit Plaut. in *Asin.* Lectus est illex.

Illicitum, ii, ab illiciendo dictum, incitamentum. { *ἰπυρὼς, ἀμειψήπιος, ἀμειψήπιος*. GALL. Allechement, attrayement. ITAL. Incitamento, stimolo, adescamento. GERM. Einlockung/ anreizung. HISP. Attrayda por halagos. ANGL. Allurement or intisement. } Vano *lib. 3.* Sed si transiaturæ sunt apes eà, apistastro perfricandum, quod illicium hoc illis. Cic. *ad Attic. lib. 12.* Posteaquam mihi litteræ à Cornelio Balbo minore missæ essent, illum existimare Qu. fratrem illicium meæ perfectionis fuisse, illis verbis ad Cæsarem scripsi. ¶ Item est locus Romæ, Plutarch. in *Numa.*

Illicitamētā, *ἡλεκτήριος*, illicia. Apuleius in *Apolog.* At ille puellæ meretriciis blandimentis, & lenonis patris illictamētis captus.

Illectatio, nis. Gell. *cap. 2. lib. 18.* Demulcentes animum atque laxantes jucundis honestisque sermonum illectationibus.

ILlicīTVS, a, um : Indecorus, flagitiosus. *ἀμειψήπιος*. GALL. Illicite, non loisible. ITAL. Illicito. GERM. Unzimmlicher/ verboten. HISP. Cosa illicita ò que no conviene. ANGL. Unlawfull, unhonefte, uncomely. } Cic. *pro Cluent.* Multitudinem illicitum est contradicere. Ciceronis est locus depravatus. Senec. *cap. 3. de consol. ad Marc.* Illicitas à se penas exigere.

Illicite, adverbium. { *ἀμειψήπιος, ἀμειψήπιος, ἀμειψήπιος*. GALL. Illicitement. ITAL. Illicitamente. GERM. Unzimmlicher weis/ vngerbâtlich. HISP. No convenientemente. ANGL. Unlawfullie. } Ulp. in *l. fideicommissa*, §. *quis illicite. ff. de leg. & fideicom. li. 3.*

Illico, adverbium est loci, propriè idem quod ibidem, quasi in eodem loco, *ἀμειψήπιος*. { ANGL. In the same place. } Ennius, Et quia quò irent, nesciebant, illico manserunt, id est in eo loco, Terent. in *Adelph.*
Ouoisè

Ociosè nunc jam illicò confiste. Donatus, Illicò modò locum, modò tempus significat. ¶ Frequentior ejus usus est pro statim, sive continuo. { פתח פתח } *פתח*. *פתח*. GALL. *Soudain, sur le champ.* ITAL. *Di fatto subito, incontinente.* GERM. *Don stundan/ eins wegs/ flugs.* HISP. *Luego.* ANGL. *Incontinent, forthwith.* ¶ Cic. *pro Murena*, Simulatque increpuit suspicio tumultus, illicò artes nostræ conticescunt. Idem *pro Quintio*, Illicòne ad Prætozem ire convenit? Plaut. *Aul. sc. 2. a. 1.* Omnes illicò me suspicantur aurum habere. Idem *Cure. sc. 3. a. 2.* Revocat me illicò. Item, *Stæ sis illicò.* Idem *Cure. sc. 3. a. 5.* Idem *Mostell. sc. 2. a. 2.* & *sc. 3. a. 1. bis.*

ILLUDO, is: Offendo, impingo, confringo, aliquid solidæ rei impactum vehementius frango. Ita navis impacta scopulis dicitur illidi. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *Heurter, contre froisser.* ITAL. *Rompere, frangere.* GERM. *Anstossen/an ein ding stoßen oder schmeissen/zestossen.* HISP. *Quebrar una cosa en otra.* ANGL. *To hitte, dashor beat to or against some thing.* ¶ Valerius Maximus *lib. 4.* Coactis locustibus thesauri ejus magnam illi pecuniam dare quam onustus nefaria præda navigaret, vi subitæ tempestatis tota cum classe vicinis Deæ litoribus illisus est: hoc est, impedit ad vicina litora, & naves fregit. Cic. *de Arusp. respons.* Jam ista serpens compressa atque illisa morietur. Virg. 5. *Aeneid.*

— *durèsqve reducta*
 Libravit dextra media inter cornua castus
 Arduus, effractòque illisit in ossa cerebro.
 Senec. *cap. 9. al. 28. de consol. ad Polyb.* Pendemus, fluctuamur, illiditur alter ad alterum. Plaut. *Amphitr.* Concisus pugnis, & illisus dentibus. Item Suet. *in Calig. cap. 59.* Filia parieti illisa. Dentes illidere labellis. Lucret. *lib. 4.* Illidere dentem alicui rei, pro imprimere. Horat. 2. *Serm. Satyr. 1.*

— *fragili quarens illidere dentem,*
 Offendit solido.
 Illidere manus. Cic. 3. *Tusc.* Equora illisa scopulis. Virg. 3. *Georg.*
 Illisus, us: Illisio, & ipse actus illidendi. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *Heurt & froissement contre quelque chose.* ITAL. *Essò battere contra qualche cosa.* GERM. *Anstossung/anschmeissung.* HISP. *Quebradura de una cosa con otra.* ANGL. *A dashing to or against some thing.* ¶ Plin. *lib. 27. cap. 8.* Illisu ipso repercusus.

ILLIGO, as, are, innecto, intexo. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *Attacher, lier avec.* ITAL. *Legare, aviluppare.* GERM. *Einbinden/einknüpfen/einfassen.* HISP. *Atar.* ANGL. *To intangle, to knitt with another.* ¶ Ita emblemata poculis, vel aurum argento illigare dicimus. ¶ Per translationem sumitur pro implicare, sive involvere, *εμπλέκειν*. Liv. *lib. 22.* Postquam nos neque decernere id præsidium, neque velle illigari Romano bello vidit. Et rursus *eodem libro*, Privatis etiam hospitibus, familiarique amicitia plerique illigati Philippo erant. Iterum, Illigare se bello alieno. Liv. *lib. 6. dec. 4.*

ILLIMIS, e: Purus, quasi sine limo. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *Sans bourbier, pur.* ITAL. *Puro, senza fango.* GERM. *One lätet oder mur/sauter.* HISP. *Cosa clara, sin limo à cieno.* ANGL. *Without mudde or slime.* ¶ Ovid. 3. *Metam.*

Fons erat illimis, nitidis argenteus undis.
 Illinc, adverbium de loco. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *De là, de ce costè là.* ITAL. *De là, di quel luogo.* GERM. *Da dannen/von dannen.* HISP. *Alli donde alguno esta.* ANGL. *Frome thence, frome that parte.* ¶ Terent. *in Adelph.* Illinc huc transfertur virgo. Cic. 2. *Philipp.* Omne se amorem abjecisse illinc, atque in hanc transfudisse. Plaut. *Menach. sc. 4. a. 2.* Nunc illinc venit (i. è Sicilia.) *Ibid. sc. 2. a. 5.* Hinc stas, illinc caussam dicis. ¶ Hinc illinc, proverbium. Terent. *in Adelph.* An sedere oportuit domi virginem tam grandem, dum cognatus hinc illinc veniret, expectantem?

ILLINO, is, ere: Inungo, perungo. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *Oindre.* ITAL. *Ungere.* GERM. *Ansalben/übersalben.* HISP. *Vntar.* ANGL. *To anoynt.* ¶ Colum. *lib. 6. cap. 14.* prædictòque medicamento defricatur & illinitur: sed si ex toto propter cervicis tumorem jugum recuset, paucis diebus requies ab opere danda est: tum cervix aqua frigida defricanda, & spuma argentea illinienda est, id est, inungenda. Plin. *lib. 30. cap. 11.* Cornicis carnes esse, & nidum illinere, in longissimis morbis utilissimum.

ILLINO, is, evi, itum, tertix conjugationis: Inungo, liquidi quippiam rei alicui induco. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *Oindre, enduire par dessus de quelque chose humide.* ITAL. *Ungere.* GERM. *Ansalben/ansstreichen/mit salb bestreichen.* HISP. *Vntar.* ANGL. *To anoynt with any licour.* ¶ Horat. 1. *Serm. Satyr. 4.*

Et quoscunque semel chartis illaverit, omnes
 Gestit à furno redeunte sicire.
 Illinere cum accusativo, & præpositione in. Cels. *lib. 6. cap. 6.* Excipere oportet ovi albo, donec mellis crassitudinem habeat, idque in linteolum illinere, & fronti agglutinare.

ILLISUS, a, um: Inunctus, perunctus. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *Oint.* ITAL. *Vnto.* GERM. *Bestreichen/übersalbt.* HISP. *Vntado.* ANGL. *Anoynted.* ¶ Virg.

Illira tela dolis, nec Martem comminus usquam
 Ausa pati virtus.
 Livius *lib. 2.* Ita in vadis hæsitantes frumenti acervos sedisse illitos limo.

ILLIUS, us, ui: Illinendi actus. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *Frottement, onction.* ITAL. *Essò ungere.* GERM. *Bestreichung/ansalbung.* HISP. *Vntadura.* ANGL. *Anoynting a rubbing with licour.* ¶ Plin. *lib. 24. cap. 6.* Sonitus emendat infusu, strumas illitu, nervorumque nodos.

Illipa, *Ἰλλίπα*. Cognomento Magna: civitas Turdetanorum in tractu Hispaniæ Bæticæ, apud Ptolemæum *lib. 2. cap. 5.* Plin. *lib. 3. cap. 1.* Illipula, *Ἰλλίπυλα*, quæ & Illipa minor, civitas Turdetanorum in ea parte Hispaniæ Bæticæ, quæ Lusitanix proxima est. Ptolemæus *lib. 2. cap. 5. & Plin. lib. 3. cap. 1.*

ILLIQUEFACIO, is: In re aliqua liquefacio. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *Fondre dans quelque chose.* ITAL. *Liquefare in qualche cosa.* GERM. *Etvoas in schmelzt/ eingießt.* HISP. *Derretir en algo.* ANGL. *Tomelt, to ma-*

tomelt in any thing. ¶ Cicet. 5. *Tuscul.* Et qualis est hæc aurium, tales sunt oculorum, & tactionum, & odoratumum, & saporum: quæ sunt omnes unius generis ad perfundendum animum, tanquam illiquefactæ voluptates.

ILLISFAS, illicet. Gloss. *Idid.* ¶

ILLITERATUS, a, um: Litterarum expertus, indoctus, stupidus. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *Non lettré, sans lettres.* ITAL. *Non litterato, ignorante.* GERM. *Ungelchrt.* HISP. *No letrado, ignorante.* ANGL. *without goode lettres or knowledg.* ¶ Cicet. 2. *de Orat.* Quem cognovimus virum bonum, & non illiteratum, sed nihil ad Persium, Plin. *Epist. 147.* Et libertus mihi non illiteratus. ¶ Illiteratus, pro litteris non scriptus. Gell. *lib. 11. cap. 18.* Draconis leges non decreto jussòque, sed tacito illiteratòque Atheniensium consensu obliteratæ sunt.

ILLITERATISSIMUS: Superlativus. Plin. *Epist. lib. 1.* Scribo plurimas, sed illiteratissimas litteras.

ILLÒ, adverbium, in illum locum. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *A ce lieu là.* ITAL. *A quel luogo.* GERM. *Dahin/and as ort.* HISP. *A quella do alguno està.* ANGL. *To that place.* ¶ Plaut. *Amphitr. sc. 1. act. 1.* Principio ur illò advenimus. Idem *Capt. sc. 2. a. 2.* Illam si es illò missurus. Idem *Pseud. sc. 2. a. 3.* Quin tu illò (i. ad cœnam) inimicos vocas? Idem *Mostell. sc. 2. a. 1.* Ubi illò nequam homo immigrat (i. in illas ædes.) Idem *Capt.* Ubi illò adveni. Terent. *Andr.* Quum illò advenio, solitudo ante ostium.

ILLOC, pro illo. Catullus ad Licinium:
 Ludebat numero modò hoc, modò illoc. ¶

ILLOCABILIS, e, quod locari non potest. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *Qu'on ne peut pourvoir, ou loger.* ITAL. *Che non si puo alloggiare.* GERM. *Und wird / die kein man vberkommen kan.* HISP. *Lo que no se puede poner en lugar.* ANGL. *That can not be hyred or set outi.* ¶ ut, Virgo illocabilis, quæ ob deformitatem, aut inopiam virum invenire non potest. Plaut. *in Aulul.* Virginem habeo grandem, dote cassam, atque illocabilem. Neque eam queo locare cuiquam.

ILLOTUS, a, um: Quod lotum non est, sordidum, immundum. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *Qui n'est point lavé, ord, sale.* ITAL. *Che non è lavato, sporco, brutto, immundo.* GERM. *Ungewaschen/unsauber.* HISP. *No lavado, sucio.* ANGL. *Foule, unwashed.* ¶ Hinc, illotis manibus, vel pedibus rem aliquam aggredi, hoc est, imprudenter, temerè, & imperitis remaliquam attentare: velut si grammatista aliquis trivialibus illis disciplinis vix ad summam cutem tinctus, enarrationem Virgiliani poematis audeat aggredi. Tractum est adagium à factorum ceteremoniis: in quibus omnia pura convenit esse, & probè lota. Vide Erasmi *Adagia.* Illoti echini. Horat. 2. *Serm. satyr. 8.*

Erucas virides, mulas ego primus amaras
 Monstravi incoquere, illotos Catillus echinos.

Gell. *cap. 9. lib. 1.* Illotis (quod aiunt) pedibus & verbis reprehendit doctissimi hominis orationem. Isti qui repente pedibus illotis ad Philosophos divertunt. Et *cap. 15. lib. 17.* Illotis (quod aiunt) pedibus, & verbis reprehendit doctissimi hominis orationem. Et Gaius I. C. *in l. 1. D. de orig. jur.* Illotis manibus interpretationis materiam tractare.

ILLUBRICARE, lubricitate quodammodo se insinuate. Apul. ¶

ILLUCÈO, es, secunda producta: In re aliqua luceo. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *Luire deffus, reluire.* ITAL. *Lucere.* GERM. *Einhin leuchten / oder scheinen.* HISP. *Luzir.* ANGL. *To relight, to appeare and shewit self.* ¶ Plaut. *Cure. sc. 4. a. 3.* At pol te, si hic sapiat fenex, atrapix agit apud carnificem, tuo quæ capiti illuceat. Suet. *in Cas. cap. 81.* Ea nocte, cui illuxit dies cædis. Velleius, Illuxit clarissimum Homeri ingenium. Cum accusativo. Plaut. *Bacchid.* Adepol certò scio, Vulcanus, Sol, dies, Luna, dei quatuor, scelestiorem nullum illuxere alterum.

ILLUCÈSCO, is: Lucidus fio. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. ANGL. *To waxe day.* ¶ quo vix aliter quam in tertiis personis utimur: ut, illucescit, id est, dies fit. Liv. *lib. belli Punic.* Ubi illuxit, recepere classem. Plaut. *Amph.* Ut mortalibus illucescas luce clara, & candida.

ILLUC, adverbium, significat motum ad locum. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *Là, en ce lieu là.* ITAL. *A quel luogo.* GERM. *Dahin / daselbst hin.* HISP. *Alli donde alguno està.* ANGL. *To that place.* ¶ ut, Huc atque illuc intueri, apud Ciceronem *de Oratore.*

ILLUC, pro Illud. Plaut. *Milite.* Illuc ætatis. Idem *Amphitr.* Sed quid illuc est?

ILLUCTOR, atis. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *Luitter contre, se revancher.* ITAL. *Lottare contra, sforzarsi.* GERM. *Eta was in ringen.* HISP. *Mucho y contra luchar.* ANGL. *To wrastle or struggle againg.* ¶ Stat. 4. *Thebaid.*

Et teneris medians verba illuctantia labris.

ILLUDO, is: Derideo, ludibrio habeo. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*. GALL. *Se jouer de quelque chose, se moquer.* ITAL. *Beffare, burlare.* GERM. *Derspotten/betriegen.* HISP. *Escarnecer.* ANGL. *To mock, to jest at.* ¶ Illudere in aliquo. Virg. 2. *Aeneid.*

— *certantque illudere capro.*

Terent. *in Andria.* Adeon videmur vobis esse idonei, in quibus sic illudatis? idem *in Phormione.* Satin' superbè illuditis me? Ubi Donatus, Et dativum & accusativum casum regit *illudo.* Virg. 9. *Aeneid.*

— *verbis virtutem illude superbis.*

Sen. *cap. 14. de tranquill.* Luisse putas illa tabula? Illudit. Ovid. *Eleg. 2. lib. 4. Trist.*

Perfidus hic nostrus illudit fraude locorum.
 Item Suet. *in Tib. cap. 2.* Illudere discrimini publico. ¶ Significat interdum per ludum nocco. Virg. 3. *Georg.*

Neu varia illudant pestes.

¶ Illudere capitibus, apud Suet. *in Tib. cap. 45.* Fœminarum quoque, & quidem illustrium capitibus, quantopere solitus sit illudere evidentissimè apparuit. ¶ Illuisse corpus, dixit de re venerea.

ILLUSUS, participium: Derisus, ludibrio habitus. { פתח פתח } *פתיח*. *פתיח*.

μαρξεία. GALL. *Abusé, moqué*. ITAL. *Schernito, beffato*. GERM. *Despott*. HISP. *Escarnecido*. ANGL. *Mocked*. Tacit. lib. 14. Ille ferociam amici metuit, sæpe asperis facetiis illusus. Vestes illuxæ auro: id est, in quibus aurifex auro depinxerat. Virg. 2. *Georg.* Illusæque auro vestes.

ILLUSIO, nis: Irrisio, derisio. קהל *kelés*, קרן *sechók*. *ἐμπαιγμός*. GALL. *Derision, moquerie*. ITAL. *Schernio, derisione*. GERM. *Despottung*. HISP. *Escarnecimiento*. Cic. 3. *de Orat.* Et extenuatio, & huic adjuncta illusio à præceptis Cæsaris non abhorrens, &c.

ILLUMINO, as, are: Clarum & lucidum reddo, illustro. קהל *heil*. *λαμπρύνω*. GALL. *Esclairer, donner clarté & lumiere*. ITAL. *Illuminare, alluminare*. GERM. *Erleuchten*. HISP. *Alumbrar, dando lumbré*. ANGL. *To give light*. Cic. *de nat. deor.* Ut sol mundum omnem sua luce compleat, ab eoque luna illuminata graviditates & partus afferat. Plin. lib. 9. cap. 36. Diis advocatur placandis, omnemque vestem illuminat: in triumphali miscetur auro. Illuminare orationem: & Illuminare aliquid. Quintilianus. Cic. 3. *de Orat.* Quæ sententis orationem, verborumque confirmationibus illuminat. Velleius, Illuminavit Thebas os Pindari. Idem, Illuminat Cicero naturam eloquentiæ & ingenio. Idem Velleius, Ille dies virtutem Catonis illuminavit. Idem, Horum fidem illorum perfidia, illuminavit.

ILLUMINATE, adverbium: Clare, aperte. *ἐμφανῶς*. GALL. *Clairement, avec grande lumiere*. ITAL. *Chiaramente, apertamente*. GERM. *Althilich, heiter*. HISP. *Claramente*. ANGL. *Clearlie, with great light*. Cic. 3. *de Orat.* Qui distinctè, qui explicatè, qui abundanter, qui illuminatè, & rebus, & verbis dicunt.

ILLUMINATIO, nis. *Φωτισμός*. Macrobius. *Saturnal. lib. 1. cap. 17.* Phanata dixit solem dicitur *Φωτισμός*, i. à lumine, atque illuminatione.

ILLUMINUS, a, um: quod est sine lumine. *ἄφανος*. GALL. *Obscur, sans lumiere*. ITAL. *Senza lume*. GERM. *Ohne licht*. HISP. *Cosa escura, sin lumbré alguna*. ANGL. *without light*. Apul. lib. 6. Et illuminatum Proserpinæ nuptiarum. Et lib. 3. Servato noctis illuminato tempore: id est, obscuro, & sine lumine.

ILLUNIS, e, nox dicta est à Plinio *Epist. 106.* pro obscura: quasi sine luna, & lunari splendore viduata. *ἄφανος*. GALL. *Noire nuit, en laquelle la lune ne luit point*. ITAL. *Notte senza lume della luna*. GERM. *Ein nacht ohne monschlein*. HISP. *A noche sin luna*. ANGL. *A dark night when the moone giveth no light*. Virg. inquit, viam deserueramus: & nox non quasi illunis & nubila, sed qualis in locis clausis lumine extincto. Apul. lib. 9. *Metamorph.* per primam & secundam declinationem inflexit, Illunæ, inquit, caliginis: à nominativo Illunus, a, um.

ILLURO, oppidum civium Romanorum in ea parte Tartaconensis Hispaniæ, quæ Pyrenæis montibus proxima est. Author Plin. lib. 3. cap. 3. & Pompon. *Mela lib. 3.*

ILLURCO, *Ἰλλυρκοῦ* Ptolemæo, Hispaniæ Baticæ oppidum est apud Plin. lib. 3. cap. 1.

ILLUSTRIS, e, clarus, lucidus. *ἰσχυρὸς*. *ἀσπερὸς*, *λαμπρὸς*, *φανερὸς*. GALL. *Fort clair*. ITAL. *Chiario*. GERM. *Erleucht, heiter*. HISP. *Esclarecido, claro*. ANGL. *Veribright*. Colum. lib. 1. Balnearia Occidentali æstivo advertantur, ut sint post meridiem, & usque ad vespereum illustria, id est, clara. Plin. lib. 9. cap. 16. Noctibus quidem illustribus æquè quàm die cernunt, id est, serenis. Plaut. in *Rudente*, Illustriores fecit, fenestrasque indidit. Salust. in *Jugurth.* Quo ad cognoscendum omnia illustria magis, magisque in aperto sint. Per translationem accipitur pro Nobili, celebri, & qui magni est nominis. *נכבד* *nichbâdh*, *ἐπιφανὴς*, *ἐξόχου*. GALL. *Fort renommé, illustre*. ITAL. *Illustre, nobile, famoso, di gran nome*. GERM. *Durchleuchtig, berühmpt*. HISP. *Famoso en bien*. ANGL. *Famous, noble, excellent*. Cic. *de Amicit.* Genus autem hoc sermonum positum in hominum veterum autoritate, & virorum illustrium, plus nescio quo pacto videtur habere gravitatis. Idem in *Verrem*, Tam illustre ac nobile domicilium. Illustre, notumque omnibus factum, apud eundem, 7. *Verr.* Facta illustria, & gloriosa. Idem 1. *de sinibus.* Fama illustri. Virg. 7. *Æneid.* Illustri & lata via. Cic. 7. *Verr.* Gell. cap. 28. lib. 15. Illustrissimæ orationes. Idem *alibi*, Illustrissimi philosophorum.

ILLUSTRO, as: Rem aliquam lucidam & splendidam efficio, lucem & splendorem affero, illumino, clarum reddo. קהל *heil*, *הגיה* *hi, hghiah*. *λαμπρύνω*, *ἐξοχῶ*, *ἀσπερῶ*. GALL. *Illustrer, donner clarté & lumiere ou lueur*. ITAL. *Illustrare, dar gran luce*. GERM. *Erleuchten, heiter machen*. HISP. *Esclarecer*. ANGL. *To mak light or cleere*. Colum. lib. 1. Vincit quàm saluberrimum subterraneum ergastulum, plurimis & iis angustis illustratum fenestris. Auri fulgore templum illustrare. Cic. 6. *Verr.* Per translationem accipitur pro Nobilitate, clarumque & celebrem reddere. *נכבד* *chibbêdh*. *ἀσπερῶ*. GALL. *Illustrer, renommé, mettre en reputation*. ITAL. *Dar chiara fama, illustrare*. GERM. *Berühmt machen*. HISP. *Ennoblecier*. ANGL. *To mak famous or voel known*. Cic. *Lentulo, lib. 1. Epist.* Illustrabit, mihi crede, tuam amplitudinem hominum injuria. Nonnunquam pro declarare, patefacere, manifestare, aperire: quod quæ aperta sunt majorem lucem præbeant. *ἀνοχῶ*. GALL. *Declarer, donner à entendre*. ITAL. *Dichiarare*. GERM. *Erleutern, erklâren*. HISP. *Declarar*. ANGL. *To mak manifest or plaine*. Cic. in *Catil.* Omnia & Senatus, & vos, quæ erant contra salutem omnium cogitata, illustrata & patefacta vidistis. Idem *de Oratore*, Patefacere & illustrare obscura. Illustrare philosophiam Latinis litteris. Idem lib. 1. *Acad.* & 1. *Tusc.* Velleius, Illustratus bello Italico Sylla (i. clarus factus.)

ILLUSTRATIO, nis: Evidentia, exornatio, expolitio. *ἐπιφανεία*, *κοσμητική*, *ἀσπερῶ*. GALL. *Eclaircissement, ornement, reparément*. ITAL. *Splendor, ornamento*. GERM. *Erleuternung*. HISP. *Esclarecimiento, ornamento*. ANGL. *A beautifcing, a making manifest*. Quint. lib. 6. cap. 2. Insequetur *ἐπίδειξις*, quæ à Cicerone illustratio & evidentiâ dicitur.

ILLUSTRAMENTUM, i. Idem. *ἐπιφανεία*, *κοσμητική*, *ἀσπερῶ*. Quint. lib. 11. cap. 8. Hæc sunt vel illustramenta pro-

nuntiationis, vel vitia, quibus propositis, multa cogitare debet orator.

ILLUSTRISIMÈ, adverb. *λαμπρῶτατος*. Gell. lib. 9. c. 13. Purissimè atque illustrissimè, simplicique & incompta orationis antiquæ suavitate descripsit.

ILLUT, illud. Antiq. Scal.

ILLUTIBARBUS, qui illutam barbam habet.

ILLURIBILIS, e, quod elui non potest. *ἀλούσιμος*, *ἀνεκλύωτος*. GALL. *Qui ne se peut laver*. ITAL. *Che non si può lavare*. GERM. *Unwäschtich*. HISP. *Lo que no se puede lavar*. ANGL. *That cannot be washed*. Plaut. in *Menach.* Næ ex istoc loco spurcatur nasum odore illuribili.

ILLUVIËS, ei: Squalor, immunditia, sordes. *ἰλλυβία*. GALL. *Ordure, saleté*. ITAL. *Sporchezza, bruttezza*. GERM. *Muß, unsauberkeit, unsat*. HISP. *Suziedad*. ANGL. *Uncleanesse, filthiness*. Terentius in *Heaut.* Ea texebat unâ pannis fistâ, neglecta, immunda illuvia. Plaut. *Mostell. sc. 1. a. 1.* Germana illuvies, rus, pecus, hara, suis.

ILLYRIËS, idis, *Ἰλλυρῆς*, sive Illyrium, ii, sive Illyricum, i, regio Europæ satis ampla, secundum dextrum maris Adriatici latus extensa, à cæteris partibus, Istria, Mysia superiori, & Macedoniæ parte, quæ Adriatico mari incumbit, terminata. *Ἰλλυρική*. *Das windischland*, begreift die Dalmatier vnd Sclaven. Dicta ab Illyrico Polyphemi (ut Aprianus scribit) sive (ut Eustathio placet) Cadmi filio. Urbes habet Jaderam, & Epidamnium, postea Dyrachium, hodie Rhagusiâ dictam, Salonem, & alias quamplurimas. Vulgò *Esclavonia*.

ILLYRIËUS, a, um, *Ἰλλυρῆος*. Virg. 1. *Æneid.*
Antenor potuit mediis elapsus Achivis,
Illyricos penetrare sinus.
 Ovid. *Eleg. 3. lib. 1. Trist.*
Non procul Illyricis lava de parte relitæ (an Illyriis?)
 Plaut. *Men. sc. 1. a. 2.* Massilienses, Illurios (aliâs Julluros, aliâs Illures.)

ILORÆ, arum. Plutarch. in *Lyc.* Ilorarum Sparta misera conditio.

ILVÆ, *Ἰλῦα* Ptolemæo, insula Hærruriæ adjacens, decem passuum millibus distans à Populonia, renascentis ferri metallis uberrima. Virg. 10. *Æneid.*
 ————— *ast Ilvæ trecentos*
Insula inexhaustis Chalybum generosa metallis.

ILURCIS, *Ἰλλυρῆος*, urbs fuit Vasconum in citeriori Hispania, postea à Sempronio Graccho, Gracchuris dicta.

ILUS, i. *Ἴλος*. Filius Trois regis Trojanorum, & Pater Laomedontis, quem matura ætate moriens regni hæredem reliquit. Ab hujus nomine celeberrimum illud Mysiæ minoris, sive Troadis caput Ilii nomen accepit: sive quod ab illo primum fuerit conditum, quum Dardanus antea in montibus Dardaniâ condidisset, ut placet Homero lib. 13. *Iliad.* sive quod à Dardano primum conditum instauravit Ilus, & auctius reddiderit, quemadmodum non obscure significat Virg. lib. 8.
Dardanus Iliacæ primus pater urbis, & author.
 Author Strabo lib. 23. primum omnium illum ausum fuisse in campis habitare, proindeque in mediis campis fuisse sepultum, cujus sepulchri meminit & Homer. 11. *Iliad.* Fuit & alter Ilus Æneæ filius, alio nomine Ascanius appellatus. Virg. 1. *Æneid.*
At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat dum res stetit Iliæ regno.

I M

IM (inquit Festus) ponebant pro eum, à nominativo is. Cic. 3. *de Legib.* Ast im cum auro sepelito.

IMACARENSES, *Ἰμακαρῶν*. Populi Siciliae stipendiarii, in mediterraneis insulis siti, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 8.

IMADUCHI, *Ἰμαδῶν*. Scythiæ populi, Caucaſi montis juga accolentes. Plin. lib. 6. cap. 7.

IMADUS, carmen sæculare. Ptol.

IMÆUM carmen, quod concinebant aquarum haustores. Rh. vel qui molas versabant.

IMÆGO, nis: Simulacrum & alicujus rei representatio. *ἰμαγιὼν* *remunâh*, *תבנית* *tabnith*. *εἰκὼν*. GALL. *Image, representation, semblance, pourtrait*. ITAL. *Imagine, figura, simulacro, semblanza*. GERM. *Ein bildnuß*. HISP. *Imagen ò semejanza*. ANGL. *An image or lyknes of any thing*. Dicitur autem imago, quasi imitago: vel ab *in*, & *agere*, i. referre eum, cujus est effigies. De imaginibus & parabolis, legendus Senec. *Epist. 60.* Juvenal. *Sat. 8.*
 ————— *una vivit imago.*
 Senec. cap. 24. *de conf. ad Marc.* Imago filii tui, & effigies perit tantum (i. corpus.) Idem cap. 15. *de tranq.* Cato virtutum viva imago, Plaut. *Prolog. Amph.* In Amphitruonis vortit sese imaginem. Idem *ibid.* Et Solia servus, cujus ego hanc fero imaginem. Idem *Psed.* *sc. 1. a. 1.* Expressam in cera ex annulo suam imaginem. *Ibid. sc. 2. a. 4.* Nosce imaginem: mox, signum. *Ibid.* Imaginem obſignatam mittere. Ovid. 13. *Metam.*
 ————— *sub imagine tutum* (Achillis.)
 Senec. cap. 2. *de conf. ad Marc.* Imaginem filii (mortui) nullam habere voluisti (ad consolandum sup.) Apuleius *Apolog. 1.* Fluor jugis imaginum. Velleius, Tanta patris imagine non obscuratur ejus (filii) memoria. Idem, Imaginem tribunitiæ potestatis reliquerat in jure Sylla. Item, Imagines cubicularum. Suet. in *August.* cap. 7. Imagines, statuæ sive. Idem in *Calig.* cap. 34. Imagines, de nocturnis visis, usurpavit Suet. in *Calig.* cap. 50. Item 13. *Metam.*
Deceptus (inquit) *imagine somni.*
 Idem 3. *Fastor.*
Vtile sit, faustumque precor quod imagine somni
Vidimus.
 Prospecie. Ovid. *Eleg. 11. lib. 3. Trist.*
Munere in hoc usus Rex est, sed imagine major.
 Idem *Eleg. 10. lib. 1. Trist.*
Quocunque aspecti nihil est nisi mortis imago.
 Imagines, & simulacra Deorum nullæ Romæ fuerunt annis 170.
 Plutarch.

Plutarch in Num. Cic. de Amic. Nemo unquam animo, aut spe ma- jora suscipiet, qui sibi non illius memoriam atque imaginem pro- ponendam putet. Virg. 2. Aeneid.

— atque ipsius umbra creïsa
Visa mihi ante oculos, & nota major imago.

Cicer. in Orat. Demosthenis imaginem ex ære vidi. Idem de natura Deorum, Fac imagines esse quibus pulsantur animi, species duntaxat abjicitur quædam. ¶ Olim nobiliores majorum suorum imagines ad vivum expressas, in atriis ponere solebant, quibus ad virtutem & similia facta excitabantur, & quibus populo commendabantur. So- lebant enim exoritur imagines, qui præclari aliquid in Republi- cagefferant: quo factum est, ut imagines pro nobilitate accipiantur. Cicer. de Lego Agrar. significare volens se novum hominem, id est, nulla generis nobilitate commendatum, Consulem tamen factum, ita ad populum inquit: Quemadmodum quum petebam, nulli me vobis auctores generis mei commendarunt: sic si quid deliquero, nullæ sunt imagines quæ me à vobis deprecantur. Idem in Pisonem. Obrepsisti ad honores errore hominum, commendatione fumosa- rum imaginum, quarum nihil habes præter colorem. Ubi fumosas imagines appellat Cicero antiquissimi generis stemmata. Plin. in Epist. lib. 9. ad Profocerum, Neque enim ardentius pronepotes, quam ego liberos cupio: quibus videor à me, tuoque latere pronum ad honores iter, & audita latius nomina, & non subitas imagines reli- cturus: nascuntur modò, & hunc nostrum dolorem gaudio mutant. Subitas imagines appellat Plinius nobilitatem parùm antiquam, sed repente fortunæque beneficio quæsitam, quomodo nostris tempo- ribus multi extiterunt, ignotis natalibus orti, qui ne avum quidem, aut etiam patrem ciere haud possent, aut auferent, qui subitariis principum beneficiis, & aulicorum suffragationibus, supra civile fas- tigiium eVecti, ingentium, splendorumque gentilitatum funda- menta jecerunt. Hæc ex Budæo. ¶ Imago, pro vagina: quod veluti fit imago ejus rei quam claudit. Virg. lib. 8.

— curvam servans sub imagine falcem.

¶ Rhetores imaginem, εἰκὼν, vocant quandam orationis figuram, quum res gesta non simpliciter indicatur, sed ut gesta sit ostenditur, ut est illud: Ipse inflammatus scelere ac furore in forum venit, ar- debant oculi, toto ex ore crudelitas emicabat. ¶ Vitæ imago, id est, exemplar. Tacit. lib. 15. Quod unum jam, & tamen pulcherrimum habebat, imaginem vitæ suæ relinquere testatur. Orandi vera ima- go, id est forma. Quint. lib. 5. cap. 12. Olim jam ab illa vera imagine orandi recesserunt. ¶ Imago expressa. Cicer. pro Sext. Roscio, Ut ef- fectos nostros mores in alienis personis, expressamque imaginem nostram vitæ quotidianæ videremus. Representare imaginem sceleris. Quint. lib. 6. cap. 1. Vestis tamen illa sanguine madens, ita re- præsentavit imaginem sceleris, ut non occisus esse Cæsar, sed tum maximè occidi videretur. Imago, ut ait Festus, ab imitatione dicitur.

Imāgunculā, diminutivum, parva imago. εἰκὼν. GALL. Petite ima- ge. ITAL. Picciola imagine. GERM. Ein kleine bildnuß. HISP. Peque- ña imagen. ANGL. A little imagine. } Sueton. in Casare, Nactus puerilem imagunculam.

Imāginārius, a, um, quod verum non est, sed ita imaginamur & animo concipimus, ac si verum esset, cujusmodi apprehensionem propriè dicimus Imaginationem. εἰκαστικός, εἰκαστικὸς. GALL. Imaginai- re, contrefait, seint. ITAL. Imaginario, contrafatto. GERM. Das durch eimbildung des gemüts gefaßt ist. HISP. Imaginado, fingido. ANGL. Imagined, contrefait. } Sueton. in Claud. Caf. Equitres militias ita ordinavit, ut post sortem, aliam castalam, Tribunatum legio- nis daret: stipendiâque instituit, & imaginariæ militiæ genus, quod vocatur super numerum, quo absentes, & titulo tenus fungerentur. Imaginariis fascibus cedere. Liv. ab Vrbe. Emptio imaginaria. Ulpianus l. 1. qui suū, §. 2. ff. de manumis. Si ab ignoto emptus sit, postea autem pretium suum obtulerit, dicendum erit non si- audiendum: ab initio enim hoc agi debet, ut imaginaria fiat em- ptio, & per fidem contractus inter emptorem & servum agi- tur. Est autem imaginarius emptor, qui servum illius nummis emit.

Imāginōsus, a, um: In quo sunt plures imagines. εἰκονόδης. GALL. Plein d'images. ITAL. In cui sono molte imagini. GERM. Voll bildtes nussen. HISP. Cosa llena de imagines. ANGL. Full of images. } Unde speculum imaginofum à Catullo dicitur, ab imaginibus, quæ in spe- culo numerosæ videntur. ¶ Imaginosus item morbus est φαντασία, quum phantasmata animo occurrunt. ¶

Imāgino, as: Imagines facio, seu represento. εἰκάζω, εἰκάζω. GALL. Représenter, ou rendre la semblance d'aucun, fai- re images. ITAL. Far imagini, rappresentare. GERM. Ein bildnuß geben oder machen. HISP. Hazer imagines. ANGL. To make ima- ges, to represent the likeness. } Gell. cap. 18. lib. 16. Ut specu- lum in loco positum nihil imaginat, aliorum translaturum facit imagines.

Imāginōr, aris, rem aliquam mente concipio, mente aliquid fingo. εἰκάζω, εἰκάζω. GALL. Imaginer, comprendre en sa pensée. ITAL. Imaginarsi, pensare. GERM. Einbilden/ein bildnuß mit dem gemüt einlassen. HISP. Imagi- nar, d'imagir visiones. ANGL. To imagine, to conceive, to muse on. } Plin. lib. 20. cap. 13. Ideo profluvio genitali datur, & venerem cre- bro per somnia imaginantibus. Plin. in Epist. Caius quidem Fannius quod accidit, multò antè præsensit: visus est sibi per nocturnam quietem jacere in lecto suo compositus in habitu studentis, habere ante se scrinium (ita solebat) quos imaginatus videntis Neronem, in toto sedisse. Sueton. in Caf. cap. 81. Et Calpurnia uxor ima- ginata est collabi fastigium domus (id est, videre sibi per som- nium visa est.) Quintilianus, Quærere, imaginari, & fingere ora- torem.

Imāginātio: Alicujus rei conceptio & fictio, quæ mente fit. εἰκαστική, εἰκαστική. GALL. Imagination. ITAL. Imaginatio- ne. GERM. Einbildung. HISP. Obra de imaginar, imaginamiento. ANGL. Imagination, conceiving of any thing in mynd. } ut, Imagi-

nationes libidinum, apud Plin. lib. 20. cap. 7. ¶ Imaginabile, quod mente concipi potest. εἰκαστός.

Imāginārius, a, um, quod est ad alicujus imaginem factum. εἰκαστικός. GALL. Imaginé, fait à la semblance ou image de quelqu'un. ITAL. Fatto ad imagine d'alcuno. GERM. Eingebildet. HISP. imagi- nado, d' fingido, hecho a la imagen de alguno. ANGL. Made after the likeness of any thing. } Lactant. lib. 15. Sed terram digitis suis imagi- natam metuant & adorent.

Imantopodes, ἰμαντοπόδες. Populi in Æthiopia loripedes, quibus ser- pendo ingredi natura est: hoc est, ut Solinus interpretatur, qui flexis crurum nexibus ingrediuntur. ἰμάντης enim Græci lorum dicunt. De his Plin. lib. 3. cap. 8. ¶ Sunt & aves quædam imantopodes di- ctæ, ex argumento pedum, quasi loripedes, quòd habent crura præ- alta. Plin. lib. 10. cap. 47. Laudatissimi porphyrones in Comage- ne, rottra iis, & prælonga etura rubent. Hæc quidem & imanto- podi, multò minori: quanquam eadem crurum altitudine. Nasci- tur in Ægypto: insistit ternis digitis. Quo tamen in loco Plinii, quidam hamatopodi legere malunt, ut potius à sanguineo crurum colore, quàm ab eorundem longitudine dicti sint. Vide supra Ha- matopodes.

Imaretium, templum grandius. Malaxus.

Imarmene, εἰμαρμένη, fatum.

Imatium, peculiare genus vestium sæcularium. Codin. ¶

Imaus, ἱμαίος. Caucasii montis pars, Indiam à Scythia dirimens, Scy- thiamque ipsam in duas secans partes, quarum altera, Scythia intra Imaum; altera, Scythia extra Imaum appellatur. Vide Plin. lib. 6. cap. 17. & Ptolemæum Asia tabula 9.

Imbaros, ἰμβαρος. Sami insula flavius est, apud Plin. lib. 5. cap. 27.

Imbecillus, e, & imbecillus, a, um: Debilis, languidus, infirmus, quasi bacillo destitutus: quæ significatio tracta videtur à tenerioribus plantis, quæ citra bacilli adminiculum vix possunt subsistere. εἰμβέλιος, εἰμβέλιος, εἰμβέλιος. GALL. imbecille, foible, debile, lasche. ITAL. Debole, languido. GERM. Schwach/blödd/ machtslos. HISP. Debil y flaco. ANGL. Feble, weak. } Plin. in Pane- gyr. Quis enim est tam imbecilli ingenio, qui non tanto meliorem Consulem speret, quanto sæpius fuerit. Cic. de Amic. Ut si paren- tibus nati sint humilibus, propinquos habeant imbecilliores vel ani- mo, vel fortuna, eorum augeant opes, eisque honori sint, & dignitati. Horat. 2. Serm.

Imbecillus, iners, si quid vis, adde popino.

Cicer. de Amic. Imbecilla enim humana natura est ad contemnen- dam potentiam, &c. Plin. in Epist. Sed hæc felicitas terræ, imbecil- lis cultoribus fatigatur. Quint. imbecilla frons & verecunda susti- netur magoa conscientia. Et Senec. Epist. 60. Dum imbecillissima mœnium quatit.

Imbecillitās, atis: Debilitas, infirmitas, defatigatio, & tam ad animum, quàm ad corpus refertur, sicut & imbecillus. εἰμβέλιος, εἰμβέλιος. GALL. Imbecillité, foiblesse, débilité, lascheté. ITAL. Debolezza, infirmità. GERM. Schwachheit / blödigkeit / machtslose. HISP. Flaquesa d'impotencia. ANGL. Feblenes, weaknesse. } Cic. de Amic. Sæpissime igitur mihi de ami- citia cogitanti, maximè illud considerandum videri solet, num pro- pter imbecillitatem atque inopiam desideranda sit amicitia. Imbecillitas materiæ murorum. Cæli. 2. bell. civil. Imbecillitas consilii. Cic. 1. Offic. Imbecillitas ætatis. Idem ad Brutum.

Imbecillitèr, adverbium: Debiliter, & remissè, ac languidè. εἰμβέλιος, εἰμβέλιος. GALL. Debilement, foiblement, laschement. ITAL. Debolmente, languidamente. GERM. Schwachlich. HISP. Flacamente. ANGL. Feblely, faintly. } Cic. 4. Acad. Dubitant, hæsitant, revocant se in- terdum, hisque quæ videntur, imbecillius assentiuntur. Idem 5. Tusc. Quod imbecillius horrent dolorem & reformidant.

Imbellis, ignavus, quasi bello parum aptus. εἰμβέλιος, εἰμβέλιος. GALL. Couard, lasche en bataille, debile. ITAL. Inetto à la guerra, timido. GERM. Untertigich/verzagt/forchtam. HISP. Flaco para poder pelear, indis- puesto para batallar. ANGL. Cowardous, weak, fearfull. Cic. 1. Offic. Nunquam periculi fuga committendum est, ut timidi imbellesque videamur. Ovid. in Epist.

Tres sumus imbelles numero, sine viribus, uxor.

Laertesque senex, Telemachusque puer.

Imbellis, inermisque fœminatam turba. Liv. lib. 8. & 38. Imbelle te- lum. Idem 4. ab Vrbe. Imbelle triennium, quo non sit pugnatum. Item Ovid. 13. Metam.

— onerosa gravisque

Pelias hasta potest imbellibus esse laceris.

Ibidem,

Conferat his Ithachus Rhesum, imbellèmq; Dolonem.

Virg. 2. Aeneid.

Sic fatus senior, telumque imbelle sine ictho

Conjecit.

Imbelles damæ. Martial. lib. 13. Imbellis cithara, hoc est, molle quiddam & effœminatam resonans, & à Martio tubæ strepitu plu- rimum distans. Ita imbellis lyra. Horat. lib. 1. Od. 6.

— dum pudor

Imbellisque lyra musa potens vetat

Laudes egregii Casari, & tuam

Culpas deterere ingenii.

Imbelliā: Ignavia, inertia, & belli rei que militaris imperitia. εἰμβέλιος, εἰμβέλιος. GALL. Couardise en guerre, débilité & faute de courage. ITAL. Viltà, poca speranza di combattere. GERM. Zagheit/unmanheit. HISP. Flaquesa para pelear. ANGL. Cowardnesse, lethenesse, lack of courage. } Macr. lib. 3. Sat. Tunc Pœnus eludens ignaviam, imbelliamque militum ejus pretiosè ar- matorum: Planctus inquit, satis esse credo Romanis hæc, et si avarif- simi sunt.

Imber, bris, ab ἰμβρο. Quibusdam himber ab hiems, alii humber ab ἰμβρο. Hinc imbrex, generis masculini: in ablativo imbre, vel imbri. εἰμβρο, εἰμβρο. GALL. Pluye. ITAL. Pioggia. GERM.

GERM. Ein grosser tagen. HISP. La agua lluvía. ANGL. A shower of rayne. } Virg. 4. Æneid.

— & ventis pulsantur & imbri.

Lucretius,

Ex igniterraque anima nascuntur & imbre.

Est autem imber agmen aquarum largius ex concretis effusum nubibus: nimbus vero repentina, & vehementior pluvia: quæ quanto est improvisior, tantò est præcipitior, & brevior astingitur casu. Virg. 2. Georg.

Maximus agricolis, pelagòque parabitur imber.

Plaut. in Most. sc. 2. a. 5. Venit imber, lavat parietes, perpluunt tigna.

Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Fert venè præcipites navis modò facta procellas:

Quamlibet exiguo solvitur imbre vetus.

Plaut. Most. sc. 2. a. 5. Ea (tempestat) grandinem imbrémque mihi atulit. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Tam hoc in proclivi, quàm imber est, quando pluit. Terent. in Eunuch. Quo pacto Danaë misisse aiunt quondam in gremium imbrém aureum. Virg. 4. Georg.

— ipse feraces

Figat humo plantas, & amicos irriget imbres.

¶ Imber non tantum de pluvie lapsu & agmine, sed etiam grandinis. Lucret.

Nec cohibere nives gelidas, nec grandinis imbres.

Per translationem pro quovis humore aqueo accipitur. Virgil. lib. 1. Æneid. pro aquarum copia uberiore vehementioreque usurpavit, Accipiunt inimicum imbrém, rimisque fatiscunt.

¶ Imber, pro lacrymarum effusione. Ovid. lib. 3. amor. Eleg. 5.

Spargebat tepido flebilis imbre sinus.

Idem Eleg. 2. lib. 3.

Nil nisi flere libet, nec nostro parciat imber.

Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Inque sinum mæsta labitur imber aqua.

Item Plaut. Mostell. sc. 2. a. 2. Amor advenit pro imbre in cor meum lapidum. Sanguinis, & terræ imber. Cic. 1. de divin. Ferreus imber. Virg. 12. Æneid.

Tempestat telorum & ferreus ingruit imber.

¶ Sunt tamen qui hoc nomen cum h & y scribant, quod à Græco verbo βῆν, quod est pluere, deduci arbitrentur: unde & hincem dictam esse supra ostendimus. Verisimilius tamen videtur à Græco ἄμβρο detivari, quod imber Latinis est. Sine aspiratione autem scribi debere ex compositis apparet, quæ sunt September, October, November, & December.

Imbricus, a, um: Pluviosus, & imbres ferens, aut generans. { ἄμβροτος. GALL. Pluvieux. ITAL. Piovofo. GERM. Nāgenächtig. Das zur Regen geneigt. HISP. Luvioso. ANGL. Full off shower or raynie. } Plaut. in Merc. Hic Favonius serenus est, hic Auster imbricus: Hic facit tranquillitatem, iste omnes fluctus conciet.

Imbricus, aliud adjectivum, idem significans. Solinus cap. 10. Nam homo Sardus opem plurimam de imbrido cælo habet.

Imbrifer, a, um: Pluvius, pluvias afferens. { ἄμβροφόρος. GALL. Qui apporte, ou amène la pluie, pluvieux. ITAL. Che riporta pioggia. GERM. Das rāgen bringt. HISP. Cosa que trae agua lluvía. ANGL. That bringeth rayne, stormie. } Ut, Auster imbrifer, Cælum imbriferum. Colum. lib. 5. cap. 5. Hoc ego siccis locis fieri utiliter non negaverim: sed ubi aut uliginosa regio est, aut cæli sunt imbriferi, minimè faciendum censeo. Virg. 1. Georg.

— Vel quum vnet imbriferum ver.

Imberbis, e: Barba carens, non barbarus. { ἀβρωτός, ἀβρωτός. GALL. Qui n'a point de barbe. ITAL. Senza barba, sbarbato. GERM. Dnges bartet/ohn ein bart. HISP. Lo que no tiene barba. ANGL. Beardless. } Horat. de arte,

Vel quia turpe putant parere minoribus, & quod Imberbes didicere, senes perdenda fateri.

Cicer. pro domo sua, Quæ major calumnia est, quàm venire imberbem adolescentulum, &c. Idem 1. de natura deor. Illo enim modo dicere licebit Jovem semper barbatum, Apollinem semper imberbem.

Imberbus, pro Imberbis, apud Nonium cap. 8. n. 84. ex Lucil. & Varr.

IMBIBO, is: Bibo, humorem attraho. { ἄμβροσθῆν, ἄμβροσθῆν. GALL. Boire, emboire. ITAL. Bere. GERM. Trincken/in sich trincken. HISP. Embever en si. ANGL. To drink, or receive in. } Plin. lib. 20. cap. 14. Imbibitur ad serpentium ictus decoctum. Idem lib. 24. cap. 15. Radix ejus imponitur carbonibus cupressi, atque is nidor per infundibulum imbibitur in veteri tussi. Gell. c. 1. lib. 13.

Imbibere opinionem. Livius lib. 2. ab urb. Tantis certamen animis imbibent. Ibid. Neque immemor ejus, quod initio consulatus imbibent. ¶ Imbibere item per metaphoram apprehendere significat, & concipere. { ἄμβροσθῆν ἄμβροσθῆν, ἀναπολαμβάνω. GALL. Prendre, concevoir. ITAL. Apprehendere. GERM. In sich fassen. HISP. Prendere. } Cic. 2. Verr. An iste unquam de se bonam spem habuisset, nisi de vobis malam opinionem animo imbibisset? Liv. lib. 2. ab urb. Nec ulla vi domari poterat, tantum certamen animis imbibent. ¶ Imbibere, instituire, decernere, perseverare. Cic. pro Quint. Atque imbibere ejusmodi rationibus, illum ad suas condiciones producere. Lucret.

— panas capere imbibat acres.

¶ Imbito est inco, à bato.

Imbracteo, bracteo includo. Vide Bracteatius. Gloss. ¶

Imbraeus, ἰμβροεύς. Sami insulæ fluvius est, apud Plin. lib. 5. cap. 31.

Imbreus, per duas syllabas. Nomen unius Centauri, apud Ovid. lib. 12. Metam.

At non Eurynomus, Lycidásque, & Aræus, & Imbreus, Effugere necem.

Imbrōntās, non bonitas, vox Tertulliano nota. Tertull. ad Martyres, Ubi omnis duritia & imbonitas & insuavitas constitit. Idē de exhort. Castitat. Alioquin res & viris & fœminis eadem imbonitate, &c.

¶ IMBREVIO, as, in breves, seu pittacia referre. Hincm.

Imbreviator, qui in breves referebat.

Imbreviatura, protocollum. Scribon. ¶

IMBRĒX, icis: Canalis est, vel tegula curva & obtorta, per quam imber defluit. { ἰμβρῆξ. GALL. Tuile creuse & à demy ronde. ITAL. Embrici, coppi, tegola da coprire le casa. GERM. Ein dachrennel oder holer ziegel. HISP. La teja, ò canal del tejado. ANGL. The tile called gutter tile being half crooked. } Plaut. Most. sc. 2. a. 1. Tempestat venit, confringit tegulas, atque imbrices. Idem in Mil. sc. 6. a. 2. Sifen. lib. 3. hist. Dissipatis imbricum fragminibus, ac tegularum. Ex quibus locis constat imbrices genus esse tegularum incurvum ex opere figlino, quo etiam hodie in plerisque locis utimur ad arcendum imbrém. Unde imbricata tecta appellamus, quæ ex imbricibus sunt confecta. Vide infra. ¶ Imbrices, genus plausuum. Sueton. in Neron. cap. 20. Qui (adolescens) divisi in factiones plausum genera condidissent: bombos, & imbrices, & testas vocabant.

¶ Imbrico, ἰμβροσθῆν. Onom. est imbricum, seu suggrundiorum modo factio, vel tego. ¶

Imbricatūs, a, um: Imbricis modo incurvatus, imbricum figuram referens. { ἰμβροσθῆν. GALL. A demi rond, comme tuile d'égout. ITAL. Che ha figura d'embrice, fatto à forma di tegole. GERM. Ein fenel/oder an ein ander gesetzt als die hofen ziegel. HISP. Cosa canalada con canales. ANGL. Crooked lyk a gutter tile. } Plin. lib. 1. cap. 1. Supernè tantum imbricatas flexibilibus vertebis. Vitruv. lib. 2. Insetta verò cæmenta, alia super alia sedentia, inter se imbricata, non speciosam, sed firmiorem, quàm reticula, præstant structuram. Quo loco imbricata cæmenta, quæ imbricum in morem inter se ligata sunt & composita. Budæus.

Imbricatim, adverbium: Imbricum modo. { ἰμβροσθῆν. GALL. A la façon des tuiles des égouts. ITAL. A foggia de tegole. GERM. Auf die weis als die hof ziegel oder kanel. HISP. Como à canales. ANGL. In the maner of gutter tile. } Plin. lib. 9. cap. 34. Jam distinctio virgulata, crinita, crispa, cuniculatim, pectinatim, imbricatim undata.

¶ Imbricamentum, opus imbricatum. ¶

Imbricitōr, is, qui imbres ciet. ἰμβροσθῆν. Ennius in 17. apud Macro- bium lib. 6. cap. 2.

Concurrunt veluti venti, cum spiritus Austri Imbricator, Aquiloque suo stat flamme contra.

Imbria. Ovid. Eleg. 9. lib. 1. Trist.

Imbria terra tuos in portus venimus.

Imbrumati, quibus est fastidium βρομῆς, i. e. cibi. ¶ Imbrūs, ἰμβροσθῆν. Insula Thraciæ adjacens, Mercurio sacra, cum oppido ejusdem nominis. Vide Plin. lib. 4. cap. 12. Hinc adjct. Imbricus: ut, Terra Imbria. Ovid. 1. Trist. Eleg. 9.

Imbulbitārē, est puerili stercore conspurcare, βρομῆς. ¶ Imbubinare autem est menstruo mulierum sanguine inquinare. Lucilius apud Festum, Hæc te imbubinat: at hic contra te imbulbitat. Deductum autem est imbulbitare à Græco βρόβρο: quo nomine fimus, vel ster- cus significatur.

¶ Imbulus. Vet. Dict. Imbulus, quasi inambulus: locus ad ambulandum spatiosus. ¶

IMBŪO, is, ui, utum, ab in, & buo, quod est priscum, à βῆν, i. e. infersio: hinc bua, omnis generis potio. Liquore vel odore aliquid infusio, & ut quid aliquid imbibat, vel hauriat, efficio. ¶ Fit autem à præpositione in, & Græco verbo buo, quod priscum est βῆν, & significat infersio. { ἰμβροσθῆν, ἰμβροσθῆν, ἰμβροσθῆν, ἰμβροσθῆν. GALL. Abbreuver de quelque liqueur. ITAL. Tingere, empierre, immergere. GERM. Eintuncken / einnetzen. HISP. Embever, ò empapar, ò binchir. ANGL. To imbue or die with some colour or licour. } Columell. lib. 10. Quibus liquoribus mundam lanam imbueri oportebit, ut insistentes apes, quasi per syphonem succum evocent. Horatius lib. 1. in Epist.

Quo semel est imbuta recens servabit odorem Testa diu.

Cic. 14. Philipp. Imbuti sanguine gladii, p. c. legionum exercituumque nostrorum, vel madefacti potius duorum Consulium tertio Cesaris prælio. Liv. lib. 1. des. 5. Novitas successoris, quæ noscendis prius, quàm agendis rebus imbuenda sit. Imbutus odio. Liv. lib. 4. ab urb. Idem, Imbutus certaminibus plebeiis. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Hofus halens arcus, imbutaque tela veneno.

Senec. cap. 16. de consol. ad Helviam, Erudini magis, quàm imbuti (suprà, attingere.) ¶ Per translationem pro Initiare, instituire, erudire. Hinc imbutum litteris, imbutum bonis moribus, id est, præditum ac perfusum. Imbutum vitiis, hoc est, inquinatum. Salustius. Avaritia pecuniæ studium habet, quam nemo sapiens concupivit: ea quasi malis venenis imbuta corpus animumque virilem effeminat. Cic. lib. 1. offic. Plerunque autem parentum præceptis imbuti, ad eorum consuetudinem morésque deducimur. Gellius, Farinam fermento imbutam, id est, conditam, ¶ Aliquando prætermittitur ablativus. Cato de rerust. Dolia olearia nova sic imbuta, amara impleto, id est, infundito, vel illinito. Virg. 1. Eclog.

— illius aram

Sape tener nostris ab ovilibus imbuet agnus: id est, insperget, vel inficiet suo sanguine.

Ovid. Eleg. 11. lib. 3. Trist.

Ipsè tuum presens imbuè dixit opus.

Imito, as. Glossæ: Imitat. Varro apud Non. cap. 7. Tuum opus nemo imitare potest. Livius Andronicus, Si malos imitabo.

Imitōr, aris: Sequor, alium mihi imitandum propono. { ἰμιτῶμαι. GALL. Imiter, contrefaire, ressembler. ITAL. Imitare, contraffare, rappresentare. GERM. Nachfolgen/etines andern bey spil/reines worten, sitten und gebāden nachthun. HISP. Imitar, assemejar, conformarse, contrabazer. ANGL. To follow, to counterfeit, to do like. } Sed imitor ad mores tantum, dicta, factaque pertinet. Sequor & ad corpus, & ad mores spectat. Neque enim rectè dixeris, Tu præcedis, ego te imitor. Tu sequeris præcepta patris, & rectè, & ex Latinæ linguæ usu dici consuevit. Plin. in Epist. Quam sanè quum componerem, illos habui in manibus, ut non æmularer (improbam enim

enim ac penè furiosum :) sed tamen imitater & sequeretur quantum id diversitas ingeniosum maximi & minimi, aut causæ dissimilitudo pateret. Cic. de claris Orat. Quem Gotra cum verbis, tum sono ipso subrustico imitabatur. Velleius, Non habuit Homerus quem imitaretur, nec qui se imitari potuerit. Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist.

Iam mea Cygneus imitantur tempora plumas.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Scribere si fas est imitantes turpia mimos.

¶ Imitari. GALL. Contrefaire. Plaut. Asin. sc. 3. a. 2. Ego Sauream imitabor. Idem Capt. sc. 1. a. 2. Apage, nos non deceat fugitivos imitari. Ibidem sc. 1. a. 3. Irritatam canem imitari. Ad eundem ferè modum aliquem dicimus Imitari chirographum alterius, pro sua manu effingere & mentiri. Cic. de nat. deor. Chirographum sex primorum imitatus est. ¶ Imitari pro simulare. Tacit. lib. 1. Quamquam mœstitiâ imitantur, contumaciæ propiores.

Imitatio, participium passivè sumptum. { ἀμιμησιμότης. GALL. Imitation. ITAL. Contraffatto. GERM. Nachgemacht/nachgefogt. HISP. Contrabecho. ANGL. Followed, contrefaited. } Cic. de uni vers. Quum autem ingreſſa est, imitata & efficta simulachra, benè agi putat si similitudinem veri consequatur. ¶ Item imitatus acti ve, μιμησάμενος. Idem ex Platone, Utrum imitatus est exemplar fabricator: οὗτος ποτιεργὸν ἢ ποιησάμενος, ὁ τεκτονόμῳ ἀπέργασε.

Imitatio, nis, exemplum. { μιμήσις. GALL. Imitation. ITAL. Imitatione, conformamento. GERM. Nachfolgung. HISP. Aquella obra de imitar, imitacion. ANGL. A following in maneres, a doing of the lik. } Cic. 4. Philipp. Excellentium civium virtutem imitatione dignam, non invidia putarent. Senec. cap. 16. de cons. ad Helv. Imitatio peioram etiam probis periculosa.

Imitatrix, icis. { ἡ μιμητριά, ἡ μιμητριά. GALL. Celle qui imite, ensuit & contrefait. ITAL. Donna che contrefa altri. GERM. Ein nachfolgerin. HISP. Remedadora. ANGL. She that followeth or contrefaited. } Cic. 1. de legib. Penitus in omni sensu implicata infidet imitatrix boni voluptas.

Imitabilis, e, quod quis potest imitari. { μιμητός. GALL. Que aisément on imite, aisè à contrefaire. ITAL. Che si può imitare, imitabile. GERM. Nachfolgig/das gut nach zu folgen oder nach zu thun. HISP. Cosa que se puede imitar. ANGL. That may be followed. } Cic. in Orat. Nam orationis subtilitas imitabilis quidem illa videtur esse existimanti, sed nihil est experienti minus.

Imitamen, inis, neutri generis : Imitatio. { μιμήσις. GALL. Imitation, suite. ITAL. Imitatione. GERM. Nachfolgung. HISP. Aquella obra de remedar. ANGL. following. Ovid. 4. Metam.

antiqua imitamina vita.

Idem 4. Fast.

priscique imitamina facti,

Era dea comites, raucaque terga movent.

Imitamentum, i: Imitatio. { μιμήσις. GALL. Imitation, suite. ITAL. Imitatione, conformita. GERM. Ein gleichnete nachfolgung. HISP. Contrabecho, imitacion. ANGL. A following. } Gell. lib. 7. cap. 5. Igitur Polus lugubri habitu Electrae indutus, ossa atque unnam et sepulchro tulit filii, & quasi Orestis amplexus, opplevit omnia, non simulachris, nec imitamentis, sed luctu atque lamentis veris & spirantibus. Tacit. lib. 13. Cæterum peractis tristitiæ imitamentis, curiam ingressus, &c. Ibid. Meditata ad memoriam virtutis carmina, & laudationes, & lacrymas, vel doloris imitamenta.

Immadidus, es, etc: Madidum esse. { ἡ ἄρραβά, ἡ ἄρραβος. GALL. Effre mouillé. ITAL. Effere humido. GERM. Santz feucht und naß sein oder werden. HISP. Mojarse. ANGL. To be moist and wet. } Plin. lib. 17. cap. 5. Et quum à siccitate continuo immaduere imbri, tunc emittit illum suum habitum divinum ex sole conceptum. Ovid. Eleg. 8. lib. 1. Trist.

Credibile est lacrymis immaduuisse genas.

Terra immaduit. Idem 6. Metam.

Immagistratus, in honore positus. Pap. ¶

Immanis, e: Significat crudele, asper, barbarus, nocens, ferum. { ἄνοχος, ἀχάρ, ἀπειθής, ἀπλοῦς. GALL. Demeſuré, cruel. ITAL. Crudele, fero, grande oltra misura. GERM. Grausam/grimm. HISP. Cruel, grande, inhumano. ANGL. Cruel, farce, exceeding great. } Virg. 4. Georg.

Immanem ante pedes hydræ moritura puella

Servantem ripas alta non vidit in herba.

Idem 1. Aeneid.

Pygmalion scelere ante alios immanior omnes.

Cic. ad Quint. frat. lib. 1. Quod te fors Aetis, aut Hispanis, aut Gallicis præfessit, immanibus ac barbaris nationibus, &c. Immania saxa, à Virgilio dicuntur pro asperis & horrendis, 1. Aeneid.

tenet ille immania saxa,

Vestras Eure domos.

Velleius, Immani acie eos fudit. Idem, Immane initium belli. ¶ Immanis solæcisimus. Gell. lib. 15. cap. 9. Tamen immanem solæcisimum nihil veritus est. ¶ Immane usurpatur aliquando pro ingenti, magno, sive immenso, ἄπειρος, ἄπειρος, ἄπειρος. Virg. lib. 6. Aeneid.

Posuitque immania templa.

¶ In laudem quoque sumitur. Ovid. 9. Metam.

Nam quamquam ipsius datis hoc immanibus actis, Obligor ipse tamen.

Jupiter de Hercule loquitur. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Divitu ingenii est immania Casaris acta

Condere.

Velleius, Immanis frequentia amicorum. Idem, Immane argumentum ejus rei (i. ingens.) Idem, Rhodum, rem immanis operis, cepit. ¶ Dicitur & de numero, ut apud Varr. de re rust. cap. 1. Quod tempus si referas ad illud principium quo agri coli cepti sunt, atque in casis & tuguriis habitabant, nec murus, nec porta quid esset sciebant, immani annorum numero urbanus agricolæ præstant: id est, permagno, & immenso. ¶ Immane dictu. Salust. de rep. ordinanda

ad Casarem, Sed ob easdem causas immane dictu quanti & quam multi mortales postea ad Pompeium discesserint. Idem lib. 2. Immane quantum animi exarsere. Ubi subauditur, dictu. ¶ Sumitur aliquando immane pro fædo. Sic enim interpretatur Nonius illud Accii in Androm. Immane te habet templum obvallatum ossibus, aris.

Immanitas, aris: Sævitia, crudelitas. { ἄνοχος, ἀχάρ, ἀπειθής, ἀπλοῦς. GALL. Cruauté. ITAL. Crudeltà. GERM. Grausamkeit, HISP. Crueldad. ANGL. Cruelt, chuggenesse beyond measure. } Cic. lib. 1. Offic. Quo detestabilior illorum immanitas, qui lacera verunt omni scelere patriam. ¶ Immanitas pretii, id est, magnitudo. Plin. lib. 35. cap. 12. Nec ullius in pictura velocior manus fuit; artis verò tantum, ut immanitate pretii antecelleret celeberrimos eadem ætate imaginum pictores. Gellius cap. 3. lib. 6. Serpens inusitata immanitatis (i. magnitudinis.)

IMMANSUETVS, a, um: Asper, indomitus. ¶ Mansuetus, mitis. { ἄνοχος, ἀχάρ, ἀπειθής, ἀπλοῦς. GALL. Intraitable, farouche. ITAL. Intrattabile, crudele, feroce. GERM. Dnmilt/ongezumbt/wild. HISP. Cosa brava, ò no mansa. ANGL. No wyse meek mor gentle. } Cic. 1. de legib. Ipsisque in hominibus nulla gens est, neque tam immansuetata, neque fera, quæ non, etiamsi ignoret qualem habere Deum deceat, tamen habendum sciat. Ovid. 15. Metam.

At quibus ingenium est immansuetumque ferumque.

Idem epist. 17.

At tu de rapidis immansuetissime ventis,

Quid mecum certâ pralia mente geris?

Immansuetior, comparativus. Seneca de consolatione ad Helv. matrem, cap. 6. Quid ad homines immansuetius hoc saxo? (ad hominum mores.)

IMMARCESCO, is, etc: Corruptor, putrefio. { ἡ ἀμαρτία, ἡ ἀμαρτία, ἡ ἀμαρτία. GALL. Se flestrir & faner, se pourrir. ITAL. Ammarcisci. GERM. Etwa in vers faulen oder verderben. HISP. Marchitarse, enflaquecer. ANGL. To putrefie, to rotte. } Horat. 1. Serm. satyr. 7.

Nempe immarcescunt epula sine sine petita,

Illusque pedes vitiosum ferre recusant

Corpus, id est, corruptumpuntur in stomacho cibi.

¶ Immarcescibilis: Incorruptus & sempiternus, quod sit sine maceratione & languore. Isid. lib. 10. ¶

IMMATVRVS, a, um: Non maturus, incoctus, propriè de fructibus, & frugibus dicitur, quum ante tempus colliguntur. { ἄματρος. GALL. Qui n'est point meur, vert. ITAL. Non maturo, acerbo. GERM. Dna zeitig. HISP. Cosa no madura en su tiempo. ANGL. Noi yet ripe. } Plin. lib. 12. cap. 13. Est & quæ vocatur amomis, minus venenosa atque durior, ac minus odorata: quo apparet aut aliud esse, aut colligi immaturum. Immaturus nemo moritur. Senec. cap. 20. de cons. ad Marc. Immatura medicina periculosa morbis. Idem cap. 1. de cons. ad Helv. Immaturam frondem distingere. Immaturus Gallorum cantus. Et cap. 11. de tranq. Immaturas exequias fax cereusque præcedebant. Liv. lib. 6. dec. 4. Immaturum tempus rebus gerendis. Suet. in August. cap. 63. Immaturus infans editus. ¶ Aliquando idem est quod intemptivus, inconsideratus, præceps: ut, Consilium immaturum, id est, præcipitatum. Liv. lib. 12. Se, quæ consilia magis res dent hominibus, quam homines rebus, ea ante tempus immatura non præcepturum. Immaturus amor, i. intemptivus. Liv. 1. ab Vrbe, Abi hinc cum immaturo amore ad sponsum, inquit, oblita fratrum mortuorum, vivique, oblita patriæ. Immatura mors, quæ quis ante constitutum vitæ tempus, & confectam ætatem senio eripitur ac moritur. Cic. 2. Philipp. Etenim si abhinc annos probe viginti hoc ipso in templo negavi posse mortem immaturam esse Consulari: quanto verius nunc negabo seni? ¶ Immatura virgo, quæ nondum vitipotens, & vitio matura, ut Gellius loquitur. Ulpian. D. lib. 4. tit. 10. l. 25. Si virginem immaturam stupraverit. ¶

Immaturo, Adverb. Cels. lib. 7. cap. 18. Dum ingreditur, immaturè crustas deduxit.

Immatūritas, aris. { ἄματρος. GALL. Trop grand avancement devant le temps & saison, immaturité. ITAL. Immaturità. GERM. Unzeitigung. HISP. No maduro. ANGL. Unrypenesse. } ut apud Suet. in August. Immaturitas sponſatum, quæ nondum conjugio aptæ erant. Cic. pro Quint. Quid hæc festinatio, quid hæc immaturitas tanta significat?

Immedicabilis, e, quod medicaminibus non potest sanari. { ἀίατος, ἀίατος, ἀίατος. GALL. Incurable, qu'on ne peut guerir. ITAL. Che non si può medicare. GERM. Unheilſam/ das mit artzneyen nicht wider zu bringen ist. HISP. Cosa que no se puede sanar. ANGL. Incurable. } Ovid. 2. Metam.

Vtque malum latè solet immedicabile cancer Serpere.

Telum immedicabile. Virg. 1. Aeneid.

Immeditatus, participium sine verbo, non meditatus, ἀμελέτητος. Cic. lib. 1. Offic. Id se in foro optimè jam immeditatum facere, quod etiam tum poterat domi cum laude meditari.

Immeditatus, adverbium, ἀμελετῶμενος, ἀμελετῶμενος, ἀμελετῶμενος: sine cura, negligenter, temerè, celeriter. Gell. lib. 10. cap. 11. Incuriosè, & immeditaturè, ac propè etiam subrusticè, ex ipso loco ac tempore hybernarum vigiliarum Atticas Noctes inscriptissimus. Ubi aliqui legunt ineptè, immeditaturè, pro immeditaturè. Quod jam Calepinus observaverat & cortexerat olim. Ideoque mendum hoc loco interpretat in prioribus editionibus.

Immeio, is, immixti, immictum, immeiete. Ulpianus his verbis, De eo qui urinam facit, morbi genus significavit, quod à Græcis ἐουγίς dicitur, id est, immeiete Latine. Budæus ad leg. quaritur 1. 4. §. 4. D. de adil. edit.

IMMEMOR, is, omnis generis: Qui non meminit. { ἀμνήσις, ἀμνήσις, ἀμνήσις. GALL. Non memoratif, qui oublie. ITAL. Obliso, non ricordevole. GERM. Dneingedenk. HISP. Cosa olvidadiza, que olvida. AN. Vnmyndfull, forgetfull. } Cic. pro Sylla, Ad eone immemore

rerum à me gestarum esse videor? Terent. in Andr. Num immemor es discipuli? Cic. de clar. Orat. Magna hæc immemoris ingenii signa. Idem ad Attic. In alia incidi, non immemor unquam. Plaut. Pseud. se. 1. a. 4. Memorem immemorem facit, qui monet quod memor meminert. Ibid. se. 7. a. 4. Servus nihili, qui officium suum facere immemor est. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Presentis casus immemorémque facit.

Idem Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Terribiles aliis (vultus) immemorésque sui.

¶ Immemor beneficiorum, passivè. Terent. in Andr. Istæc commemoratio, quasi exprobratio est immemoris beneficii. Ubi Donatus, immemoris, cujus nemo meminit.

Immemorabilis, e, quod commemorari non debet, aut non potest. Dicitur. GALL. De qui on ne fait memoire, immemorial. ITAL. Cosa della quale non se deve tener memoria. GERM. Des man nit eingedenck sein soll oder kan. HISP. Cosa que no se deve d puede recordar. ANGL. Unworthie to mak mention of. Plaut. Capt. Neque spurcidi insunt versus immemorabiles. Spatium immemorabile, id est, maximum. Lucret. lib. 4.

Immemoratus, a, um, adject. Non commemoratus. GALL. Chose nouvelle, de laquelle on n'ouit jamais parler. ITAL. Cosa nuova. GERM. Das nit erzelt/ oder gehört worden ist. HISP. Cosa nueva. ANGL. Not mentioned. Horat. 1. Epist.

— juras immemorata ferentem

In genis, oculisque legi, manibusque tenere.

Immemorata, e, quod commemorari non debet, aut non potest. GALL. Deme suré, grand outre mesure. ITAL. Smisurato, grande. GERM. Fast groß/ uberschwencklich/ oder ubermäßig gros. HISP. Cosa sin medida. ANGL. Without measure, hugge great. Cic. 1. de divin. Observata sunt hæc tempore immemore, hoc est, infinito & vix mensurabili. Idem 1. de divin. Post Anaximenes aëra Deum statuit, cumque gigni, esseque immensum, & infinitum, & semper in motu. Virg. 3. Æneid.

Clamorem immensum tollit, quo pontus, & omnes Intremuere unda, penitusque exterrita tollit. (Italica.)

Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Et venient astus, & nox immensa videtur. Idem Eleg. 8. lib. 4. Trist. Mitius immensus quo nihil orbis habet. Idem Eleg. 4. lib. 3. Trist. Icarus immensus nomine signet a quas.

Idem Eleg. 7. lib. 3. Trist. ¶ Immensum. Idem 5. Fast. Creverat immensum: comitem sibi Delia sumpsit.

¶ Adverbialiter, Immensò emere. Suet. in Calig. cap. 38. Idem Suet. in Tib. cap. 34. In immenso exarsere pretia vasorum.

Immensissimus: Superlativus. Spartianus in Adriano: Post immensissimas voluptates, &c.

Immensitas, atis, infinitas. GALL. Grandeur, longueur, ou largeur d'emesurée, immensité. ITAL. Infinità. GERM. Dneis mäßigkeit. HISP. Infinidad sin medida. ANGL. Passing greames. Cic. 1. de nat. deor. In hac igitur immensitate latitudinum, longitudo, altitudinum infinita vis innumerabilium volitat atomorum. Idem 2. de nat. deor. Saxorum asperitates, impendentium montium altitudines, &c.

Immo, as, are: Meo, innato. GALL. Entrer, aller dedans. ITAL. Intrare, andar dentro. GERM. Hin ein gehn oder schwimmen. HISP. Entrar, andar dentro. ANGL. To enter or pas in. Plin. lib. 8. cap. 25. Itaque & Delphini immanentes Nilo, quorum dorsum, &c.

Immeans, partic. Plin. lib. 11. cap. 39. Setas suum obstare spiritui immeantis spiritus.

Immerens: Innocens, cui nihil commertit. GALL. N'ayant point meritè, ni deservi. ITAL. Chi non a meritato. GERM. Dverdiend/ unschuldig. HISP. Cosa que no lo merece. ANGL. Innocent, that hath not deserveth. Suet. in Tito, Multum questus, eripi sibi vitam immerenti. Plin. Epist. 9. Honcstissimum credidi non premere immerentem. Horat. 2. Carm. Od. 13.

Te triste lignum, te caducum

In domini caput immerentis.

Malè mereri, de immerente inficitia est. Plaut. Curc. se. 3. a. 1.

Immerenter, adverbium: Innocenter. GALL. A tort, sans l'avoir meritè. ITAL. Immeritevolmente, à torto. GERM. On alle verdienst/ unschuldiglich. HISP. No mereciendo. ANGL. Without deserte or cause. Valer. lib. 6. cap. 3. Insuper tantis viris mulier alienigeni sanguinis, quæ à Philippo rege temulento immerenter damnata: Provocarem, inquit, ad Philippum, sed sobrium.

Immerentis, a, um, qui nihil commertit, innocens, inculpatus. GALL. Qui ne l'a point meritè, ni deservi. ITAL. Che non ha meritato. GERM. Das nicht verdient oder verschuldt hatt. HISP. Indigno d sin merecimiento, d que no merece. ANGL. That hath deserveth no thing. Virg. 3. Æneid.

Postquam res Asia, Priamique evertere gentem

Immeritam visum superis.

Ovid. 13. Metam.

Immeritam scæva natam mastrare Diana.

¶ Hinc deducitur superlativum Immeritissimus.

Immeritò adverbium, significat præter meritam, GALL. Jamdudum te omnes nos accusare audio immeritò, & me omnium immeritissimò.

Immeritum, i. Plaut. Asin. se. 3. act. 3. Cur me immerito meo mortu dedere optas. Idem Men. se. 4. act. 1. Haud immerito tuo te magnifico.

IMMERGO, is, immergi, mersum, mergere: Intingo. GALL. Plonger, mettre dedans. ITAL. Bagnare, immergere. GERM. Eintuncken/ undertuncken. HISP. Cabullir d anegar. ANGL. To plunge or diepe in. ut, Immergere panem acetu. ¶ Intrudere, penitus conjicere. Plaut. Menach. se. 1. a. 3. Quando in concludem medium me immergi miser. Ibid. se. 1. a. 5. Immergit aliquò sese, credo in gameum. ¶ Interdum idem quod submergo, uocabitur. Virg. 3. Æneid.

— vastoque immergite ponto.

Liv. 3. bell. Pun. Et eo impensius, quo avidius ex insolentia in eas se immerferant.

Immersabilis, e, quod mergi non potest. GALL. Qu'on ne scauroit submerger, ou noyer. ITAL. Che non può essere sommerse. GERM. Das man nicht undertuncken kan. HISP. Cosa que no pued anegarse. ANGL. That cannot be panged or dieped. ¶ Per translationem sumitur pro forti, firmo, & erecto, quique nullis adversarum rerum fluctibus mergi potest. Horat. 1. Epist. de Vlysse, Et mores hominum inspexit, latumque per aquor, Dum sibi, dum sociis reditum parat, aspera multa Pertulit adversis rerum immersabilis unda.

Immetatus: Non metarus. GALL. Qui n'est point mesuré, ni limité, ni borné. ITAL. Non limitato, senza confine. GERM. Dn aufgezilt/ nicht aufgemacht. HISP. No limitado. ANGL. Unmeasured. Horat. 3. Carm. Ode 24.

Vivunt & rigidi Geta,

Immetata quibus jugera, &c.

Immigro, as, are: In aliquem locum migro, ingredior, invado. GALL. Aller autre part pour y habiter: changer de lieu, ou d'habitation. ITAL. Mutar stanza, andar ad habitare. GERM. Entziehen in ein haus/ oder wohnung. HISP. Mudar casa a otro lugar. ANGL. To in to godvol in a place. Plaut. Most. se. 2. a. 1. Ubi illò immigrat nequam homo (i. in illas ædes.) Cic. Philipp. 2. Nam paucis diebus & in domum, & in hortos paternos immigrabit. Idem ad animum transtulit Tusce. lib. 2.

Neque ea planè videt animus, cum repente in tam solitum, tamque perturbatum domicilium immigravit. Plaut. ad ingenium, in Most. se. 2. a. 1. Postquam immigravi in ingenium meum, perdidit operam fabricorum illicò. Postquam me mihi penitus permisit, ingenio indulgentius obtemperare cepi.

Imminuo, es: Inito, impendo. GALL. Pancher dessus, estre près de tomber dessus. ITAL. Soprastare. GERM. Ober etwas hinein hangen/ nahe sein. HISP. Sobreestar, d sobre parecer. ANGL. To hang over some thing as though it were ready to fall. Cic. 1. Tusce. Mors propter incertos casus quotidie imminet. Liv. 2. ab Vrbe, Quum haud eququam in dubio esset bellum ab Tarquinio imminere, id quidem spe omnium serius fuit. ¶ Imminere exitio alterius, est vigilare, & insidiari ad inferendam alteri exitium, ut dicitur. Ovid. 1. Metam.

Imminet exitio vir conjugis, illa mariti.

Sueton. in August. cap. 24. Quem tamen (Equitem Rom.) quod imminere emptioni publicanos videbat, liberto suo addixit. Idem in Calig. cap. 19. Britannia imminere, est ei insidiari, bellum parare. Immines annotator conviviis, pro Astas & ades. Plin. in Panegy.

Num enim ante medium diem distentus, solitaria cœna, spectatus, annotatorque conviviis tuis immines. Hinc Part. Imminens. Cic. pro domo sua. Sed homo ad cædem imminens, meum nomen operis ediderat. Idem 4. Verr. Nam ipsum Vetretem tantum semper avaritia hiantæ atque imminenti fuisse, &c.

Imminencia, æ. GALL. An hanging above us giseit were n fall. Gell. lib. 9. c. 12. Infestus dicitur ab instantia, atque imminencia fraudis, quam vel facturus cupitur, vel passurus est.

Imminuo, is, ere: Attenuare, diminuerè. GALL. Diminuer, amoindrir. ITAL. Menorare, diminuire, scemare. GERM. Mindern/ ringet machen. HISP. Diminuir d disminuir. ANGL. To diminish, to make lesse. Cic. 4. Acad. Ac vereor interdum ne talium personarum quam amplificare velim, imminuam etiam gloriam. Plaut. Cist. Neque pudicitiam meam mihi alius imminuit quisquam. Ovid. in epist. Sapphus,

Postquam se dolor imminuit, nec pectora plangi,

Nec puduit scissis exululare comis.

Cic. Attic. lib. 1. Dolor accessit bonis viris, virtus non est imminuta.

Imminutio, detractio, diminutio. GALL. Diminution, appetissement, amoindrissement. ITAL. Diminutione, scemamento. GERM. Hinderung. HISP. Obra de menguar, amenguamiento. ANGL. A diminishing, à making lesse. Cic. Pulchro, lib. 3. Sine ulla imminutione dignitatis. ¶ Imminutus, Non diminutus. ANGL. Not made lesse. Julian. D. lib. 24. tit. 2. l. 6. Ita tamen ut bona gratia dissolutum videatur pristinum matrimonium, & unusquisque suum jus habeat imminutum. ¶ Imminutus apud Ausonium in Centone nuptialis, usurpatur pro primo congressu cum uxore, quòd tum virginitas imminuatur. Sic imminuere pudicitiam dicit Plaut. pro auctere, in Cistell.

Immiscuo, es, ere: Admiscuo, commisco, confundo, conjungo. GALL. Barab, JOD masach, JOD mazagh. HISP. Mezclar. ITAL. Mescolare. GERM. Einmischen. HISP. Mezclar en uno. ANGL. To mingle or mixe with other. Liv. 3. ab Vrbe, Et immisti turba militum togati, &c. Idem 5. ab Vrbe, Falisci propria etiam causa infesti, quòd Fidenati bello se jam antea immiscuerant. Virg. 11. Æneid.

Contentusque fuga, mediis se immiscuit armis.

Ovid. 7. Metam.

— summis immiscuit ima.

¶ Immistus, non mistus, nomen, GALL. ex in, & mistus, participio. Sed Immistum, miscendo ingestum, particip. ab immisceo.

Immiscibilis, e: Qui nullius misericordia sublevatur. GALL. Indigne de misericorde, de qui on ne doit avoir pitié, ni compassion. ITAL. Di cui niuno ha misericordia. GERM. Dneerbarmlich.

Überdemlich/mit dem man kein erbarmen hat. HISP. Al que no se ha-
ze misericordia. ANGL. Vnworthie of p̄tie or compassion. Horat. lib.
3. Carm. Ode 5.

Si non periret immiserabilis
Captiva pubes.

IMMISERICORS, dis: Immitis, crudelis, atrox, sine misericordia. { אַחַז אַחַז
achzar. ἀνελείμω. GALL. Immisericordieux, qui n'a ni pitié ni mis-
ericorde. ITAL. Che non ha misericordia, non misericordioso. GERM.
Unbarmherzig/ungnädig. HISP. Cosa sin misericordia. ANGL. Vnmer-
cifull. } Cic. de invent. Ipsum immisericordem fuisse.

IMMISERICORDITER, adverb. crudeliter, atrociter. { ἀνελείμω, ἀνοικτῶ, ἀνοί-
κτως, ἀνελείμω. GALL. Immisericordieusement, sans pitié ni mi-
sericorde. ITAL. Senza pietà & misericordia. GERM. Unbarmherzig
lich/ohne erbarmung. HISP. Sin misericordia. ANGL. Vnmercifullie,
cruellie. } Terent. Adelph. Factum à vobis duriter, immisericordi-
tèrque.

IMMITIS: Asper, crudelis, immisericors. { אַחַז אַחַז. ἀπείμω, ἀγείμω.
GALL. Sans douceur, rebelle, rude, cruel. ITAL. Crudelo, senza mis-
ericordia. GERM. Unmit/rauch. HISP. Cosa cruel y sin misericordia.
ANGL. Rigorouse, cruel, ungentle. } Virg. 1. Æneid.

Troas reliquias Danaum, atque immitis Achilli.

Accipitur nonnunquam pro acerbo, immaturo, ἀγείμω, ἀγείμω: ut,
Immitia poma, apud Plin. lib. 15. Immitte pelagus, id est, procello-
sum, & inquietum. Apuleius, Erat enim turbidum, atque immitte
pelagus.

IMMITTO, is: Insero, intromitto, introduco, intus duco. { אַחַז אַחַז. ἀφείμω, ἀφείμω.
GALL. Mettre dedans. ITAL. Mettere dentro. GERM. Einlassen. HISP. Meter à dentro. ANGL. To put
or send in. } Plaut. Capt. se. 4. a. 3. Ne quod fabuletur in aures immit-
tas tuas. Plin. in epist. Dices immissa terris nova flumina. Ovid. 5. Met.
Illic & lentum filis immittitur aurum.

Idem in Epist. Phyll.

Hinc mihi suppositas immittere corpus in undas
Mens fuit.

Virg. lib. 9. Æneid.

Rumpere claustra manu, sociosque immittere portis.

Cic. pro Sextio, Servi que & egentes in tecta nostra cum facibus im-
missi. Idem 6. Verr. Bone tu servos ad spoliandum, sanum mittere au-
sus es? } Immissa barba, pro prominenti, proluxa, ἀφείμω. Virg.
3. Æneid.

Respicioe dira illuvies, immissaque barba.

Quintilian. bis etiam dixit, Immissa barba. Item immissæ comæ.
Ovid. Eleg. 3. lib. 1. Trist.

Squallidus immissis hirta per ora comis.

IMMISSUS, id est, confertus. Liv. lib. 10. dec. 4. Immissi alii in alios
tami. } Accipitur etiam immittere, pro eo quod vulgò dicimus sub-
ornare. Salust. in Catil. Alii Tarquinium à Cicerone immissum aie-
bant, ne Crassus suscepto malorum patrocinio Rempub. turbaret.

IMMISSIO, verbal. Infertio, introductio. { אַחַז אַחַז. ἀφείμω, ἀφείμω.
GALL. Envoy. ITAL. Effo mettere dentro. GERM. Ein-
lassung. HISP. Aquella obra de poner a dentro. ANG. Putting or sen-
ding in. } Cic. de senect. Sarmenorumque ea quam dixi aliorum am-
putatio, & aliorum immissio.

IMMISSUM, i, ἀφείμω. Differt à projecto (ut Javolenus de verbo-
rum significatione inquit) ut projectum dicatur, quod ita prov. hi-
tur, & extenditur ex aliquo edificio, ut nusquam quiescat: qualia
sunt mœniana & suggrundia: immissum verò quod ex nostro edi-
ficio protensum, in alieno recumbit: ut sunt tigna, & tabes, quæ ex
nostro pariete in parietem vicini immittimus.

IMMISSA barba, promissa, longa. Sifen. 3. hist. apud Non. Virg. 3.
Æneid.

IMMISSARIUM, receptaculum, in quod immittitur aqua, ut postea inde
erogetur. Vitr. lib. 8. cap. 7. }

IMMOBILIS, e, quod moveri non potest, fixus, immortalis, hærens. { ἀκί-
νητος. GALL. Immobilis, immuable, qui ne se peut mouvoir. ITAL. Im-
mobile. GERM. Unbeweglich. HISP. Lo que no se puede mover. ANGL.
That can not be moved. Plin. lib. 11. cap. 37. Aures homini tantum
immobiles. Virg. 7. Æneid.

— soloque immobilis hæret

Intentos volvens oculos.

Ovid. 13. Metam. Scopulis immobilior. Oculis immobilior facien-
dus, i. firmandus. Cell. lib. 7. cap. de suffusione.

IMMOBILITER, adverb. ἀκίνητος. Eutrop. lib. 3. In summo Apennino tem-
pestate correptus, biduo continuo immobiliter stetit.

IMMODERATUS, a, um: Intemperans, vel nimius in re aliqua. { ἀμετέμω.
GALL. Déreglé, démesuré. ITAL. Immoderato, non temperato. GER.
Unmäßig. HISP. Destemplado, desmesurado. ANGL. Vnruly, without
measured. } Cic. ad Attic. lib. 13. Alexandrum, postquam Rex ap-
pellatus fuit, superbum, crudelem, immoderatum fuisse. Idem pro
Sext. Rose. Ventis vehementioribus, aut immoderatis tempestatibus,
aut nimio calore, &c.

IMMODERATIO, nis. { ἀμετέμω. GALL. Déreglement, desordre, excès.
ITAL. Licentia sfrenata di fare di dire ciò che non convenga. GERM.
Unmäßigkeit. HISP. Destemplanza. ANGL. Vnmeasur ableness, un-
rulinesse. } Cic. pro Sylla, Interdum effertur immoderatione ver-
borum.

IMMODERATE, adverb. Immodicè, extra modum. { ἀμετέμω, ἀμετέμω.
GALL. Immoderément, déreglement, démesurement.
ITAL. Immoderatamente. GERM. Unmäßiglich. HISP. Destempla-
damente. ANGL. Beyonde measure, unmeasurable. } Cic. 2. Tuscul.
An temperantia sinet te immoderate facere quicquam.

IMMODERATISSIMÈ, Spart. in Suet. Immoderatissimè cum moteretur læ-
tatus.

IMMODERATISSIMUS, a, um. Sueton. in Nerone: Nam qui luxuriæ im-
moderatissimæ esset }

IMMODESTVS, a, um: Immoderatus, non temperans. { ἀμετέμω. GALL.
Déreglé, démesuré, débordé. ITAL. Immodesto. GERM. Unmäßig/uns-
üchtig. HISP. Non templado. ANGL. Vnmodest, not sober, without
Calepinii Pars I.

temperance, unmanerly. } Terent. Heaut. Vel heri in convivio quàm
immodestus fuisti. Cic. 1. Offic. Ipsumque genus jocandi non pro-
futum, nec immodestum, sed ingenuum & facetum esse debet. Plaut.
Cure. se. 3. a. 1. Hoccine fieri, ut hic te immodestis moderere mori-
bus. Gell. cap. 9. lib. 4. Immodesta laus horum (i. immodica.)

IMMODESTIA, æ: Intemperantia, immoderatio } Modestia. { ἀμετέμω
GALL. Immodestie, déreglement, desordre, emportement. ITAL. Im-
modestia. GERM. Unmäßigkeit/unzucht/unbescheidenheit. HISP. De-
stemplanza. ANGL. Lack of manners and modestie. } Plaut. Merc. Sed
amori accedunt etiam ultra hæc quæ diximus, incogitantia, excors
immodestia, petulantia, cupiditas, &c. Idem Amph. se. 1. a. 1. Hæc
heri immodestia coëgit me (i. intemperantia.)

IMMODESTÈ, adverb. Immoderate. } πη ἄμετέμω. GALL.
Immodestement, déreglement. ITAL. Immodestamente, sfacciata-
mente. GERM. Unmäßiglich/unzüchtiglich. HISP. Destemplada-
mente. ANGL. Vnmanerly, out of measure. } Plaut. Pæn. Cur ego
apud te mentiar? Amo immodestè.

IMMODICVS, a, um: Nimius. { ἀμετέμω. GALL. Qui no garde point
de mesure, déreglé. ITAL. Four di misura, smisurato. GERM. Un-
mäßig/der ein einem Ding kein maß hält. HISP. Desmedido, desconcer-
tado. ANGL. Vnwith meane or measure. } Col. lib. 1. cap. 3. Suæque
lege C. Licinius damnatus est, quòd agri modum, quem in magi-
stratu rogatione tribunitia promulgaverat, immodica possidendi li-
bidine transcendisset. Ovid. 3. de Pont. eleg. 2.

Cuncta sed immodicum tempora frigus habent.

Gellius cap. 3. lib. 7. Item cap. ult. ibidem, Ad immodicum modum
insolecere. Sueton. in Galba, cap. 6. Immodicus in cœcendis de-
lictis. } Immodicus libidinis: Nimia libidinis cupiditate ductus.
Col. lib. 7. cap. 6. Est autem mensium septem satis habilis ad pro-
creandum, quoniam immodicus libidinis, dum adhuc uberibus ali-
tur, matrem stupro supervenit.

IMMODICÈ, adverb. Nimis, immoderate. } πη ἄμετέμω. GALL.
Excessivement, par trop, sans mesure. ITAL. Smisurata-
mente. GERM. Ober die maß. HISP. Destempladamente sin medida.
ANGL. Excessivelie, beyonde measure. } Col. lib. 2. cap. 16. Magis-
que conducere agricolæ frequenter id potius, quàm immodicè fa-
cere. Immodicè ferre aliquem casum, pro immoderate. Cic. 4.
Tusc.

IMMODULATUS, a, um: Non modularus, vel parum aptè modulator: ut
Pœdmlatus immodulatus. { ἀμετέμω, ἀμετέμω. GALL. Qui n'est
pas fait par mesure, mal sonant, chans desaggreable. ITAL. Non
fatto con ragione de versi. GERM. Nicht vol aufgedicht und in ein gus-
ten thon gestellt. HISP. Non hecho con medida. ANGL. Vnwithout pro-
portion or melodie. } Horat. in arte poetica,
Non qui vivit videt immodulata pœmata Iudex.

IMMOHERCULÈ, imò salvo. Gl. Iud.

IMMOLIOR, in edificio. Unde }

IMMOLITUS: Constructus, edificatus. { ἀμολιτός. GALL.
Edifié. ITAL. Edificato. GERM. Gebawt. HISP. Edificado. ANGL. Built
ded. } Liv. lib. 31. Aquam publicam omnem in privatum ædificium,
aut agrum fluentem ademerunt, & quæ loca publica inædificata, im-
molitave privati habebant, intra dies triginta demoliti sunt. Do-
ctiores legunt ex manuscriptis libris, quæ in loca publica: ut sit
immolatum in publicum, quod è privato in publicum procurrit, ut
si quis privatus ante ardes suas in publico podium posuisset, aut mœ-
nium projecisset, quod Cato apud Plutarchum, demoliri, & di-
ruere, tollerèque jubebat.

IMMOLO, as, à mola, i. e. farre molito, vel à μύλα: aut à μολω. Sa-
cifico, sacram rem facio, quod verbum tractum est à consuetudine
sacrificantium, qui victimis jam mactandis molam saliam solebant
inspergere. } πη ἀμολιτός. GALL. Immoler, sa-
crifier. ITAL. Sacrificare. GERM. Opfern. HISP. Sacrificar. ANGL. To
offer in sacrifice. } Festus, Immolate, est mola, id est, farre molito,
& sale hostiam fufam sacrificare. Cic. 2. de divin. Quid cum pluri-
bus diis immolatur, qui tandem evenit, ut licetut aliis, aliis non
licetur? Horat. Epod. Od. 10.

Libidinosus immolabitur caper,
Et agna tempestatibus.

Cic. pro Fonteio, Consuetudo hominum immolatorum apud Gal-
los. } Accipitur aliquando pro Interficio, quemadmodum & mactos
Virg. 12. Æneid.

— Pallas te hoc vulnere, Pallas

Immolat, & pœnas scelerato ex sanguine sumit.

IMMOLATIO: Sacrificatio. { ἀμολιτός. GALL. Sacrifice. ITAL. & HISP. Sacrificio. GERM. Ein
opffer/oder opfferung. ANGL. Offering in sacrifice. } Cic. 11. de divin.
Immolationis tempus.

IMMOLATOR, is, qui immolat & sacrificat. } πη ἀμολιτός, πη ἀμολιτός.
GALL. Sacrificateur. ITAL. Sacrificatore.
GERM. Ein opfferer. HISP. Sacrificador. ANGL. That offereth. } Cic. 11.
de divin. Hæc decessio capitis, aut accessio, subitòne fieri potest, ut
se extra ad immolatoris fortunam accommodent.

IMMORIOR, eris: In re aliqua morior, alicujus rei cupiditate morior.
GALL. Mourir dedans, ou sur quelque chose. ITAL. Mo-
rire sopra qualche cosa. GERM. Ob einem Ding sterben oder altgen.
HISP. Morir sobre algo. ANGL. To die in or upon any thing. } Immor-
tux conjurationis reliquit. Cic. ad Attic. lib. 1. Plin. lib. 29. c. 4. Nam
quum immortalus est in vino, faciem eorum qui biberint, lentigine
obducit. Ovid. 2. de Ponto,
Fortiter Euxinis immoremur aquis.

Sic immori hæte, apud Valerium Flaccum lib. 6. Argonaut. Immo-
ri studio alicui, dicitur ἀμολιτός, pro eo quod est tam pertinaci-
ter ei incumbere, ut sola morte quis videatur ab eo posse divelli.
Horat. 1. Epist. 6.

Immortitur studiis, & amore senescit habendi.

IMMORTUUS, nondum mortuus. Cic. ad Atticum lib. 1. Clamores
de immortalis reliquit conjurationis.

IMMOROR, aris, immorari. Cunctos, moras neciq, inhæreo. } πη ἀμολιτός
Schachans

schachan, חַשְׁכָּח *heerich*. ἰσχυρῶς. GALL. *Sejourner, retarder*. ITAL. *Dimorare, indugiare*. GERM. *Verzehen/sich saumen*. HISP. *Tardar*. ANG. *To abyde or tary in some thing*. } Colu. *lib. 8. c. 5*. Incubantibus autem gallinis, juxta ponendus est cibus, ut satux studiosius nidis immorentur. Quint. *lib. 2. c. 16*. Quis nescit ignes, aquas, sine quibus nulla sit vita: & (ne terrenis immorer,) Solem, Lunamque præcipua syderum, aliquando etiam nocere?

|| *Immorsus*, sejanus. Gl. *Id.* ||
Immorsus hac significatione proba vox est, tametsi Lambinus in illis Horatii:

— *perna magis, ac magis hillis*

Flagitat immorsus refici,

immorsum, pro *Impranso*, vel ut hæc Glossæ rectius interpretantur, *Jejunio non repetiti in tota lingua Latina affirmet*; & veterem lectionem *In morsus*, mordicus retineat. Pluris verò apud nos sic hæc *Idiori* autoritas, ut *immorsus* significet ἀμωρος, ἄμωρος, sive *vénus*. IMMORTALITAS, atis: *Eternitas, perpetuitas*. } ἄμωρος, ἄμωρος, sive *vénus*. GALL. *Immortalité*. ITAL. *Immortalità, eternità*. GERM. *Unsterblichkeit*. HISP. *Immortalidad, aquella condicion de no morir*. ANGL. *Immortalitie*. } Cic. *de amicitia*, Nisi enim (quod ille minimè putabat) immortalitatem optare vellet, quid non est adeprus, quod homini fas esset optare? Terent. *in Andria*, Nam mihi immortalitas parva est, si nulla ægritudo huic gaudio intercesserit. Cic. *1. de nat. Deor.* Cedit nulla re, nisi immortalitate, cœlestibus beata vita. Senec. *cap. 15. de tranquill.* Ad immortalitatem moriendo veniunt.

IMMORTALIS, e: *Nunquam moriturus, perpetuus, æternus*. } ἀθάνατος. GALL. *Immortel, qui ne meurt jamais*. ITAL. *Immortale, perpetuo, eterno*. GERM. *Unsterblich*. HISP. *Immortal, que no puede morir*. ANGL. *Immortel, that dieth never*. } Plaut. *in Trin.* Eho, tua uxor quid agit? M. *Immortalis est: Vivit, victuraque est*. Idem *Amph. sc. 1. a. 5*. Suis factis te immortalis afficiet gloria. Idem *Capt. sc. 1. a. 2*. Dii immortales id voluerant. Idem *Pseud. sc. 3. a. 2*. Dii immortales! (latantis.) Terent. *in Eunuch.* Dii immortales, homo homini quid præstat? Immortalis memoria. Cic. *pro Corn. Balb.* Immortalia facinora, immortalia opera, quæ nullo tempore sunt intermitura. Plaut. *in Mostell.* Quid mihi fiet tertio, qui Solus facio facinora immortalia? Liv. *1. ab Urbe*, His immortalibus editis operibus, quum ad referendum exercitum concionem in campo ad Capræ paludem haberet, &c.

IMMORTALIS, pro immortaliter: ut, *Flos immortalè virens*, apud Valerium Flaccum *lib. 7. Argon.*

IMMORTALITER, adverbium: *Perpetuò*. } ἄμωρος, ἄμωρος, sive *vénus*. GALL. *Immortellement, à jamais*. ITAL. *Perpetuamente, eternamente*. GERM. *Ewiglich/unsterblich*. HISP. *Immortalmente, perpetuamente*. ANGL. *For ever*. } Cic. *ad Quint. frat.* Quod scribis te à Cæsare quotidie plus diligi, immortaliter gaudeo.

IMMORTUS, a, um, à moveo. *Immobilis, fixus, stans*. } ἀκίνητος. GALL. *Ferme, stable, qui n'est point remué*. ITAL. *Immoto*. GERM. *Unbewegt*. HISP. *Cosa firme y nonmovible*. ANGL. *Unmoved, y at wavereth not*. } Plin. *lib. 8. cap. 16*. Leonum animi index cauda, sicut & equorum aures: namque & has notas generosissimo cuique natura tribuit: immota ergo, placidus, clemens, blandientique similis: quod rarum est, crebrior enim iracundia ejus. Virg. *lib. 3. Georg.*

Sape sub immotis præsepibus, aut mala tactu Viperæ delituit.

Idem 4. *Æneid.*

Mens immota manet.

Senec. *cap. 6. de consol. ad Marc.* Immota fors & fixa.

IMMULGĒO, es: *Lac ex uberibus in rem aliquam exprimo*. } ἵματ' ἄματ' ἄματ' ἄματ'. GALL. *Traire ou tirer le lait d'une mammelle*. ITAL. *Mugnere*. GERM. *Einmalchen*. HISP. *Ordeñar leche*. ANGL. *To milk*. } Plin. *lib. 11. cap. 30*. Fabulosum abittor de strigibus, ubera eas infantium labris immulgere. Virg. 5. *Æneid.*

— *Et lacte ferino*

Nutribat, teneris immulgens uera labris.

IMMUGĒO, is, ii, & immugivi, itam, ire, idem quod *Mugio*. } ἠμυγίω. GALL. *Mugler, bugler*. ITAL. *Muggire*. GERM. *Lüyen/oder brühen*. HISP. *Bramar el buey à vaca*. ANGL. *To bellow, to rore*. } Virg. 2. *Æneid.*

— *curv: sique immugit Ætna cavernis.*

Idem 11. *Æneid.*

— *mæstôque immugit regia luctu.*

IMMUNDVS, a, um: *Impurus, impolitus*. } ἄκαθ' ἄκαθ' ἄκαθ' ἄκαθ'. GALL. *Ord & sale*. ITAL. *Immondo, lordo*. GERM. *Unsauber, unrein*. HISP. *Cosa sucia*. ANGL. *Foule filthy*. } Terent. *Heaut.* Ea texebat unâ pannis obstita, neglecta, immunda illuvie. Virg. 3. *Æneid.*

— *contactuque omnia fœdant*

Immundo.

Idem 5. *Æneid.*

— *sed pronus in ipso*

Concidit, immundoque fimo sacroque cruore.

Plaut. *Mostell. sc. 2. a. 1.* Nequam, immundus, instrenuus.

|| *Immundissimus*. Seneca *controv. lib. 1.* Et immundissimis se excolere munditiis, nostrorum adolescentium specimen est ||

IMMUNIS, e: *Liber & vacuus à munere, vacationem habens, onus nullum sustinens, otiosus, vacans*. } ἀπαλλάσσει. GALL. *Exempt de faire aucune charge, franc*. ITAL. *Esento, franco dalle communi gravanze*. GERM. *Frey, verlassen*. HISP. *Cosa exempta, d' privilegiada*. ANGL. *Without office or charge, enfranchised*. } Cic. *pro Fonteio*, Falsum est, quod ob vacationem prærium sit datum, quum immunis nemo fuerit. Idem 5. *Verr.* Quinque præterea sine fœdere immunes civitates, ac libera, Centuripina, Halefina, &c. Immunes agros liberolque arare. Idem 4. *Verr.* Idem *de Amicitia*, Non est inhumana virtus, neque superba, quæ etiam populos universos tueri, eisque optimè consulere solear. Virg. *lib. 4. Georg.*

Immunis que sedens aliena ad pabula fucus.

Gell. *cap. 13. lib. 6.* Immunes & asymboli. Velleius, *Immunis omnibus*

vitiis Cato. Idem Vell. *Immunis voluptatibus Crassus*. } *Immunis cum ablativo & præpositione*. Seneca *cap. ult. de tranquill.* Nox immunis ab expeditione redeuntium, } *Immunis cum genitivo*, Ovid. 3. *Metam.*

Nullum passa jugum, curvique immunis aratri.

Idem 4. *Fast.*

— *Liquidique immunia Ponti.*

Et *Eleg. 2. lib. 4. Trist.*

Immunis (sup. oculos) tanti nec finit esse boni.

Idem 13. *Metam.*

Immunemque aquoris Arcton.

Virg. 12. *Æneid.*

— *aspicit urbem*

Immunem tanti belli, atque impund quietam.

Legitur aliquando & cum ablativo. Liv. *lib. 1. ab Urbe*, Inde una centuria facta est: immunis militia. } *Immunis pro improbo*. Festus Pompeius. *Immunis, vacans munere*: aliquotiens pro improbo ponitur, ut apud Plautum *in Trinummo*, *Immunis est facinus*.

IMMUNITAS, atis. *Vacatio & libertas ab oneribus*. } ἀπαλλάσσει. GALL. *Exemption de faire aucune chose, franchise*. ITAL. *Immunità, esenzione*. GERM. *Freylassung von einem ampt oder einer andern beschwerd*. HISP. *Aquella exempcion, libertad, privilegio*. ANGL. *Exemption from charge or tribut, enfranchising*. } Cic. 2. *Philipp.* Neque post Idus Mattias immunitatis tabula, neve cujusquam beneficii figeretur. Idem ad Callium *Epist. lib. 2*. Tabulæ figuntur, immunitates dantur. Plin. *Paneg.* Eandem immunitatem in paternis bonis filio tribuit, si modo reductus esset in patris potestatem.

IMMUNITUS, a, um: *Non munitus, munitione carens*. } ἀρμυνηστος. GALL. *Qui n'est point fortifié, ni muny*. ITAL. *Non fornito, non fortificato*. GERM. *Unbewart*. HISP. *Cosa no fortalecida, sin municion*. ANGL. *Not fortified, unsefed*. } Est autem nomen, non participium, quippe quod à nullo deductum est verbo. Cic. *pro Cecinna*, Si via sit immunita, jubet quæ velit, agere jumentum. Liv. 2. *bell. Pun.* Edictoque proposito, ut quibus oppida, castellaque immunita essent, in loca tuta commigrarent. Urbs immunita. Ovid. 10. *Metam.*

IMMUNIFICUS, a, um: *Avarus, sordidus, tenax, illiberalis*. } ἄκαθ' ἄκαθ' ἄκαθ' ἄκαθ'. GALL. *Qui n'est point liberal, échars*. ITAL. *Non liberale*. GERM. *Unfreygäblich*. HISP. *Cosa no franca, ni liberal*. ANGL. *Nigard not liberall*. } Plaut. *in Trinum.* Civi immunifico seis quid cantari solet: Quod habes, ne habeas.

IMMURMŪRO, as, are. } ἠμυρμυροῦ. GALL. *Murmurer*. ITAL. *Mormurare*. GERM. *Murmeln/hincin brummen*. HISP. *Murmurar*. ANGL. *To murmur at any thing*. } Ubi Agmen totum immurmarat. Ovid. 3. *Metam.* Sub lingua immurmarate aliquid. Pers. *Satyr. 2.*

— *sybris immurmurat Austro.*

Virg. 4. *Georg.*

IMMUSCŪLUS, i, avis est, authore Festo, quam alii regulum, alii ossifragam dicunt. Videtur tamen apud Festum legendum esse *immusculus*, sive *immusculus*: cujus avis meminit Plin. *lib. 19. cap. 7*. inter genera aquila um. Vide ea quæ annotavimus in dictione *Immusculus*.

IMMUSTŪLUS, sive *immusculus*: *Ales ex genere aquilarum est (inquit Festus) sed minorum virium, quàm aquila, quæ volucris raro vit alio tempore, quàm Vere apparet, quia æstum, algorémque metuit*. Appellatur autem ita, quod subito, & inexpectata se immittat. Hæc Festus. Ex quibus verbis non *immustulus*, sed *immusculus* sciendum nonnullis videtur, sive *immusculus*: nam ab immittendo deducit. De hac ave sic scribit Plin. *lib. 19. cap. 7*. Sangualem avem atque immusculum, Augures Romani magnæ quæstioni habent. *Immusculus* aliqui vultutis pullum arbitrantur esse, & sangualem ossifragæ. *Masurius* sangualem ossifragam dicit esse, *immusculum* autem pullum aquila, prius quàm albicet cauda. Quidam post *Murium* Augurem non esse vifos Romæ confirmavere. Ego (quod verisimilius est) in defidiarum omnium non arbitror agnos. Hæc Plinius.

IMMUTĒSCO, is, immutui, ere: *Mutus fio, taceo*. } ἠμυρμυροῦ. GALL. *Devenir muet, ne dire mot*. ITAL. *Star cheto, ammutire*. GERM. *Erstummen*. HISP. *Emmutecer*. ANGL. *To be dumne, to keep silence*. } Quint. *lib. 10. cap. 3*. Non ergo putemus semper optimum esse quod latet, ne immutescamus altoqui. Stat. *lib. 5. Theb.*

— *raptis immutuit ore querelis.*

IMMŪTO, as, are: *Muto, vario, permuto*. } ἠμυρμυροῦ. GALL. *Muer, changer*. ITAL. *Mutare, variare*. GERM. *Verwandeln, wetendern*. HISP. *Mudar, diversificar*. ANGL. *To alter or change one thing for another*. } Terent. *Eunuch.* Dii boni quid hoc morbi est? adon' homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse? Plaut. *Epidico*, Accipe argentum hoc Danista, hic sunt quadraginta minæ. Si quid erit dubium, immutabo. Idem *Mostell. sc. 3. a. 1*. Ubi caput colorem immutavit (aliàs, *commutavit*) Idem *Mil. sc. 5. a. 2*. Et ne quispiam vicinorum vos immutaverit. Idem *Amph.* Vestitum immuto meum.

IMMUTATUS, a, um, particip. Cic. *in Philipp.* Suspicionem artulit immutatae voluntatis.

IMMUTABILIS, e, quod nullo modo mutatur ac flectitur. } ἠμυρμυροῦ. GALL. *Immutable*. ITAL. *Immutabile*. GERM. *Unveränderlich / Unbeweglich*. HISP. *Cosa que no se puede mudar*. ANGL. *That can not be changerb.* } Cic. 2. *de nat. deor.* Stella spatii immutabilibus ab Ortu ad Occasum commeant. Idem *de Fat.* Sequitur illic, esse causas immutabiles, easque æternas, quæ prohibeant quicquam seculis cadere, atque casurum sit.

IMMŪABILITAS, atis. } ἠμυρμυροῦ. GALL. *Fermeté, constance*. ITAL. *Fermezza, che non si può mutar*. GERM. *Unveränderung, beständigheit*. HISP. *Firmeza constante, constancia*. ANGL. *Stedfastnes*. } Cic. *de Fat.* Sed in factis immutabilitatem apparere. *Immutatio*, *Mutatio*. Idem 2. *de le. lib.* Negat enim mutari posse musicas leges sine immutatione legum publicarum. *Translatio & immutatio.*

mutatio. Idem in Orat. Et quanquam translatio est apud eum multa, tamen immutationes nusquam crebriores.

Immutabiliter, ἀσβεστάως. Si immutabiliter verum fuit. Celsus D. lib. 4.5. tit. 1. l. 99.

Imò, unico m, idem est quod, Quin potius. ἔ μὲν οὖν, ἢ μὲν οὖν. GALL. Mais pour mieux dire, mais qui plus est, mais plutôt. ITAL. Anzi. GER. Ja viel mehr. HISP. Antes no. ANGL. Te a rather. Ter. in Andr. Dicitur putari, nempe ut crearetur recte hæc. S. I. Imò aliud. Plaut. in Amph. In omni fortasse. AL. Imò vigilans vigilantem. Idem Pseud. se. 4. a. 2. Utrum Spem, an Salutem te salutem? Imò utrumque (sup. volo.) Idem ibid. se. 2. a. 2. Tunc es Ballio. P. Imò verò ego sum Subballio. Idem Cure. se. 3. a. 2. Imò si scias reliquæ quæ sint? Idem Aul. se. 1. a. 2. Hæc te æquum est credere. L. Imò equidem credo. Idem Capt. se. 2. a. 2. Nunquid causa est quin mihi des viginti minas. Optumè imò. Ibid. se. 4. a. 3. Dum istic vinciat, vinciri volo. T. Imò enim verò iste qui vult vinciat. Idem Cure. se. 3. a. 2. Perdis me? Imò seruo. Idem Milit. se. 1. a. 1. Hicne est Achilles? Imò ejus frater. Idem Pseud. se. 1. a. 1. Lege, vel tabellas redde. P. Imò enim perlegam. Idem ibidem, Nunquid peccatum est? Imò maximè.

Imola, æ, urbs est Italiae, in via Æmilia, quæ forum Cornelium vocatur à Ptolem. lib. 3. cap. 1. V. E. Romandiola, sub ditione Pontificia, & A. Ravennate. ||

Impacatus, a, um: Non pacatus. ἔ σὺν εὐλοκῆν, ἢ σὺν εὐλοκῆν. GALL. Noisif, querelleux, qui n'est point appaisé. ITAL. Non placato. GERM. Unbesidiget. HISP. Cosa no apaziguada. ANGL. Not appaised. Virg. 3. Georg.

— incursusque luporum,
Aut impacatos à tergo horrebis Iberos.
Odia impacata. Claud. lib. 2. in Eutrop.

Impallēo, es, ere, idem quod Palleo. ἔ ἡν χλωρῶν, ἢ ἡν χλωρῶν. GALL. Devenir ou estre passé. ITAL. Divenir pallido. GERM. Erbleis chen. HISP. Hazerse amarillo. ANGL. To be or waxe pale. Statius 6. Thebaid.

— eventu impalluit ipse secundo.
Impallēscere, est rei alicui tam pertinaciter incumbere, ut inde pallor contrahatur. Perf.

At te nocturnis jurat impallescere chartis.

Impāgēs, dicuntur quæ à fabris in tabulis figuntur, quo firmius coherant: à pangendo, id est, à figendo. ἔ μὲν οὖν, ἢ μὲν οὖν. GALL. Pinnes of wood. Unde & Poëta versus pangere dicuntur, & agricola pangere plantas, id est, infigere. Hæc Festus.

Impāncro, as, estre Nonio, Antiqui dicebant pro Invado: quod verbum est à Græco tractum, quasi πᾶν νεῖας, hoc est, omnem carnem consumo. Varro, Ecclesiam in regiam arcam impacerant.

Impār: Non par, inæquale. ἔ ἄνευ. GALL. Inegal, non pair. ITAL. Diseguale, non pari. GERM. Ungleich. HISP. Desigual. ANGL. Vnequall, disalyk, odde. ut, Imparia arma, id est, inæqualia. Virg. 4. Georg. Aut asper crabro imparibus se immiscuit armis.

Ovid. 4. de Ponto, Eleg. 9. Fortuna est impar animo, id est non respondet animi magnitudini. Impar numerus, qui non potest dividi in duas partes æquales: unde & ἀπέριτος vocant Græci. Virg. Eclog. 8.

— Numero Deus impare gaudet.

Par, impar: lusus puerilis genus est, quo manu nuces, pecuniam, aliudque quid occultantes, exquirunt conjecturam collusoris. ἔ σὺν εὐλοκῆν, ἢ σὺν εὐλοκῆν. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Ludere par impar, equitare in arundine longa.
Ovid. Eleg. 2. lib. 2. Trist.

Imparibus legeres carmina facta modis.
Idem 4. Fast.

Nec facies impar nobilitate fuit.

Impārtēr, adverb. Inæqualiter. ἔ ἄνευ, ἢ ἄνευ. GALL. Inegalement. ITAL. Disegualmente. GERM. Ungleichlich. HISP. Desigualmente. ANGL. Vnequallie. Horat. in arte, Versibus impariter junctis querimonia primùm, Mox etiam inclusa est mentis sententia compos.

Imparilitas, atis. Gell. cap. 1. lib. 14. Imparilitas hæc turbat observationem: omnisque ratio disciplina confunditur. ¶ Item solæcismus Latino vocabulo, ab Asinio Capitone ejusdemque ætatis aliis imparilitas appellatur, &c. Vide Gellium cap. 20. lib. 5.

Impārtūs, a, um: Impeditus, inexpeditus. ἔ ἄνευ, ἢ ἄνευ. GALL. Qui n'est pas prest. ITAL. Non in ordine, non preparato. GER. Ungerüst. HISP. No aparejado y no apercebido. ANG. Notreadie unprepared. Terent. Phorm. Ut ne imparatus sim quum adveniet Phormio. Plaut. Capt. Qui ex parata imparatam rem omnem facis. Cic. pro Mil. Quanquam paratus in paratos Clodius, tamen mulier incidat in vitos.

Impārens, tis, non parens, sive inobediens. Festus.

Imparentia, æ, dicitur quum quis non pareat superioris imperio. Gell. cap. 13. lib. 1. Ne si spes fessisset, culpa imparentiæ, & pœna indeprecabilis subeunda esset. Ubi tamen editio Seb. Gryphii habet (culpa imparentiæ,) sed ineptè, ut tota textus series clarè indicat.

Impartes, expertes, sine parte. Gloss. lisd. ||

Impartio, is, ire: vide Impertio.

Impāscō, is, impavi, impastum: In loco aliquo pasco. ἔ ἄνευ, ἢ ἄνευ. GALL. Paitre dedans, ou en quelque lieu. ITAL. Pascere in qualche luogo. GERM. In einem ort weyden. HISP. Apacentar en algun lugar. ITAL. To seade in some place. Col. lib. 6. c. 5. In ea loca perducendi sunt, quibus nullum impascitur pecus.

Impāstūs, nomen est compositum ab in privativo, & participio pastus, idemque valet quod non pastus, jejunus. ἔ ἄνευ, ἢ ἄνευ. GALL. Qui n'est point repen, encor jeun. ITAL. Non ancora pasciuto. GERM. Ungeredyt, ungefütert / hungerig. HISP. Cosa no cevada, d no apacentada. ANGL. Unfedde, unpastured. Virg. 9. Æneid.

Impastus ceu plena leo per ovilia turbans, &c.
Turba impasta luporum. Silius lib. 7.

Impātibilis, e: Intolerabilis, & qui ferri non potest. ἔ ἄνευ, ἢ ἄνευ. GALL. Intolerable, impatible, insupportable. ITAL. Che non Calepini Pars I.

se può patire. GERM. Unleidentlich / onträglich. HISP. Lo que no se puede padecer. ANGL. That can not be suffered. Cic. 2. de finibus. Quem quidem vos impatibilem facitis. Plaut. Amph. Cladèque exantlarem impatibiles. Impatibilis cruciatus, impatibilis dolens. Plin. lib. 25. cap. 5. Idem lib. 20. cap. 18. Quum impatibilis valetudo odium vitæ fecisset.

Impātīens, tior, tiffimus: Nullius laboris, aut doloris patiens, intratabilis, morosus, difficilis. ἔ ἄνευ, ἢ ἄνευ. GALL. Impatient, qui ne peut endurer ni souffrir. ITAL. Che non può patire cosa alcuna, impatiente. GERM. Unleidig, ungedultig. HISP. Cosa que no puede sufrir ni padecer algo. ANGL. Impatient, that can suffer nothing or little. Impatiens vulneris. Virg. 11. Æneid.

— altaque jactat
Vulneris impatiens arrecto pectore crura.
Plin. lib. 8. cap. 1. De elephantis, Idem impatientes frigoris. Ovid. 2. de remed. amoris,
Impatiens animus, nec adhuc tractabilis arte,
Respuit, atque odio verba mentis habet.
Pisum impatientissimum frigorum. Plin. lib. 8. cap. 12. Ovid. 3. Trist. Eleg. 2.
— Quique fugas rerum, securaque in otia natus,
Mollis & impatiens ante laboris eram.
Idem 6. Fast.
De tribus impatiens restitit una viri.
Idem Eleg. 2. lib. 5. Trist.

— corpusque quod ante laborum
Impatiens nobis, invalidumque fuit.

¶ Impatiens etiam, pro valde patiens, invenitur apud Senecam cap. 14. de consol. ad Polyb. & cap. 7. de cons. ad Marc. in fine.

Impātīentia, æ. ἔ ἄνευ, ἢ ἄνευ. GALL. Impatience. ITAL. Impatienza. GERM. Ungedult / ungedultigkeit. HISP. Impaciencia. ANGL. Impatience, lack of sufferance. Plin. lib. 11. cap. 23. Fieri autem primò papilionis parvos nudosque: mox frigorum impatentia villis inhorrescere. Sueton. in Calig. cap. 23. Impatentiam nausæ vitare.

Impātīentēr, adverb. Ægrè & moleste. ἔ ἄνευ, ἢ ἄνευ. GALL. Impatiemment. ITAL. Impatientemente. GERM. Ungedultiglich. HISP. No sufridamente. ANGL. Impatiently. Plin. Epist. 7. Amavi consummatissimum juvenem tam ardentem, quàm nunc impatienter requiro.

¶ Impatientiūs, adverb. Comparat. Justinus hist. lib. 11. Sine ullo tristioris mentis argumento fuit, ut quosdam impatientiūs dolentes consolatus sit. ||

IMPĀVĪDVS, a, um: Intrepidus, non timidus. ἔ ἄνευ, ἢ ἄνευ. GALL. Qui ne craint rien, qui est sans peur, intrepido. ITAL. Che non teme cosa alcuna, senza paura. GERM. Unerschrocken / dem nicht graust. HISP. Cosa sin miedo. ANGL. That hath no feare or drend. Plin. lib. 28. cap. 19. Et pellis asinina injecta pavidos infantes facit. Virg. 12. Æneid.

— fixumque latronis
Impavidus frangit telum, & fremit ore cruento.

Impāvīdē, adverb. Intrepidè, audacter. ἔ ἄνευ, ἢ ἄνευ. GALL. Sans peur, hardiment. ITAL. Senza paura. GERM. Unerschrockentlich / daffertlich. HISP. Sin miedo. ANGL. Boldely, without feare. Liv. lib. 9. bell. Maced. Et poculo impavidè exhausto, haud ita multò post expiravit.

Impēccābilis: Immunis à peccato. ἔ ἄνευ, ἢ ἄνευ. GALL. Qui ne peche point. ITAL. Che non pecca. GERM. Unschuldhaft / odet unsündlich. HISP. Lo que no peca. ANGL. That sinneth no wise. Gellius lib. 17. cap. 19. Is erit plerunque impeccabilis, vitamque vivet tranquillissimam.

IMPĒDĪO, is, ire: Est implicare, involvere, ac propriè de pedibus dicitur, quanquam ad alia etiam transfertur. ἔ ἄνευ, ἢ ἄνευ. GALL. Empescher, empesver, embarasfer. ITAL. Impedire. GERM. Die süß verwickeln / verwickeln / verhindern. HISP. Empechar d embarazar. ANGL. To hinder, to cumber, to intangle. Terent. in Andr. Tot me impediunt curæ, quæ meum animum diversè trahunt. Ibidem, Viden' me tuis consiliis miserum impeditum esse. Plaut. in Aul. Sed dum alios servat, se impedit. Cic. 4. Verr. Sin illud dices, te Heraclii voluntate ac lege recessisse, ipse te impedies, ipse tua defensione implicabere. ¶ Impedite sese in plagas, id est, irretire, & sese in retibus implicare. Plaut. in Milit. ¶ Impedite aliquando accipitur pro conspurcare, sordidare, pollueret, maculare. Idem in Amphitr. Qui domi uxorem meam impudicitia impedit: per quam teneo thesaurum stupri. Ovid. 2. Fast.

— Diæta placent, franis impediuntur equi.

¶ Impedire, ob stare, ne quid fiat impedimento esse, καὶ δὲ. Cic. de senect. Hac igitur frui licet senibus, nec ætas impedit, quanvis & cæterarum rerum, & in primis agri colendi studia teneamus usque ad ultimum tempus senectutis. Cæsar 2. bell. Gall. Quo facilius finitimorum equitatum, si prædandi causa ad eos venisset, impedirent. Cic. ad Attic. lib. 8. Ut te mecum conjungeres prius, quàm Cæsar aut tuum iter impediret, aut me abs te excludere posset. ¶ Impedire ne. Idem de Fato, Casus quidam ne facerem impeditit quominus. Idem 1. de fin. Quumque nihil impedit quominus id quod maximè placet, facere possimus. ¶ Impedire ab. Plin. lib. 10. cap. 63. Non impedit partus quasdam ab opere. Impediti religione, detineri, arceri. Sulpit. ad Cic. lib. 4. Ab Atheniensibus locum sepulturae intra urbem ut darent, impetrare non potui, quòd religione se impediti dicerent. Hinc

Impēditūs, participium. A quo impeditus, tior, tiffimus, nomen. ἔ ἄνευ, ἢ ἄνευ. GALL. Empesché, empesré. ITAL. Impedito. GERM. Verwirrt / verhindert. HISP. Impedido. ANGL. Hindred, intangled, lettred. ut, Impedita disceptatio. Liv. lib. 7. d. 4. Impeditus saltus (i. difficilis transitu.) Idem lib. 6. d. 4. Et impedita ac perturbata auxilia. Cæsar. lib. 2. de bell. civ. Impedita vallis. Ibidem, Impeditis ripis fluvii. Idem lib. 3. de bell. civ. Idem lib. 1. de bell. civ. Longum atque impeditum iter videbatur. Idem ibid. Impeditissima itinera. Impeditissima sylva. Idem 8. bell. Gall. Impeditior pugna. Liv. 4. bell. Pun.

Impēditio, nis: Prohibitio, occupatio, detentio. ἔ ἄνευ, ἢ ἄνευ. GALL. Empeschement. ITAL. Impedimento. GERM. Verhinderung. HISP. Empacho.

eis usurparunt, quæ non habent aristas. Agnas enim novas voluerunt intelligi.

IMPENSIBILIS, e: Inconsiderabilis, quod satis expendi non potest. Gall. Qui ne se peut assez peser. Ital. Che non si può assai considerare. GERM. Unbewäglich/das man nicht genug erwägen und bedenken kan. HISP. Cosa que no se puede considerar y pesar. ANGL. That can not be weighed or considered ynough. Gell. lib. 11. cap. 5. Omniumque rerum fidem, veritatem, mistis confusisve signis veri atque falsi, ita impensibilem videri aiunt, ut quisquis homo est, &c. ubi legitur, impensibilem, al. incomprehensibilem.

Impensūs, impensē: vide Impendo.

Impetecē. Plaut. Amp. Atque impetecē quæso, menses tibi exactos vides. Festus; Impetecito, parcito.

Impetecētūs, adject. Quod satis perceptum non est, quodve satis percipi non potest. Gall. Qui n'en a pu comprendre ny entendre. Ital. Che non se poturo intendere. GERM. Unbegreiflich/das man noch nicht recht gefasst hatt. HISP. Cosa no entendida. ANGL. That can not be perceived ynough. Gellius lib. 14. cap. 1. Minora majoribus imperceptiora sunt. Ovid. 9. Metam.

Impercepta piā mendacia fraude latebant.

Imperco: Parco. Fest.

Imperculsūs, adject. Gall. Qui n'est point frappé double, sans bruit. Ital. Senza strepito. GERM. Nicht rauschend/ ohne getöse vnd anstoß. HISP. Sin estruendo ò sonido. ANGL. That is not stricken. } ut, Pedes impercullos movete, hoc est, sine strepitu. Ovid. 3. Amor. Eleg. 1.

Atque impercullos nocte movere pedes.

Imperditūs, a, um, quod perdi destruire non potest. Gall. Qui n'est point perdu, gate ni détruit, sain & sauve. Ital. Che non si può distruggere. GERM. Unverderbt/ unzerstört. HISP. Lo que no se puede destruyr. ANGL. Never lost or destroyed. } Virg. 10. Æneid.

Et vos, ò Graiis imperdita corpora Teucri.

Ubi Servius, Imperdita corpora Graiis, quos Graeci perdere nequiverunt. Pectora imperdita. Statius lib. 3. Thebaid.

Imperfectūs, a, um: Nondum absolutus. Gall. Imperfait. Ital. Imperfetto. GERM. Unvollkommen. HISP. No acabado de hazer. ANGL. Unperfite. } Virg. 8. Æneid.

Imperfecta pars monebat.

Ovid. 4. de Pont. Eleg. 16.

Imperfectūque dierum Deseruit celeri morte Sabinus opus.

Idem Eleg. 3. lib. 1. Triſt.

Nec mora sermonis verba imperfecta relinquo.

Imperforātūs, a, um: Non perforatus. Gall. Qui n'est point percé. Ital. Non peruggiato è forato. GERM. Undurchgegraben. HISP. No pasado, ò horadado. ANGL. Not digredt or frust through. } Ovid. 12. Metam.

Imperforatus ab omni Inque cruentatus Ceneu Elateius iſtu.

Imperforātōr: Imperiosus, vide Impero.

Imperialis, Imperialis, in regno Chilensi, V. E. sub A. Platenſi, vel Limenſi, in America Meridionali. ||

Imperitūs, a, um: Non peritus, expertus, ignarus, rudis, indoctus. Gall. Qui n'est point expert, ignorant. Ital. Ignorante, pocco pratico. GERM. Unersahren/ unbericht. HISP. No experimentado, ni sabio, nescio. ANGL. Unskilfull, ignorant. } Terent. Adolph. Homine imperito nunquam quicquam injustius. Idem in Eunuch. Non adeo inhumano sum ingenio Chærea, neque tam imperita, ut quid amor valeat, nesciam. Plaut. Capt. ſc. 2. a. 5. Eia credo imperito plagas munitaris mihi (eigaw). Cæſ. lib. 1. de bell. civ.

Imperiti homines, incauti. Imperitus ꝥ callidus, quemadmodum rudis ꝥ astutus. Cic. pro Rosc. Comædo, Callidum imperitus non fraudat. Imperita multitudo, imperitum vulgus. Idem 1. Offic. Etenim qui ex errore imperitæ multitudinis pendet, hic in magnis vitis non est habendus. Plin. lib. 34. cap. 34. Quod imperitum vulgus appellat ferum vinum. Imperitus rerum. Terent. in Andr. Tunc hic homines adolescentulos, imperitos rerum, eductos liberè in fraudem illicis?

Imperitiā, a, inficitia, inertia. Gall. Ignorance, faute d'experience & savoir. Ital. Ignoranza, mancamento di sperienza. GERM. Unersahren/ unkonnenheit/ unwissenheit. HISP. Inexperiencia, ò no sabiduria, ignorancia. ANGL. Unskilfulness. } Plin. lib. 17. cap. 2. Contra Circium serere imperitia existimatur.

Imperitē, adverb. indoctè, negligenter. Gall. Sottoment & lourdemant, ignoramment. Ital. Ignoratamente. GERM. Unweisslich/ ungeschicklich. HISP. Sin experiencia. ANGL. unskilfullid. } Cic. de clar. Orat. Dicebat enim Scipio non imperitè: Cneūque Pompeius Sext. F. aliquem numerum obtinebat. Idem pro Corn. Balbo, Quid enim potuit dici imperitiū?

Imperitō: Imperium, vide Impero.

Imperjuratus, adject. Non pejeratus: ut, Annis aquæ imperjuratæ, id est, Styx, per quam Dii jurantes nunquam pejerabant. Ovid. in Ibin, Quingue per infernas horrendo murmure valles Imperjurata laboris amnis aqua.

Impermissus, a, um, adjectivum. Illicitus. Gall. Illicite, qui n'est point permis. Ital. Non permesso, non licito. GERM. Unerslaubt/ nicht nachgelassen. HISP. Illicito. ANGL. Unlawfull. } ut, Gaudia impermissa, id est, illiciti concubitus, apud Horat. 3. Carm. Od. 6.

Imperō, as, à parō: Jubeo, præcipio, mando, imperium teneo. Gall. Enjoindre, commander d'authorité. Ital. Imperare, comandare. GERM. Gebieten/ herrschen/ heissen. HISP. Mandar con señorio, enseñorear. ANGL. To command with authority, to have the lordship and rule over. } Plaut. Menæch. ſc. 6. a. 5.

Impera quidvis. Idem Aulul. ſc. 4. a. 1. Impero, auctōrque sum, ut me castrandum loce. Idem Men. ſc. 7. a. 5. Ne minus mihi imperes, Calepini Pars 1.

quàm quum servus tuus fui. Idem Asinar. ſc. 3. a. 3. Quidvis egestas imperat. Idem Pseud. ſc. 4. a. 1. Quin tu quicquid opus est audacter imperas? Idem Mosi. ſc. 3. a. 1. Audi, hem tibi imperatum est. Idem Men. ſc. 2. a. 5. Ecce Apollo mihi ex Oraculo imperat, ut ei oculos exuram. Terent. in Andr. Non imperabat coram quid opus factu esset puerpera. Idem in Eunuch. Hos prius introduceam, & quæ volo, simul imperabo. Cic. 3. de legib. Qui bene imperat, paruerit aliquando necesse est; & qui modeste patet, videtur qui aliquando imperet, dignus esse. Imperare tributum dicitur princeps, quando subditos imperio cogit ad conferendum tributum. Imperare pecuniam, arma, naves, obſides. Idem ad Attic. lib. 4. Obſidibus acceptis, nulla præda, imperata tamen pecunia. Cæſ. lib. 1. bell. civil. Tota Italia delectus habentur, arma imperantur, pecunia, &c. Cic. 7. Verr. Superiorum Prætorum consuetudo quum hæc fuisset, ut naves civitatibus, certusque numerus nautarum, militumque imperaretur, tu & maximæ & locupletissimæ civitatis Mamertinæ nihil horum imperavit. Idem pro lege Manilia, Idem Cretensibus, quum ad eum usque Pamphyliam legatos deprecatoresque misissent, spem deditionis non ademit, obſidesque imperavit. Imperare, pro velle. Terent. in Andr. Animo jam nunc otioso esse impero. Ubi Donatus, Impero, pro Volo.

Impetōr, aris, passivè. Horat. lib. 1. Epist. 5.

Hæc ego procurare & idoneus imperor, & non Invidus.

Senec. lib. 1. Theb. Malo imperari, quàm eripi mortem mihi.

Imperātum, Jussum, mandatum. Gall. Commandé, chose ordonnée, commandement. Ital. Comando. GERM. Ein geheiß. HISP. Cosa mandada, ò imperada. ANGL. A commandement. } Unde facere imperata, pro parate mandatis, apud Cæſ. 1. bell. Gall. Livius, Qui quum in pace essent, imperataque prioribus Consulibus fecissent. Plaut. Ps. ſc. 3. a. 1. Hominem callidum qui imperata effecta reddat.

Imperitō, as, frequentativum est ab Impero. Gall. milách, commandare, imperare. GERM. Gebieten/ mit gewalt heissen. HISP. Mandar con señorio, enseñorear. ANGL. To rule with authority, or to govern. } Plaut. in Capt. Quod antehac pro jure imperitabam meo. Idem Pseud. ſc. 1. a. 2. Tyrannus qui imperitat Pseudolo. Liv. 1. ab Vrbe, Qui Cæſar opulento tum oppido imperitans. Horat. 2. Serm. satyr. 7.

Imperitans, aliis servis miser.

Imperātōr, is: Dux, ad quem rei militaris summa refertur: ab imperando dictus, propterea quod exercitui, quæ factu opus sunt imperet. Gall. Commandant, General d'armée, Empereur, Chef de guerre. Ital. Capitano generale. GERM. Oberster eines Kriegsheets. Item, Der oberst regent des Römischen reichs / Keyser. HISP. Emperador, ò capitan general. ANGL. An emperor, he that hath authority to commande. } Etsi autem hoc nomine appellabantur omnes qui alicui bello præerant; tamen propriè nemo id nominis consequatur, nisi re bene gesta, atque aliquot millibus hostium caesis. Tum enim acclamatione militum, vel Senatus decreto Imperatoris nomen dabatur. Plaut. Amph. ſc. 3. a. 1. & Mil. ſc. 1. a. 1. Summus Imperator ubi non adest ad exercitum. Idem Amph. Summus Imperator divum atque hominum Jupiter. Ibidem, Imperator Thebanorum & Creontis unicus. Idem Amph. ſc. 4. a. 4. Idem Men. ſc. 4. a. 2. Herus me dicto emit audiendum haud Imperatorem sibi. Idem Asin. ſc. 3. a. 3. Salus interioris corporis & amoris Imperator. Idem Curc. ſc. 2. a. 1. Redi lena. A. Imperator qui es. Idem Capt. ſc. 2. a. 2. Ut Imperator fui familiæ (id est, dominus.) Cic. 4. Phil. Faciam igitur ut Imperatores instructa acie solent, quanquam paratissimos milites ad præliandum videant, ut eos tamen adhortentur. Idem 2. Tusc. In primis laudabat illud, quod diceret, eisdem labores non esse æque graves Imperatori & militi, quod ipse honos laborem levioerem faceret Imperatorum. Nunc summi principis Romani imperii nomen solum est sacrosanctum, majestatique non impunè violabili munitum. Graeci αὐτοκρατορὸς vocant. Prænomen Imperatoris, cognomen patris patriæ fumpsit Jul. Cæſar, ut auctor est Suet. c. 76. in illius vita.

Imperatōrix, icis, fœmininum. Gall. Imperatrice, femme qui est chef de guerre. Ital. Imperatrice. GERM. Ein hãrscherin/ Keyserin. HISP. La hembra que manda, ò señorea. ANGL. An empress. } Cic. pro Calio, Prægestit animus jam videre, primùm lautos juvenes, mulieris beatæ ac nobilis familiares, deinde fortes viros ab Imperatrice in insidiis, atque in præsidio balnearum locatos.

Imperialis, e: Adject. Imperatorius. Jul. Capitolinus in Pertinace: Imperium & omnia imperialia sic horruit, ut sibi semper ostenderet displicere. ||

Imperatōriūs, a, um: Quod ad Imperatorem pertinet. Gall. Imperial, des appartenances d'un chef de guerre. Ital. Imperiale, imperatorio. GERM. Das zu einem obersten Feldhern gehõrt. HISP. Cosa para imperar. ANGL. Imperial, belonging to an emperor or empress. } Cic. 3. Verr. Imperatorium jus. Ibidem: Publius Servius quæ signa atque ornamenta ex urbe hostium virtute capta, belli lege, atque imperatorio jure sustulit, ea populo Romano asportavit. Senec. cap. 14. de consol. ad Marc. Imperatoria munia obire.

Imperatoriē, adverb. Trebellius Pollio in Claudio: Dumque se ad id bellum, quod confecit, imperatoriē instruit. ||

Imperium, ii: Significat jussum, vel præceptum. Gall. Puissance sur autrui, commandement. Ital. Comandamento, imperio. GERM. Ein geheiß/ Befehl/ gebott. Item, Ein Reich/ oder herrschafft. HISP. El señorio, ò mandado de gran señor. ANGL. Dominion, authority, rule, empire. } Virg. 4. Æneid.

Imperio lati parent.

Plaut. Men. ſc. 6. a. 5. Ut imperium meum habeatis curæ, quæque imperavi, atque impero. Ibidem, Heri imperium bene exequor. Idem

Aul. sc. 1. a. 4. Herile imperium condiscat (servus.) Idem *Afin. sc. 1. a. 3.* Hocceine est pietatem colere, matris imperium minuire. Idem *Pseud. sc. 7. a. 4.* Qui nihili imperium heri servus facit. Idem *Afin. sc. 4. a. 2.* Tu vero imperium meum contempsisti (ibi loquitur Atrienſis ſervus.) Idem *Amph.* Non ſolco ſomniculoſe heri imperia perſequi. Idem *ibid.* Ejuſ dicto imperio (pro dicto & imperio) ſum audiens. Idem *Afin. sc. 1. a. 1.* Argentum accepi, dote imperium vendidi (i. auctoritatem in uxorem.) Idem *Pseud. sc. 4. a. 2.* Servas imperium probe (pro pates.) ¶ Aliquando dicitur dominium, aut regnum. { ממשכאלח. המשפחה, המשפחה. } ut apud Virg. lib. 1. *Aeneid.*

Imperium Oceano, famam qui terminet aſtris.

¶ Aliquando eſt poteſtas, vel juridiſtictio. Ulp. *de juridi. omnium jud. l. imperium.* Merum eſt imperium, habere gladii poteſtatem ad animadvertendum in facinoroloſoſ homineſ, quod etiam poteſtas appellatur. Miſtum eſt, cui etiam juridiſtictio ineſt, quod in danda bonorum poſſeſſione conſiſtit: ut juridiſtictio, iudicis dandi licentia. *Caſar lib. 1. de bell. civ.* Ab imperiis vacare provinciæ (h. e. a Propraetoribus, ſive Proconſulibus.) Liv. lib. 34. Imperium eſt in hac civitate. Idem lib. 4. *dec. 4.* Imperium de Triumviris dedi.

Impēriōſūſ : Severus in imperando. { ἄρρηκτοῦ, ἀρρηκτοῦ. } GALL. *Impérieux, qui eſt trop arrogant à commander.* ITAL. *Imperioſo, troppo arrogante nel commandare.* GERM. *Herrſchig / maiſterhaſſt / der zu ſtreng herrſchet.* HISP. *El que manda como ſeñor, ò que muy mucho manda.* ANGL. *Imperious, lordly, ſtately.* ¶ Cic. *in Oratore,* Cognoscat etiam rerum geſtarum, & memoria veteris ordinem, maximè ſcilicet noſtræ urbiſ : ſed & imperioſorum populorum, & regum illuſtrium. Liv. 7. *ab Urbe,* Eodem tenore duos inſequentes Conſularus geſſit, eodem hæc imperioſa dictatura geretur. Sic etiam Cic. 2. *de ſinibus,* Manlium illum torquatum, qui filium, quod injuſſu ſuo cum hoſte pugnaſſet, ſecuri percuſſit, vocat Imperioſum, hoc eſt, nimis ſeverum & crudelem in imperando. Plaut. *in Pseud.* Nam neceſſe eſt hodie Sicroni me eſſe, aut eras mortem exequi : Ita herus meus eſt imperioſus. Imperioſus ſibi ipſe imperat, qui vitæ ſuæ modum habet, qui cupiditati, iracundiæ, libidini dominatur. Horat. 2. *Serm. ſaty. 7.*

Quisnam igitur liber & ſapiens, ſibi que imperioſus.

Plaut. *Afin. ſc. 4. a. 2.* Nimis imperioſus eſt. Idem *Capt. ſc. 1. a. 3.* Baſilicas edictiones, atque imperioſas habet. ¶ Imperioſiſſima & ſuperbiſſima familia. Liv. 9. *ab Urb.* Quintil. Vim imperioſiſſimam habet riſus. ¶ Ab Imperioſus ſit comparativus Imperioſior. Horat. 1. *Carm. Ode 14.*

— ac ſine funibus

Vix durare carina

Poſſint imperioſius Aequor ?

Impēriōſe, adverbium, hoc eſt, ſevere, acerbe, & imperioſi domini mote.

Impēriōſālē verbum, dicitur quod non habet certas, aut diſtinctas perſonas, aut numeros: ſed ſub eadem voce omnibus perſonis utriuſque numeri attribuitur, ἀποφαινομαι. Ejuſ duæ ſunt ſpecies: quædam enim ſunt impertionalia activæ vocis, quædam paſſivæ. De contractione eorum, vide Syntaxin: neque enim hic vocum conſtructionem, ſed ſignificationem docendam ſuſcepimus.

Impertionaliter, adverbium, cujuſ ſignificatio exemplo faciliùſ patebit. Florent. *in l. ſive. ff. de ſtipul. ſervor.* Sive mihi, ſive ſibi, ſive conſervo ſuo, ſive impertionaliter dari ſervus meus ſtipuletur, mihi acquirat.

¶ Impertectius, cui conſpectus opponitur. Gell. lib. 1. *cap. 7.* Illud enim ſic compoſitum jucundius ad autem conſpectuſque, inſuaviuſ hoc impertectiuſque eſt.

Imperticuſ, ἀπειρη. Plin. lib. 1. *Epist.* Neque enim minùſ imperticua, incerta, fallaciã ſunt iudicium ingenia, quàm tempeſtatum, terrarumque. ¶

Impertētūſ, a, um, qui nulla re terretur. { ἀφοβόη, ἀνέκωνητο, ἀνέκω. } GALL. *Qui n'eſt point épouvanté, intrépide.* ITAL. *Che non ha paura di coſa alcuna.* GERM. *Unerschreckt, unerschrocken, unerschüttert.* HISP. *No eſpantado.* ANGL. *Without ſeare or dread.* ¶ Virg. 10. *Aeneid.*

— manet imperterrituſ ille.

Imperterrituſ equum appellabat. Siliuſ lib. 7.

Impertio, is: Participem facio, tribuo, divido, partiō, communico. { חלק chalak, חנן ehanan. משדדידמי. } GALL. *Departir, donner.* ITAL. *Partire, impartire, far partecipe.* GERM. *Mittheilen, zutheilen.* HISP. *Partir ò dar parte.* ANGL. *To give part of ſome thing to another.* ¶ Cic. *de Orat. 2.* Ex te exorabo proſectò, ut mihi quoque tuæ ſuavitatiſ aliquid impertias. Idem *in Catilinam,* Deinde collegæ meo laus impertitur. Terent. *Eunucho,* Plurima ſalute Parmenonem ſuum impertit Gnato. Senec. *cap. 7. al. 26. de conſol. ad Polyb.* Impertire ſe rei alicui. Plaut. *Prolog. Aul.* Minuſ minuſque impendio curare, minuſque me impertire honoribus. Idem *Pseud. ſc. 5. a. 1.* Si quid ſuperſit Vicinoſ impertio ſalutē. Cic. *de petit. Conſul.* Impertire operam ſuam. ¶ Impertire alicuem oſculo. Sueton. *in Nerone, cap. 37.* Certè neque adveniēſ, neque proficiēſ quemquam oſculo impertivit: ac ne reſalutatione quidem. ¶ Impertituſ honore. Idem *in Claud. cap. 4.* Nec dubium eſt, quin poſt hæc Auguſtuſ conſtituerit, & reliquerit eum nullo præter auguraliſ ſacerdotii honore impertituſ. ¶ Legitur & Impertior, depōnens. Cic. *pro lege Manilia,* Atque ut omneſ intelligant, me Lucullo tantum impertiri laudis, quantum viro forti debeat. Idem *pro Archia,* Multis gratuito civitatem in Græcia homineſ impertiebantur.

Impertitūſ, a, um, paſſiva ſignificatione. Suet. *in Claud. cap. 4.* Nec dubium eſt quin poſt hæc Auguſtuſ conſtituerit & reliquerit eum nullo præter auguraliſ ſacerdotii honore impertituſ, &c.

Imperturbatūſ, adjectivum. { ἀτάρακτοῦ, ἀτάρακτοῦ. } GALL. *Qui n'eſt point trouble, ſans trouble, aſſuré.* ITAL. *Non perturbato, chiaro.* GERM. *Unbetrübt, oder unbetümmert.* HISP. *No turbio ò perturbado.*

ANGL. *That is not troubled.* ¶ Contrarium eſt Turbato. Plin. lib. 2. *c. 23.* Imperturbata lux. Ore imperturbato bibere venenum. *in Ibin.* Impertiviſ, a, um, ut Amniſ impertiviſ, id eſt, non vadofuſ. { ἀβαροῦ. } GALL. *Par où on ne peut paſſer.* ITAL. *Ove non ſi può paſſare.* GERM. *Nicht durchgangig, oder nicht durch zuwandern.* HISP. *No paſſadero, que no ſe puede paſſar.* ANGL. *Without paſſ ge.* ¶ Ovid. 9. *Metam.* *Vorticibuſque frequens erat, atque impertiviſ amniſ.*

Quintil. Non impertivum iter. Tacit. lib. 15. *Ædificia ſaxo Albano ſolidantur, quod iſ lapid igni impertiviſ eſt, id eſt impertetrabilis.*

¶ Impetſa, impetſa. Salmal.

Impetſco, iſ, ere: In latam ſegetem paſcendi gratiã immittere, inquit Feſtuſ.

Impetſ, tiſ: vide Impetuſ, in Impeto.

Impetigo, iniſ, tertia ſyllaba producta. { מלתה jallépheth. } quibuſdam aliis λαιχλώ. GALL. *Galle, ou gratelle, ou ſeu volage.* ITAL. *Volatico.* GERM. *Die böſe ſpitzige tauſ.* HISP. *El empeine.* ANGL. *A ringe worme running with a dry ſcabe and itching in any part of the body.* ¶ Exadatio curiſ, ſerpens cum pruritu, quam alii ſcabiem ſiccã, aſperam & prominentem intelligunt, alii morbum ſimilem ſcabiei, ſquamofum, corpuſque dehoneſtantem. Ab impetu nomen deductum. Serenus,

Si verò vitium eſt, quod ducit ab impete nomen,

Hoc matutina poteris cohibere ſaliua.

Et apud Col. lib. 5. ſcribitur, quod impetigineſ, & ſcabieſ aceto & alumine defricantur in equiſ. Plin. lib. 13. *cap. 7.* Hyberna caprificuſ in aceto cocta & trita impetigineſ tollit. Impetiginis ſpecies ſunt quatuor, quãſ vide apud Celf. lib. 5. ¶ Ad formam impetiginis, notæ in corpore, eã pruriginē corporiſ, aſſiduòque ac vehementi ſtinguiſ uſu. Suet. *in Aug. cap. 80.* ¶ Olim etiam pro eodem dicebatur impetix, teſte Feſto. Item petigo, quod vicina petat, ſeſe latè ſumma cute diffundens. Lucil. lib. 10. ut citat Non. Illuviēſ, ſcabieſ oculoſ huic, denique petigo.

Impeto, iſ: Invado, adior, irruo, peto. { ἔπιπασχάω, ἐπιπασχάω. } GALL. *Courir ſur, aſſaillir, inſulter.* ITAL. *Aſſaltare.* GERM. *Anfallen / mit gewalt angreifen.* HISP. *Arremeter acometiendo.* ANGL. *To invade, aſſaile, or ſett upon.* ¶ Varr. 3. *de re ruſt. cap. 16.* Itaque impetentes à le ejiunt fucos, quod hi, &c. Apul. Jurgiſ me oppidò petens.

Impetūſ, uſ: Viſ, vel violenta invaſio. { ἐπιπασχάω, ἐπιπασχάω. } GALL. *Impetuoſité, vehemence, effort, aſſaut, choc, violence.* ITAL. *Empito, aſſalto, violenza.* GERM. *Anfallen, angreifen, migkeit.* HISP. *Arrebaramiento, acometimiento.* ANGL. *Invaſion, aſſaute.* ¶ Plin. *de vir. illuſtrib.* Quum Tarquinioſ in urbem reſtante tentaret, & primo impetu Janiculum cepiſſet. Lucret. lib. 1.

Quamlibet in partem tradunt roſ ante, ruuntque

Impetibuſ crebris.

Plaut. *Amph.* Impetu alacti ſædant, & proterunt hoſtium copieſ. Velleiſ, Viri impetuſ ad bella maximi. Plaut. *Amph.* Fecit rectã in angueſ impetuſ. Idem *Capt. ſc. 3. a. 4.* Merui ne quaſi lupuſ in me faceret impetuſ. Item, Impetu ſtrenuſ erat Sex. Pompeiſ. Suet. *in Auguſt. cap. 40.* Impetuſ me cepit (i. magna cupiditaſ.) Idem *in Othon. cap. 9.* Statim impetuſ moriendi cepit. Liv. 4. *cap. 5. ab Urbe,* Impetuſ dare in aliquem. Et Suet. *in Calig. cap. 43.* Expeditioniſ Germaniæ impetuſ cepit. Legimus etiam Impete, ab antiquo verbo impes, quod nunc non eſt in uſu. Stat. 7. *Thebaid.*

Transiliunt campoſ, aurigãque impete vaſto

Corripiunt.

Plaut. *in Amphitr.* quiſ tam vaſto impete haſ foreiſ toto convalſit cardine ?

¶ Impeteiſ, βίαιον. Gloſſ. qui cum impetu fertur ad aliquid.

Impetibilis, qui peti, prehendi non potest. ¶

Impetūſōſūſ, a, um, qui magno fertur impetu. { βίαιον, βίαιον. } GALL. *Impetueux.* ITAL. *Impetuoſo.* GERM. *Ungeſtümmtig, gäch.* HISP. *Cofa muy arrebatada.* ANGL. *That hath a great force with it.* ¶ Plin. lib. 3. *cap. 10.* Impetuoſuſ animuſ.

¶ **Impetrare,** impetrare, litare in extiſpicina. Cic. 2. *de divin.* Qui evenit, ut iſ, qui impetrare velit, convenientem hoſtiam rebus ſuiſ immolet. ¶ Impetrare, in auguriſ eſt litare. Scal. ¶

Impetratūſ, a, um, qui eſt ſtabiliſ, quaſi in petra fixuſ. { βίαιον, βίαιον. } Plaut. *in Afin.* Impetratuſ, inauguratuſ eſt.

Impetro, aſ: Obtineo, aufero, ex iſ, & patro, unde & Perpetro, proſpericio. { λακείβ. λακείβω. } GALL. *Impetrer, obtenir.* ITAL. *Impetrare, ottenere.* GERM. *Erwärben, erlangen.* HISP. *Aleançar por ruegòſ.* ANGL. *To obtene by requeſt.* ¶ Plaut. *in Curc. ſc. 1. a. 1.* neque quicquam queo Æqui bonique ab eo impetrare. Idem *Capt. ſc. 1. a. 2.* Quid nimis cupio ut impetret (i. reconciliet & redimat filium.) *Ibid. ſc. 1. a. 2.* Dum id impetrant quod volunt, boni ſunt. Idem *Mil. ſc. 2. a. 2.* Conſido te impetraturuſ (i. effecturuſ quod petiſ.) Velleiſ, Impetravit ab eo ut manuſ ſibi commodaret (ſup. ad necem.) Idem *Moſt. ſc. 3. a. 1.* Eundem animum gratuſ mihi eſſe oportet, ut impetravi, atque olim eum extrudi. Terent. *in Hecyr.* Videntuſ eſt ne minùſ propter iram hanc impetrem quod poſſim: aut ne faciam pluſ, quod poſt minùſ me feciſſe fatiuſ ſit. ¶ ¶ Impetro eſt etiam verbum aſpicuſ, qui impetrant, quum feliciter inveniunt & obtinent, quod inſpectione & ſortitione quarunt. ¶

Impetratō, niſ, verbale. { λακείβω, λακείβω. } GALL. *Impetration.* ITAL. *Impetratione.* GERM. *Erwãrung, erlangung.* HISP. *Aleançamiento.* ANGL. *An obtaining by requeſt.* ¶ Cic. *ad Attic. lib. 11.* Illud moleſtiuſ, iſtaſ impetrationeſ noſtraſ nihil valere.

Impetrabilis, e, paſſivè, quod facile poteſt impetrari. { λακείβω, λακείβω. } GALL. *Qui aifément ſe peut impetrer, impetrable.* ITAL. *Che facilmente ſi può impetrare.* GERM. *Das gut zu erwãrben oder zu erlangen iſt.* HISP. *Cofa que ſe puede aleançar.* ANGL. *That iſ eaſily obtene d by requeſt.* ¶ Liv. 6. *bell. Maced.* Itaque præmiſſiſ à Philippo qui ſpem impetrabilis veniæ oſtendebant, &c. Idem, Omnia & impetrabilia & tuta. ¶ Aliquando activè accipitur pro eo qui facile impetrat. Plaut. *in Moſt.* Non potuit venire orator magiſ ad me impetrabiliſ. Idem *in Merc.* Impetrabiliſ, qui vivat, nulluſ eſt dico.

Impetratō,

Impetratio, is, pro impetro, veteres dixere. Plaut. in *Aul. sc. 4. a. 4.* Et istuc confido à fratre me impetrassere.

Impetūs, a, um, pexus, ut Barba impetax. { *ἀπειρία*. GALL. *Qui n'est point peigné, negligé, mal-propre.* ITAL. *Non pettinato.* GERM. *Ungefräht.* HISP. *Cosa no peynada, ò no rafa.* ANGL. *Vnkembed.* } Virg. 4. *Georg.*

Stiriatque impetūs induruit horrida barbis.

Antiquitas tristes & impetax, id est, inculta, apud Tacit. in *Dial. de Orat.* Comæ impetax. Ovid. 5. *Fast.* Idem 1. *Fast.*

Impetax debet habere comas.

IMPICO, as, are : Pice illino. { *ἴκω*. GALL. *Empoisser, enduire ou oindre de poix.* ITAL. *Vngere di pece.* GERM. *Verbichen.* HISP. *Empegar con pez.* ANGL. *To cover or oversmear with pitch.* } Colum. lib. 12. cap. 29. De lacu, quam recentissimum addito mustum in amphoram novam, eamque oblinito, & impicato diligenter, ne quicquam aquæ introire possit.

IMPIGER : Alacer, strenuus, assiduus, diligens. { *ἔπιπρος* *ἐπιπρος*, *ἐπιπρος*. GALL. *Qui n'est point paresseux, exact, diligent.* ITAL. *Diligente, sollecito.* GERM. *Hürtig, ontrüg, steifig, unuerdrossen.* HISP. *No perexoso, diligente.* ANGL. *Quicke, diligent, nymble.* } Tibull.

Impiger Aeneas volitantis frater amoris.

Cic. *Quis est tam impiger in scribendo quam ego?* Horat. 1. *Epist.*

Impiger extremos curvit mercator ad Indos.

Cic. *pro Font.* Virum ad labores belli impigitum, ad pericula fortem.

IMPIGRÈ, adverb. Diligenter. { *ἀόχως*. GALL. *Sans paresse, diligemment, en diligence.* ITAL. *Diligentemente, velocemente.* GERM. *Hurtiglich, unuerdrossenlich, steifiglich.* HISP. *No perexosamente, ligeramente.* ANGL. *Diligentlie, quickely.* } Liv. 2. *ab Urbe,* Impigrè sequuti sunt. Plaut. in *Rud.* nam ut de nocte multa, impigrè que exurrexi, lucrum postposui somno & quieti. Liv. 4. *bell. Pun.* Omnia impigrè facta.

IMPIGRABILE, *ἀσπράζω*. Gloss. }

IMPIGRITAS, aris, pro impigritia. { *ἀσπρία*. GALL. *Diligence à faire quelque chose.* ITAL. *Diligenza, sollecitudine.* GERM. *Unsaufkeit, unuerdrossenheit.* HISP. *Aquella no perexa, prestexa.* ANGL. *Diligentness, quickness, lustiness.* } Cic. lib. 3. *de repub.* ut citat Nonius, Nunquam viti fortissimi fortitudinis, impigritatis, patientiæ.

Impigritus leguntur apud Ulp. in l. 2. §. 4. *de aur. & argent. legat.* opinor pro fasciis quibus mulierum crines alligantur, quasi ad pilos pertinentes. Fasciæ, inquit, cruales, pedolæque, & impilia, vestis loco sunt, quia partem corporis vestiunt. Varro, testam hanc fasciolam appellat.

IMPINGO, is, egi, actum. Ex in, & pango, significat impello, & illido. { *ἁψάω* *ἁψάω*, *ἁψάω*, *ἁψάω*, *ἁψάω*. GALL. *Ruer & jeter contre, heurter contre.* ITAL. *Vrtare, percuotere, spingere.* GERM. *Antreiben, anstossen, ambütschen.* HISP. *Empuxar, tropejar en cosa lesiva.* ANGL. *To beat or dash against a thing.* } Cic. lib. 3. *Tusc.* Quid? huic calix mulsi impingendus est, ut plorare desinat. Impingendus dixit, quasi illidendus, & nolenti ingereendus. Virg. lib. 5. *Aeneid.*

Examimata sequens impingeret agmina muris.

Impingere fastem alicui. Cæc. Cic. *famil. 8.* Plaut. in *Capt. sc. 5. a. 3.* pro impono usurpavit, Jubete huic crallas compedes impingier. Senec. *cap. 10. de tranquill.* Impegit tibi laqueum fortuna. Idem *epist. 47.* Impingere titulum seruo. Plaut. *Amph.* Ex illo vulnere quod mihi impegit Pterela. Impingere dicam, idem est, quod scribere dicam, vel actionem intendere. Terent. in *Phorm.* Si tu illam attigeris, secus quam dignum est liberam, dicam tibi impingam grandem, *ἁψάω* *ἁψάω* *ἁψάω*.

IMPACTUS, a, um, Participium : Impulsus. Plin. lib. 3. *cap. 9.* Subinde infulis impactus, totidem incitatus irritamentis, postremo inclusus montibus. Impactus in carcerem, id est, Conjectus. Ulp. in l. *in eos, ff. de custodia & ex. reor.* Et quanvis innocentes ex eo crimine inveniuntur, propter quod impacti sunt in carcerem. Res impactæ dicuntur quæ impetu inter se concurrunt. Senec. 2. *nat. quæst.* Cum coitu nubium vehementer impactarum à latere eliditur.

IMPACTIO, Verbale. Ipse impingendi actus. Idem 4. *quæst. natur.* Dissimilis autem crepitus sit ob dissimilem impactionem nubium.

IMPINGUO, as : Pinguem facio, sagino. { *ἁψάω* *ἁψάω*, *ἁψάω*. GALL. *Engraisser.* ITAL. *Ingressare.* GERM. *Seist machen.* HISP. *Engordar ò engrassar.* ANGL. *To make fatte.* } Unde Impinguitus participium, idem significans quod pinguis factus.

IMPILUS, a, um : Sceleratus, nefarius, & præcipue qui de Deo, patriæ, aut parentibus malè meretur. { *ἁψάω* *ἁψάω*, *ἁψάω*. GALL. *Méchant, sans religion & piété.* ITAL. *Empio, scelerato, crudelle.* GERM. *Unfromm, gottlos.* HISP. *Malo, iniquo y sin piedad.* ANGL. *Wicked, ungodly, naughty.* } Terent. in *Eunuch.* Ubi ego illum scelerosum misera, atque impium inveniã? Cic. in *Pison.* Me fugerat, deorum immortalium has esse in impios & consceleratos poenas certissimas constitutas. Gens impia. Virg. 2. *Georg.* Domus impia. Ovid. 8. *Met.* Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 4.* Impius, perjurus, improbus, &c. Et Tibull. lib. 4.

Impia nec savis celebrans convivium mensis.

Impia herba, est ea quam officinæ & herbariorum vulgus *Christoculium* appellant. *ἀσπρία*. Ita dicta, siue quod surculos habeat capitatos, iis ex quibus enascuntur ramulis altiùs insurgentes, atque ita videantur liberi sese supra parentes efferre: siue quod à nullo animalium attingatur. Author Plin. lib. 14. *cap. 19.* Impiissimus, superlat. Martianus in l. *his verbis, §. 1. ff. de har. instit.* Filius meus impiissimus, malè de me meritus.

Impie : Sceleratus, nefariè : & proprie quando quis de Deo, patria, aut de parentibus malè meretur, aut verò de iis qui parentum loco sunt. { *ἀσπρία*, *ἀσπρία*, *ἁψάω*. GALL. *Irreveremment, contre l'honneur de Dieu, cruellement.* ITAL. *Impiamente, crudelmente.* GERM. *Gottloslich.* HISP. *No religiosamente, cruelmente.* ANGL. *Wickedly, ungodly.* } Cic. 5. *Tusc.* Vituperare quisquam vitæ parentem, & hoc participio se inquinare audet, & tam impiè ingratus esse, ut eam ac-

euset quam vereri deberet, etiam si minùs percipere potuisset? Idem 2. *de nat.* Quæ qui videat, non solum indoctè, sed etiam impiè faciat, si deos esse neget.

Impiëtät, aris : Scelus, injustitia adversus Deum, parentes, & amicos. { *ἁψάω* *ἁψάω*, *ἁψάω*, *ἁψάω*. GALL. *Mépris de ceux à qui on doit honneur, irréverence, impiété, cruauté.* ITAL. *Impietà, crudeltà.* GERM. *Gottlose, unfromtheit.* HISP. *La herogia contraria de religion.* ANGL. *Wickedness, impiety.* } Cic. 1. *de finibus,* Et si verò impietas molita quippiam est, quanvis occultè fecerit, nunquam tamen confidet id fore semper occultum. Idem 2. *de finib.* Sed nihil est quod tam miserum faciat, quam impietas & scelus.

IMPLO, as, Contamino, scelere polluo. { *ἁψάω* *ἁψάω*, *ἁψάω*. GALL. *Souiller de méfaits.* ITAL. *Contaminare, violare.* GERM. *Bestechen mit sünd und bosheit vermassgen.* HISP. *Enfuziar lo consagrado, hazerse cruel.* ANGL. *To pollute with crimes.* } Ex in, & pio X Expio. Plaut. in *Rud.* Nam hoc mihi haud laboris est, laborem hunc potiri, si erga parentem, aut deos me impiavi, id est, si impius fui erga parentes.

Impiätüs : Sceleratus, inquit Festus. { *ἁψάω* *ἁψάω*, *ἁψάω*. GALL. *Souillé de méfaits.* ITAL. *Contaminato di sceleratezza.* GERM. *Saßsthaftig, mit sünden bestecht.* HISP. *Enfuziado por malhechos.* ANGL. *Polluted of a wicked dead.* } Significat etiam maculatum & pollutum. Apuleius, Cruore humano aspersum, atque impiatum. Thalamus impiari facinore. Seneca *Hippol.*

Impilare, cadere, impugnare. Pap. }

IMPLACABILIS, qui placari non potest X Placabilis. { *ἀσπρία* *ἁψάω*, *ἁψάω*. GALL. *Qu'on ne peut appaiser, difficile à appaiser.* ITAL. *Implacabile, che non si può placare.* GERM. *Unuerführlich.* HISP. *Cosa que no se puede aplacar.* ANGL. *That not be appaised.* } Cic. *ad Qu. frat.* Nam si implacabiles iracundiæ sunt, summa est acerbitas : sin autem exorabiles, summa est lenitas. Idem in *Pison.* Si asperraretur amicitiam meam, seque mihi implacabilem, in-xpiabilemque præberet, tamen ei, quum tantas res gessisset, gereret-que quotidie, non amicus esse non possem. Ovid. 3. *de Pont. Eleg. 3.*

Effuge sit nobis non implacabilis ira. Inde

Implacabilitèr, adverb. { *ἀσπρία* *ἁψάω*, *ἁψάω*. GALL. *Obstinément, implacablement.* ITAL. *Obstinatamente, implacabilmente.* GERM. *Unuerführlich.* HISP. *Confirmadamente en mal, implacablemente.* ANGL. *Obstinate.* } Tacit. lib. 1. *Scutum, cui implacabilis irascebatur, sit intransmittit.*

Implacatus, a, um : Non placatus. { *ἁψάω* *ἁψάω*, *ἁψάω*. GALL. *Non appaisé, qui n'est pas content.* ITAL. *Non placato.* GERM. *Unersettig oder unuerföhnt.* HISP. *No aplacado.* ANGL. *Not appaised.* } ut, Gula implacata. Ovid. 8. *Metam.*

sed inattenuata manebat

Tum quoque dira fames : implacataque vigeat flamma gula.

Implacidus, a, um : Inquietus, non placidus. { *ἀσπρία* *ἁψάω*, *ἁψάω*. GALL. *Mal plaisant & mal gracieux.* ITAL. *Inquieto.* GERM. *Unruhig, unfridsam.* HISP. *Inquieto, no sossegado.* ANGL. *Unpleasant, no wise pleasant.* } ut, Divum implacidissimus Mars. Stat. 9. *Theb.* Horat. 4. *Carm. Ode 14.*

milite num tuo

Drusus Genaunos, implacidum genus, Brennosque, &c.

Implagium, minus. Id. }

IMPLANO, as : Decipio. { *ἁψάω* *ἁψάω*, *ἁψάω*. GALL. *Tromper, decouvrir.* ITAL. *Ingannare.* GERM. *Betrügen.* HISP. *Engañar.* ANGL. *To deceive.* } Cyprianus : Si quis (inquit) putat se aliquid esse, quum non sit, seipsum implanat. Minimè est Latinum verbum.

Implanator, pro impostore, qui Græcè *πλατὼ* dicitur. { *ἁψάω* *ἁψάω*, *ἁψάω*. } Apud classicos hoc verbum non invenies.

IMPLEO, es : Plenum facio. { *ἁψάω* *ἁψάω*, *ἁψάω*. GALL. *Emplir, remplir.* ITAL. *Empire.* GERM. *Erfüllen, voll fällen.* HISP. *Hinchir.* ANGL. *To fill.* } Virg. 1. *Aeneid.*

Implevitque mero pateram.

Ibidem,

Implentur veteris Bacchi, pinguisque ferina.

Cic. 4. *Acad.* De quibus rebus volumina impleta sunt, non à nostris solum, sed etiam à Chrysipso. Senec. *cap. 13. de consol. ad Marc.* Implevit oculos (lactymis.) Plaut. *Aul. sc. 3. a. 3.* Implevisti fustibus istorum caput. Ovid. *Eleg. 1. lib. 1. Trist.*

Denique cum meritis impleveris omnia Casar, &c.

Liv. lib. 5. *dec. 4.* Implere omnium aures. Implere spei. Idem lib. 5. *dec. 4.* Item Fab. Quintilian. Impleri finis (velorum) optabimus. Implere intentionem, siue petitionem, Jurisconsulti dicunt, pro id quod intenditur probare, ac planum facere. Itemque implere exceptionem, l. *pen. de except. rei judic. l. 19. D. de except. l. 21. C. de rei vend.* Dicitur & implere, præcisè pro id quod positum est probare, l. 1. l. 23. *C. de probat. l. 3. C. de non num. pec.* Implere suum officium, est quod barbari dicunt, *facere suum debitum.* Plin. in *Ep.* Vereor enim ne aut excessisse, aut non implevisse officii mei partes videar. Impleri etiam dicunt brutæ animantes, quum adhibito admistrario fortum concipiunt. Plin. lib. 14. *cap. 63.* Canes implentur uno coitu. Colum. lib. 7. Itaque quinquennis patum habetur idoneus sceminis implendis. Implere caput, i. caput fovete, rigare, *ἁψάω*. Cels. lib. 3. *cap. 18.* Simul ex utraque succo expresso caput impleatur. Et lib. 4. *cap. 2.* Caput vehementer perfricatur, deinde calido oleo implere.

Impletus Deo. *ἁψάω* *ἁψάω*, *ἁψάω*. }

Implexus, involutus, innexus. { *ἁψάω* *ἁψάω*, *ἁψάω*. GALL. *Entrelacé l'un dedans l'autre.* ITAL. *Involutato, intrigato.* GERM. *Eingestochten, eingewickelt.* HISP. *Enbetrado.* ANGL. *Wrapped in together, or folded.* } Plin. lib. 33. *cap. 1.* Est quidem apud eundem Homerum, virotum crinibus aurum implexum : ideo nescio an prior usus à feminis ceperit. Virg. 4. *Georg.*

caruleos implexa crinibus angues

Eumenides.

Implicifci. Plaut. Amphitr. Ubi primùm tibi sensisti mulier implicif- ciet? (sup. infantia.)

IMPLICIO, as: Involvo, vel innecto, impedito, intrico. ἑμπλάω sabáph. ἑμπλάω, ἑμπλάω. GALL. Entrelacer, envelopper, entortiller, in- tringuer & mesler, empesler. ITAL. Ingroppare, aviluppare. GERM. Einwickeln, verwirren. HISP. Embolver, ligar intricando. ANGL. To wrappe, plaist or fold together. Virg. 2. Æneid.

Implicuitque comam lava.

Senec. in Epist. Quod malè implicuisti, solvas potius, quàm abrum- pas. Ovid. 1. Metam.

Dixit & implicuit materno brachia collo.

¶ Per translationem accipitur pro sermionibus obruere, & circumve- nire. GALL. Surprendre. Liv. 7. bell. Pun. Eum primò incertis im- plicantes responsis, ut metus tormentorum ad motus fateri vera coë- git, edocuerunt literas se ad Annibalem ferre. ¶ Præteritum ejus est, implicui, & interdum implicavi: supinum, implicitum, vel im- plicatum. Cic. 1. Offic. Quæ quatuor, quamquam inter se colligata & implicita sunt, tamen ex singulis certa officiorum genera nascuntur. Idem in Pisonem, Quid avaritia, quæ criminibus infinitis implicata est: ¶ Implicari morbo, detineri. Liv. 3. ab Vrbe, Intra castra quies necessaria morbo implicitum exercitum tenuit. ¶ Implicari, & con- stringi multis officiis. Cic. 1. Acad. Nullis occupationibus implica- tus. Idem 1. de nat. deor. Muliebribus religionibus implicari. Idem pro domo sua. ¶ Implicare caput, hoc est, ornare. Plaut. Pænulo, Im- plicat ad speculum caput.

Implicifciturus, partic. Ovid. 5. Fast.

Protinus accedunt Charites, nectuntque coronas,

Sertaque caelestes implicitura comas.

Implicito, as, are, freq. ἑμπλάω. Plin. lib. 9. Epist. ad Caninium, Varios orbis implicitat, expeditque, hoc est, involvit, & evolvit.

Implicatio, nis: Involutio, intricatio, impeditio. ἑμπλάω. GALL. Entrelacement, entortillement, enveloppement. ITAL. Inviluppamento, intricamento. GERM. Einwicklung. HISP. Embolvi- miento. ANGL. A wrapping or folding together. Cic. 2. de nat. deor. Huc adde nervos, à quibus artus continentur, eorumque implica- tionem corpore roto pertinentem. Idem pro Sest. Aut qui propter im- plicationem rei familiaris communi incendio malius, quàm suo de- fligrare.

Implicatissima, Gell. lib. 6. cap. 2. Quæstio obscurissima & implicatissi- ma.

Implicite, adverb. Perplexè, latenter, involutè. Expeditè. ἑμπλάω. GALL. Implicitement, obscurement, avec empêchement & difficul- té. ITAL. Intricatamente. GERM. Mit Verwirrung. HISP. Intricada- mente. ANGL. Obscurelie, intricatlie. Cic. 2. de Invent. Absoluta est, quæ ipsa in se, non ut negotialis, implicitè, & absconditè, sed patentius & expeditius recti & non recti quæstionem continet.

IMPLORO, as: Invoco, auxilium & opem alicujus peto. ἑπιζητέω, ἑπιζητέω. GALL. Demander aide en pleurant. ITAL. Invocare, dimandare aiuto. GERM. Anrufen mit weynen. HISP. Rogar como llorando mucho, ò con instancia demandar ayudada. ANGL. To call forzaide and help, to besech with teares. Terent. in Adelph. Illæ fidem nunc nostram implorat Demea. Plin. in Epist. Legati rursus inducti, iterum me jam præsentem advocatum postulaverunt, implorantes fidem meam, quam essent contra Massam Bebiam experti. Cic. 7. Verr. Vosque etiam atque etiam imploro & appello sanctissimæ idæ, quæ, &c. Ovid. 13. Metam.

qui cum imploraret Vlysem,

Proditus à socio est.

Imploratio, nis: Invocatio, auxilii petitio. ἑπιζητέω. GALL. Invocation, priere, requeste. ITAL. Chiedere, ò di- mandare aiuto, supplicatione. GERM. Anruffung. HISP. Aquel ruego, como llorando. ANGL. A lamentable desiring or craving. Liv. 8. ab Vrbe, Proditur memoriæ adversus crebram deorum implorationem, &c. Cic. 7. Verr. Si te acerba illius imploratio, & vox miserabilis non inhibebat, nec civium quidem Romanorum fletu commoveba- re? Idem de Orat. 2. Omnium deorum, & hominum, & civium, & sociorum imploratio.

¶ Imploratus, Particip. Justinus hist. lib. 4. Pulsus civitate contra quos implorati fuerunt. ¶

IMPLUMIS, e, quod plumis caret. ἑμπλάω, ἑμπλάω. GALL. Qui est sans plumes. ITAL. Senza piume. GERM. Ungeflickt/ blutrone sadern. HISP. Sin plumas, desplumado. ANGL. Without feathers. Plin. lib. 8. cap. 55. Lepus omnium prædæ nascens, solus, præter dalypodem, super- factat, aliud in utero pilis vestitum, aliud implume, aliud inchoatum gerens pariter. Et lib. 10. cap. 3. Halilæctus tantùm implumes etiam- pullos percutiens, &c.

IMPLUO, is, plui, vel impluvi, plutum, ere: Super aliquid pluerè. ἑμπλάω. GALL. Pleuvoir dedans. ITAL. Piovere sopra qualche cosa, stra- piovere. GERM. Hinein ragnen/ etwas auff ragnen. HISP. Llover sobre algo. ANGL. To rayne trough or into. Plaut. in Mostell. Quum im- pluit cæteris, ne impluat mihi. Colum. lib. 2. cap. 6. Tremellius qui- dem asseverat, prius quàm impluerit, ab auribus, aut formicis lata edi, ubi æstivis serenitatibus ager arer.

Implutus, a, um: Pluvia madefactus, κατὰ τὸ ἐπιπλῦναι.

Impluvium, ii, inquit Varro, est locus sub cælo in medio domus relictus unde lumen deorsum caperent: ita dictus, quod eò implueret. Ita Asconius. Impluvium locus est sine tecto in ædibus, quo impiere imber in domum possit. ἑμπλάω. GALL. Un lieu & petite cour entre les maisons où tombent les eaux de la pluie. ITAL. Piovano, luogo scoperto doue si rac- colgono le acque piovine. GERM. Ein tagloch/ ein hof im haufe in wele- chen es ragnet. HISP. El patio de la casa. ANGL. A place where it rayneth in at. Festus, Impluvium, quò aqua impluit collecta de te- cto. Terent. in Phorm. Mostra evenerunt mihi: introit in ædes ater alienus canis: anguis per impluvium decidit de regulis. Gell. cap. 15. lib. 20. Per impluvium in regulas subdaci. Plaut. Mil. se. 1.

a. 2. Nescio quis inspectavit per impluvium. Idem ibid. sc. 3. a. 2. Per impluvium despexi. Item ibid. Scio nullum esse comæatui nisi per impluvium. (Atqui per impluvium comæari non potest propter al- titudinem.)

Impluviā, æ. Vestis erat, qua sacerdotes per imbrem utebantur. 22. a. Pluviale nunc vulgò appellatur. Varro, Salium quoque sereno tem- pore impluvia amictum fuisse criminabantur. Hæc Siphontius. Alii tamen à colore hoc vestis genus dictum putant: nam impluviatus color à Nonio dictus est, quem nos fuscum, sive pullum vocamus. Vel

Impluviātus color, is est quem nos fuscum, aut pullum dicimus. Inde dictus, teste Nonio, quasi fumato stillicidio implutus. Vide Thyre- sium in libellis de coloribus.

¶ IMPOENITENS, apud vet. interp. Rom. 2. 5. resipiscere nescius, ἀπο- νεινέω. Hinc

Impœnitentia, frequens vox scriptoribus Ecclesiasticis, id est, impie- tas, per quam quis non vult pœnitentia peccati duci & resipiscere. ¶ IMPOLITUS, a, um: Rudis, nondum perpolitus. ἑμπλάω. GALL. Qui n'est point poli, gosse, lourd, rude, gros- sier. ITAL. Rozzo, goffo. GERM. Unaufgeburt/ unaufsbaliert/ Nicht wol aufsglett. HISP. Cosa no polida ò acicalada. ANGL. No polished, rude, rough. Cic. de clar. Orat. Forma admodum impolita, atque rudis. Idem 2. de Orat. Genus hominum rude, hebes, & impoliturum. Idem pro rebus inchoatis & nondum perfectis, de Provinc. Consul. Impolitæ verò res & acerbæ si erunt relictæ, quanquam sint abscessæ, tamen & efferent sese aliquando, & ad renovandum bellum revires- cent.

Impolitā, æ, quasi incuria, negligentia, socordia, ait Gell. lib. 4. cap. 11. ἑμπλάω. GALL. Negligence & paresse d'ajuster & orner quelque chose. ITAL. Rozzezza, negligentia di adornare qualche cosa. GERM. Unredigtigkeit/ ltederfigkeit oder faulteit ein ding zuseubern oder auf zubugen. HISP. La no elegancia, ni ga- lancia. ANGL. Sloughin trimming any thing. Gell. lib. 4. cap. 12. et Catone: Si quis eques Romanus equum habere gracilentum, aut parum nitidum visus erat, impolitæ notabatur. Impolitias facere dicebantur Censores, inquit Festus, quum equiti æs abnegabant ob equum malè curatum.

Impolitè, adverb. ineleganter. ἑμπλάω. GALL. Sans politesse, lourde- ment, grossierement. ITAL. Rottamente, senza politezza, grossa- mente, lordamente. GERM. Unzierlich. HISP. No polida, ò acicalada- mente. ANGL. Without polishing. Cic. 1. de Orat. Quum sapissime tibi Senatus breviter impolitèque dicenti, maximis sit de rebus al- sensus, &c.

IMPOLLUTUS, a, um: Purus, incorruptus. ἑμπλάω. GALL. Impollu, qui n'est pas souillé, violé, profane. ITAL. Non machiato, non violato. GERM. Unbesäctet. HISP. No suzio, ni manzillado. ANGL. Undesiled, not distayned. ut, Fides im- polluta. Sil. lib. 13. Tacit. lib. 6. Proinde intemeratus, impollutus.

IMPONENTA, quasi imponimenta, quæ post cœnam mensis impone- bant. Festus.

IMPONO, is: Suprà pono. ἑμπλάω. GALL. Mettre dessus, ou dedans. ITAL. Impori, sopra porre. GERM. Aufsetzen/ auflegen. HISP. Poner en cima de otra cosa. ANGL. To put in or upon. Virg. 1. Æneid.

molèmq; & montes insuper altos

Imposuit.

Idem lib. 4.

Vidit, thuricremis quum dona imponeret aris.

Plaut. Aul. se. 1. a. 2. Hæc (thus & cotona) imponerent in foco no- stro Lari. Velleius, Imposuerunt eum in navim. Plaut. Asin. se. 3. a. 1. Ut voles nobis legem imponito. Idem Most. se. 1. a. 2. Unde adve- nienti sarcinam imponam seni. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Non equidem vellem, quoniam nocitura fuerunt,

Pieridum sacris imposuisse manum.

Plaut. Most. se. 2. a. 2. Si scies me posthac imposuisse pedem in ud- dam. Ovid. Eleg. 13. Trist.

Debueras illis imposuisse modum.

Liv. lib. 6. dec. 4. Imponere finem rei alicui, est idem quod finire, vel absolvere. Virg. 7. Æneid.

Finemque imponere curis.

¶ Interdum injungo, ἑμπλάω, ἑμπλάω. Ut, Impono tibi hoc onus. Terent. in Andr. Tibi pater me sledo, quidvis oneris imponere impetra. ¶ Aliquando significat decipere. ἑμπλάω. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. Sic legibus perniciosissimis ob- sistitur, maximè Catonis, cui tam egregie imposuit Milo noster. ¶ Imponere extremam manum, significat perficere. Donatus, Imponitur extrema manus rebus, quum perficitur id quod ceperis: relin- quitur, quum res imperfecta dimittitur. Virg. 7. Æneid.

Nec minùs interea extremam Saturnia bello

Imponit regina manum.

IMPOSITUS, particip. ἑμπλάω. GALL. Imposé, mis dedans, ou dessus. ITAL. Posto dentro, di sopra, ò dissotto. GERM. Aufgesetzt/ aufgelegt. HISP. Puesto en cima de otra cosa. ANGL. Sett, layed, or put on. Plin. lib. 15. cap. 30. Ty- beri imposita juxta nonum lapidem Flaminia via. Clucilla bovi sunt impositæ. Cic. Attic. lib. 5. Ovid. Eleg. 4. lib. 3. Trist.

Impositumque sibi firma tuetur onus.

¶ Impositus, ἑμπλάω, i. præfectus. Salust. Jugurth. 135. Simul Consul, quasi nullo imposito, omnia providere. Vide Adnor. Con- stantini in Salust. pag. 37.

IMPOSITUS, us: Impositio. ἑμπλάω. GALL. Mise par dessus. ITAL. Porre di sopra. GERM. Aufsetzung. HISP. Postura en cima de alguna cosa. ANGL. A putting or laying on. Plin. lib. 14. cap. 4. Ulcera com manducatu, imposituque: efficacissime sanari. Ex vetusto codice legitur, commanducato imposituque.

IMPOSITIO, Impositus, idem. ἑμπλάω. Plin. lib. 27. cap. 13. Succus ejus lacteus in gummi spissatus, vel semen, impositione spicula è corpore ejicit. ¶ Impositio verborum,

Imprecatio, nis, verbale: Devotio, dix. [ἀρά. ANGL. A cursing. GAL. Imprecation, malediction.

IMPRIMO, is: Infigo, rei cuiquam molli figuram aliquam induco. [ἐπιχάκ. ἐπιπλάω, ἐπισημαίνω, ἐπισημαίνω. GALL. Empraindre, imprimer, marquer. ITAL. Imprimere, stampare, calcare. GERM. Etnc tucten. HISP. Imprimir, como el sello, o libros. ANGL. To print or marke. Unde impressæ literæ, obliquatæ dicuntur. Cic. 1. Tusc. An imprimi, quasi ceram, putamus animum? Idem pro Cecin. Nisi ex eo loco, ubi vestigium impresserit, de jici neminem posse. Colum. lib. 9. cap. 11. Cum duobus vulneribus impressis per unamquamque piagam singuli testiculi exprimentur. Imprimi in animum, & in animo. Cic. 4. Academ. Quam visa in animos imprimantur, non vos id dicere inter ipsas impressiones nihil interesse, &c. Idem. 1. de nat. deor. Notionem deorum impressit in omnium animis natura. Imprimere è vero. Idem 4. Acad. Si enim mihi cum periparetico res esset, qui id percipi posse diceret quod impressum esset è vero, &c. Senec. cap. 16. de consol. ad Helv. Quæ præcepta teneris imprimuntur atatibus, altius descendunt. Idem cap. 2. al. 21. de consol. ad Polyb. Imprimere dolorem alicui, & Quintil. Hanc senilem manum quocunque vis imprime (de eade loquitur.)

Impremia, ομορφια. Gloss. Videtur dici ab imprimo: ut sit delineatio, quæ primum tabulæ alicui imprimitur.

Impressio: Irruptio, invasio, violentus impetus, qualem facere solent acies instructæ, quum altera in alteram irrumpit. [ἔρρηπερὲς, ἔρρηπερὲς, ἔρρηπερὲς. GALL. Emprainte & marque, impression, assault & effort ou choc, irruption. ITAL. Assalto violento. GERM. Eintruchtung, ein gewaltige nachtruchtung der kriegsleut im ahne griff. HISP. Impression, arrobacamiento. ANGL. A printing, or marking, assault. Varro lib. 2. de re rust. c. 4. Hostes se arbitrati occasionem habere victoriz, impressionem facere ceperunt in castra. Cic. pro Flac. Non igitur impressio, non occasio, non vis, non tempus, non imperium, non secures ad injuriam faciendam Flacci animum impulerunt. Hirc. in comm. Cæsare qui tam turmas suorum jubet in hostium equitatum, qui ad oppidum in statione erat, face-re impressionem. Bud. in Epist. Item, dare impressionem dixit Livius lib. 4. ab Vrbe, pro facere. Per translationem item impressiones dicuntur imagines quas imaginativa animæ facultate apprehendimus. Cic. 4. Acad. Quam visa in animos imprimuntur, inter ipsas impressiones nihil interesse.

Impressè, adverb. significat sollicitè, & quasi imprimendo. Tertull. lib. 3. contra Marc. Quam tam impressè Apostolus mandat.

Impressus, comp. Tertull. de carne Christi, Et ut impressus dixerim, animæ anima sensus est.

Impudie, idem quod pudie.

Imprimis, aut divisis vocibus in primis. Gloss. ἐπισημαίνω, apprimè, imprimis, principio, id est, maximè, præcipuè.

IMPROBUS, a, um: Sceleratus, nequam, perditus, sceleratus, nefarius. [ἄνομος, ἄνομος, ἄνομος. GALL. Méchant, reprouvé, effronté. ITAL. Tristo, maligno. GERM. Unfrom / böß. HISP. Malo, y desvergouçado, irreverente. ANGL. Lewd, ungracious, naughty. Plaut. in Pseud. sc. 2. a. 4. Perjurus, impius, & improbus (leno.) Idem Menach. sc. 6. a. 5. Quid pretii detur (servis) ignavis, improbis viris. Idem Aul. sc. 4. a. 1. Factis neque malis, neque improbis. Idem Pseud. sc. 7. a. 4. Ut improbis se artibus teneant. Ibid. sc. 2. a. 1. Verùm ita vos estis perditii, negligentes, ingenio improbo. Terent. in Andr. Tum si quis magistrum cepit ad eam rem improbum, ipsum animum ægrotum ad deterio-rem partem plerumque applicat. Interdum idem est quod savus. Virg. 10. Æneid.

— lavit improba tener Ora cruor.

Interdum turpis. Lucilius, Omnes formosi, fortes, ubi ergo improbus est? hoc est, turpis & fœdus, ut Nonius interpretatur.

Plaut. Improborem non vidi faciem mulieris. Quintilian. perfricare faciem, & velut improbam facere. Interdum magnus, & indefessus, ἀκόμωτος. Virg. 1. Georg.

— labor omnia vincit Improbus.

Ubi Servius, improbus, vel magnus, vel nulli probabilis. Plin. cap. 1. lib. 3. Improbæ vires naturæ (id est, maximæ.) Quandoque insatiabilis, damnosus. Virg. 1. Georg.

— nihil improbus anser, Strymoniaque grænes.

Ubi Serv. improbus, insatiabilis, nulli probandus. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Improbæ, vino modò cupidæ estis. Ibid. sc. 2. a. 3. Hominum avaritia factus sum improbius coquus (id est, avidior, & carior.) Item pro ignavo. Ibid. sc. 7. a. 2. Strenui mihi sunt damno, improbi usui, (id est, ignavi.) Idem ibid. De improbis viris aufertur præmium & prædam decet. Pro libidinoso, & lascivo. Ovid. 6. Fast.

— Improbos hanc furtim dilexit. Idem Eleg. 1. lib. 2.

— Nec sunt minus improba servi Carmina (id est, lasciva.)

Improba merx, injusta, vel quæ faciliè emptorem invenit. Plaut. in Mil. Sicuti mercis pretium stat pro virtute ut vaneat. Quæ improba est, pro mercis vitio dominum pretio pauperat. Improbum os, inverecundum, improbitatem, & impudentiam præ se ferens. Sueton. de clar. Gram. Ac tanto amore erga patroni memoriam extitit, ut Salustium historicum, quòd cum oris improbi, animo inverecundo scripsisset, acerbissima satyra laceravit.

Improbulus, diminut. [ἐπισημαίνω, ἐπισημαίνω. GALL. En peu audacieux & importun, broüillon. ITAL. Cattivello. GERM. Böselechtig. HISP. Malo un poco. ANGL. Somewhat lewd or naughty. Juv. Satyr. 5.

— Finge tamen te Improbulum, superest illi qui ponere cogat.

Improbè, adverbium: Sceleratè, sceleratè, nefariè, [πραγè, pervertè.

[πονηρὸς, φλόλιος, μεχρηρὸς. GALL. Méchamment, impudement. ITAL. Malvagiamente. GERM. Unfrommlich / bößhaftig. HISP. Malo, o desvergouçadamente. ANGL. Lewdly, naughty. Plaut. in Trinum. Si quid scis me fecisse inscitè, aut improbè. Cic. 5. Verr. Est aliquid quod improbius fieri potest? Idem lib. 2. Offic. Nec si plures sunt ii quibus improbè datum est, quàm illi, quibus injullè ademptum.

Improbitas, atis: Scelus, impietas, malitia. [ἄνομος, ἄνομος, ἄνομος. GALL. Méchanceté. ITAL. Ribaldia, malvagità. GERM. Unfrommigkeit / bößfertigkeit. HISP. La maldad, o desvergouça. ANGL. Lewdness, naughtiness. Plin. lib. 2. cap. 23. Improbitas cordis humani. Cic. 4. Verr. Ex multis similibus ea sumam, quæ maximè improbitate excellere videbuntur.

Improbo: as, are, Damno, rejicio, vitupero. [ἐπισημαίνω, ἐπισημαίνω. GALL. Reprouver, dépriser, blâmer. ITAL. Dannare, vituperare, rifiutare. GERM. Für böß geben / verwerffen. HISP. Reprovar. ANGL. To disallowe, to dipraise, to censure. Plaut. Merc. Qui bono sunt genere nati, præditi ingenio malo, Suapte culpa ex genere capiunt genus, ingenium improbant. Plin. in Epist. Quinetiam Domitius Afer, qui illos in nomen assumpsit, reliquit testamentum ante octo & decem annos nuncupatum: adeoque postea improbatum sibi, ut patris eorum bona proscribenda curaverit. Cæsar 2. bell. civil. Curio utrinque improbens consilium, quantum alteri sententiz deesset animi, tantum alteri superesse dicebat. Horat. Epod. 5.

Per hoc inane purpura docui precor: Per improbatum hac Iovem.

Improbatio, nis. Vituperatio, reiectio. [ἐπισημαίνω, ἐπισημαίνω. GALL. Reprouvement, blâme. ITAL. Biasmo, disprezzo. GERM. Verwerffung. HISP. Reprovamiento. ANGL. A disallowing, reproving or blamyng. Ad Heren. lib. 2. Hæc & ad improbationem, & approbationem testium pertinebunt.

Improbator, ἀποδοκιμασις. Apul. de deo Socratis, Arbitrator inseparabilis, testis, malorum improbator, bonorum probator.

Improbatus, a, um: adjectivum. Ulp. D. lib. 13. tit. 7. l. 24. Si prostituit ancillam, vel aliud improbatum facere coëgit.

Improbabilis, e: Quod approbati non potest. Probabilis, e. [ἐπισημαίνω, ἐπισημαίνω. GALL. Qu'on ne peut approuver, qu'on doit rejeter. ITAL. Che non si può provare. GERM. Verwerfflich / das man nicht für gut geben oder rechnen kan. HISP. Lo que no se puede provar. ANGL. That cannot be allowed. Cic. lib. 4. Acad. Quamobrem si tu probabilis visionem, five improbabilem, & quæ non impediatur (ut Carneades volebat) five aliud quid proferes, &c. Cels. in Proæm. lib. 1. Si rationes sequi velit omnium, posse videri improbabiles. Quintil. Improbabile factum (probrum.)

IMPROBRO, as: Probro afficere. [ἐπισημαίνω, ἐπισημαίνω. GALL. Dire honte & vilenie, dire opprobre. ITAL. Vituperare. GERM. Schmähen. HISP. Injuriar. ANGL. To reproche in wordes, to speak villany of. Plaut. Truc. Rustibi improbras, ut neta es hominem, quem pudeat probri.

Improcerus, a, um: Humilis, brevis, demissus. [ἐπισημαίνω, ἐπισημαίνω. GALL. Bas, qui n'est haut ni grand de stature. ITAL. Basso, non alto. GERM. Nicht groß oder lang. HISP. Cosa no grande in su genero. ANGL. Of bas stature. Gell. lib. 4. cap. 19. Advertimusque hinc elici tarditatem, corpora eorum improcera fieri. Tacit. de Germ. Pecora pleraque improcera.

Improcereabilis, ἀκλῆτος. Apul. in lib. de dogmate Platonis. Materiam verò improcereabilem incorruptamque commemorat. ἀκλῆτος.

Improcersus, particip. absque verbo. [ἐπισημαίνω, ἐπισημαίνω. GALL. Qui n'est point baillé par declaration & dénombrement. ITAL. Chi non ha dichiarato la sua conditione. GERM. Der sich nicht angeben hatt. HISP. El que no ha declarado su estado y condition. ANGL. That hath not declareth his estate. Marcianus l. interdum, §. iidem etiam, ff. de publican. Si quis improcessus servus fuerit, & probetur in commissum cecidisse, & aut uxorem corrupisse domini dicatur, aut aliud quid gravius admisisse, ut cognoscat procurator. Quintilian. decl. 341. De re improcessa apud Publicanos & commissa.

Improlus, & Improlis, qui nondum in civitatem ascriptus est. Festus, Improlis vel improles dicitur etiam qui sine prole est. Lautenb. burg.

Impromiscuus: Non promiscuus, impermixtus: quidam codices habent Impromiscus, a, um, apud Gellium. [ἐπισημαίνω, ἐπισημαίνω. GALL. Qui n'est point commun, ni vulgaire. ITAL. Non comune, non vulgare. GERM. Unvermisch. HISP. Cosa que no es comun. ANGL. That is not commune. Gell. lib. 12. cap. 4. Suavitas tam impromiscua, tamque ab omni furo remota est. Idem cap. 7. lib. 1. Impromiscuum verbum, & liberum, nec numeris, nec generibus serviens.

Impromptus, a, um: Tardus. Promptus. [ἄνομος, ἄνομος. GALL. Qui n'est point prompt, ni soudain. ITAL. Tardo, non prompt. GERM. Unbehend / nicht geschwind. HISP. Tardo, floxo. ANGL. Slow, unreadly. Livius 7. ab Vrbe, Quia infacundior sit, & lingua impromptus, βραδύτης ἕνεκα.

IMPROPERO, as: Crimen, vel aliquid aliud objicio. [ἐπισημαίνω, ἐπισημαίνω. GALL. Reprocher, dire vilenie. ITAL. Riprovare, dir villania. GERM. Auftruffen / verweisen. HISP. Injuriar. ANGL. To upbrayde, to lay in reproche. Plaut. in Rud. Etiam vim imperas flagitii flagrantia? Impropero aliquando etiam accipitur pro intto propero, hoc est, festinanter & properanter ingredior. [ἄνομος, ἄνομος. GALL. Se hasten, aller hastivement. ITAL. Entrare con fretta. GERM. Hineineilen. HISP. Apressurarse mucho, entrar a pressuradamente. ANGL. To hast to go in. Plin. lib. 35. cap. 13. Inque basi quadat intus labyrinthum inextricabilem: quò si quis improperaret sine glomete lini, exitum invenire nequeat.

Improperatus, nomen: Non festinatus. [ἐπισημαίνω, ἐπισημαίνω. GALL. Qui n'est point hasté ny avancé, fait à loisir. ITAL. Non affrettato. GERM. Unbehend. HISP. No a pressurado. ANGL. Not hasted. Virg. 9. Æneid.

— Haud aliter retrò dubius vestigia Turnus

Improperata refert.

IMPROPRIUS, a, um : Non proprius. { άευρο. GALL. Impropre. ITAL. Improprio. GERM. Unatgentlich. HISP. No proprio. ANGL. Not proper. } Quot. lib. 8. cap. 2. In hac autem proppricatis specie quæ nominibus ipsi cujusque rei uicatur, nulla virtus est, atque ei contrarium est vitium : id apud nos improprium, apud Græcos άυρογ dicitur. Idem, Maximè improprius tropus.

IMPROPRIÈ, adverbium. { άκόως, ή κούως. GALL. Improprement. ITAL. Impropramente. GER. Unatgentlich. HISP. No propriamente. ANG. Improperly. } Gell. lib. 17. cap. 1. Ut scribere aufi fiant, M. Ciceronem parum integrè, atque impropiè, atque inconsideratè loquantur. Plin. lib. 8. cap. 10. Mandant ore, et bibunt, odoranturque, hanc impropiè appellata manu. De elephantis.

IMPROSPÈRE, adverbium, infeliciter, non prosperè. { άσποχως. GALL. Malheureusement. ITAL. Infelicemente. GERM. Unglücklich. HISP. No prosperamente, desdichadamente. ANGL. Unhappely, unluckely. } Col. lib. 1. cap. 1. Ubi quid perperam administratum cesserit improspere, vitatur quod fefellerat. Gell. cap. 9. lib. 9. Improspere vertere sententias ex Græcis versibus.

IMPROSPÈRE, adverbium, infeliciter, non prosperè. { άσποχως. GALL. Malheureusement. ITAL. Infelicemente. GERM. Unglücklich. HISP. No prosperamente, desdichadamente. ANGL. Unhappely, unluckely. } Col. lib. 1. cap. 1. Ubi quid perperam administratum cesserit improspere, vitatur quod fefellerat. Gell. cap. 9. lib. 9. Improspere vertere sententias ex Græcis versibus.

IMPROSPÈRE, adverbium, infeliciter, non prosperè. { άσποχως. GALL. Malheureusement. ITAL. Infelicemente. GERM. Unglücklich. HISP. No prosperamente, desdichadamente. ANGL. Unhappely, unluckely. } Col. lib. 1. cap. 1. Ubi quid perperam administratum cesserit improspere, vitatur quod fefellerat. Gell. cap. 9. lib. 9. Improspere vertere sententias ex Græcis versibus.

IMPROVIDUS, a, um : Incautus, inconsideratus & Cautus, callidus. { άπροβόλως. GALL. Imprudent, mal avisé, qui ne prévoit point ce qui doit advenir, & n'y pourvoit point. ITAL. Incauto, non accorto. GERM. Unvorsichtig. HISP. No provido. ANGL. That force casted not for the tyme comming. } Liv. 2. ab Urb. Et quod improvidi effuso cursu insidias circa ipsam iter locatas superassent. Cic. de leg. Necessitas quædam fatalis, improvidas hominum mentes occupavit.

IMPROVIDUS, cum genitivo. Plin. lib. 6. cap. 3. Nec potest videri Scavrus rudi & hujus mali improvidæ civitati obrepsisse quodam vitæ rudimento. Liv. 6. bell. Pun. Improvidus futuri certaminis Romanus veniebat. Improvida tela, passivè, quæ non providentur, άσπίς. Plin. in Epist. Scipius à Domitiano, non secus ac tela, quæ ipsa cæca & improvida feruntur, in optimum quempiam contorquebantur.

IMPROVIDÈ, adverb. Incauté. { άπροβόλως. GALL. Sans avoir prévu ou pourveu. ITAL. Incautamente, non accortamente. GERM. Ungeordnetlich, unvorsichtiglich. HISP. No providamente. ANGL. Unwares, suddenly. } Liv. 7. bell. Pun. Neque pro veteris prudentiæ ducis tam improvidè se, collegamque, & propè totam Remp. in præceptis dederat.

IMPROVISUS, a, um : Quod non est prævisum, inopinatum, subitum, repentinum. { άπροβόλως, άσπίς. GALL. Improveu, à quoy l'on ne pensoit pas. ITAL. Improviso, non previsto. GERM. Unversähen. HISP. Cosa no mirada de antes. ANGL. Unlooked for. } Cic. ad Att. lib. 15. Etiam illud quid est quod non peritiam, scendum sit, quam hominem temperantem, summam medicum, tantus improvitus motus oppresserit? Horat. 2. Carm. Ode 13.

sed improvisa lethi
Vt rapuit, rapietque gentes.

IMPROVISOR, comparat. Tacit. lib. 4. Eodem anno duodecim celebres Asiæ urbes collapsæ nocturno motu terræ : quo improvisior, graviorque pestis fuit.

IMPROVISOR, præter Tacitum, Apul. lib. de Mund. Quanto improvisior & præcipitator est, tanto brevior casu restringitur.

IMPROVISÈ, adverb. Ex improvîso, ex inopinato, de improvîso, derepentè, subitò, repentè. { ήξαιδιν, άπροβόλως, άσπίς. GALL. À dépourveu, à pied levé, sans y avoir pensé, à l'improvise. ITAL. All'improvista, improvistamente. GERM. Unversähenlich. HISP. Subitamente, y de improvîso. ANGL. Of suddaintie, unwares. } Plaut. in Truc. Qui amat, nequit quia nihil sit, atque improvise se partibus exspoliet.

IMPROVISÒ, adverb. Idem. { ήξαιδιν, άσπίς. ANGL. Suddaintie, unwares. GALL. A l'impourveu, subitement. } Cic. 12. Philipp. Cur hoc tempore? cur tam improvîso? cur tam repentè pacis est facta mentio? Liv. 3. ab Urb. Arcem Tusculanam improvîso nocte capiunt. Plaut. Asin. se. 2. a. 2. Tantum adest boni improvîso.

IMPRUDENTIS, tis : Incautus, inconsideratus, inscius, ignarus, rerum expertus. { άπροβόλως, άσπίς. GALL. Imprudent, mal avisé. ITAL. Non avvertito. GERM. Unvorsig. HISP. No prudente, ni sabio. ANGL. Unadvised unware, not knawing. } Cic. pro Rose. Amer. Hæc omnia, judices, imprudente L. Sylla facta esse certè scio. Ter. in Hecyr. Equidem plus hodie boni feci imprudens, quam sciens ante hunc diem inquam. Construitur interdum cum genitivo, Colum. in Praem. lib. 10. Totam vitam vellent imprudentes negotii sui inspicere : id est, ignari. Terent. in Eunuch. Emit eam dono mihi, imprudens harum rerum, ignarufque omnium. Plaut. Menach. se. 2. a. 5. Ignoscas, si quid stultè dixi, aut imprudens tibi. Ibid. se. 4. a. 2. Non imprudens adversabor. Idem Capt. prolog. Imprudens & inscius sæpè plus fecit, quam sciens boni. Idem Aul. se. 1. a. 1. Ne mihi ex insidiis verba imprudenti doct (id est, incauto.) Idem Milit. se. 5. a. 2. Ne quis nos imprudentes immutaverit. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Cur imprudenti cognita culpa mihi est.

IMPRUDENTES maris (id est, impetiti.) Liv. 4. dec. 4. & Cæf. lib. 1. de bell. civ. Imprudentes aggredi. Item Livius lib. 1. bell. Maced. Imprudens religionis.

IMPRUDENTIA, æ : Insidia, error, inscientia. { άπροβόλως, άσπίς. GALL. Imprudence, inadvertance, mégarde. ITAL. Inavvertenza. GERM. Unvorsicht, unwissenheit. HISP. Imprudencia. ANGL. Lack of consideration, rashness. } Cic. de Invent. Imprudentia est, quæ

scisse aliquid is qui arguitur, negat. Terent. in Eunuch. Si id est peccatum, imprudentia est. Gell. cap. 1. lib. 20. Quod per imprudentiam factum est, retaliari per imprudentiam debet. Idem cap. 1. lib. 7. Prudentia & imprudentia sunt contraria. Item apud Velleium.

IMPRUDENTÈR, adverb. Inscitè, incautè. { άπροβόλως, άσπίς. GALL. Imprudemment, par mégarde. ITAL. Inavvertentemere. GERM. Unvorsichtlich, ungewórtlich. HISP. No prudentemente. ANGL. Unadvisedly, unwittingly. } Terent. in And. Interea hæc soror, quam dixi, ad flammam accessit imprudentius. Cic. de Invent. Nam si iis qui imprudenter læserunt, ignosci convenit : iis qui necessarios proferunt, habere gratiam non oportet.

IMPUBES, is, vel Impubis, & hoc Impube, Genit. bis, vel beris. Qui ad annos pubertatis nondum pervenit. { άσπίς. GALL. Qui n'a point encor de poil, ou de barbe, jeuneau. ITAL. Giovenetto, senza barba. GERM. Unmannbar, dem noch kein Bart. Niemals gewesen ist. HISP. Mancebo sin barba. ANGL. A childe that hath yett no beard. } Hoc est, qui nondum lanuginem circa genitalia membra emittit, quam Latini pubem vocant. Ovid. 2. Fast.

Nam puer impubes, & adhuc non utilis armis,
Vnus de Fabia gente reliquus erat.

Plin. lib. 23. cap. 7. Corticem ejus impubescentem puer impubis si defracto ramo detrahat dentibus. Liv. 2. ab Urb. Laudatamque virginem parte obsidum se donare dixit : ipsa quos veller, legeret : productis omnibus elegisse impuberes dicitur. Sueton. in Claud. cap. 43. Impubi & tenero. Item Liv. lib. 2. dec. 5. Impubes multitudo. Virg. Impubis lili.

IMPUBESCENS, entis, adjectivum, dicitur qui nondum lanuginem emittit, ut proxime præcedenti exemplo Plinii, ó púhu ó áv.

IMPUDENTIS, tis : Qui nullo pudore ducitur, quem nihil pudet, inverecundus, perfrixæ frontis. { άπροβόλως, άσπίς. GALL. Impudent, sans honte, effronté. ITAL. Sfacciaio, senza vergogna. GERM. Unverschämpt. HISP. Desvergüenza, sin vergüenza. ANGL. Shamelesse, that hath a brasen face. } Cic. 4. Acad. Utrum igitur non impudentes, qui labi volumus? an illi arrogantés qui sibi persuaserint scire se solos omnia? Terent. in Eunuch. Tum equidem istud os tuum impudens vivere nimium vellem. Cic. Lucio. fam. 5. Qui verecundiæ fines semel transierit, eum bene & naviter oportet esse impudentem. Plaut. Men. se. 1. a. 5. Etiamne impudens nutrire audes? Idem Milit. se. 1. a. 1. Herus gloriosus, impudens. Idem Men. se. 3. a. 5. Ó hominis impudentem audaciam. Idem Amph. Quid illac impudente audacius? Idem Aul. se. 6. a. 4. Cum istac oratione te ad me adire ausum, impudens.

IMPUDENTIA, æ : Inverecundia. { άπροβόλως, άσπίς. GALL. Impudence, effronterie, hardiesse effrontée. ITAL. Sfacciaiata, sfacciaiagine. GERM. Unschamhaftigkeit. HISP. Desvergüenza. ANGL. Sansensse, shamelesnesse. } Cic. 3. Verr. Quid ad hanc impudentiam addi potest? Idem pro domo sua. An ego tantam oculorum impudentiam habere possim, ut videam, &c. Plaut. Men. se. 2. a. 5. Quæ hæc malum impudentia est? Servire viros sibi mulieres postulare.

IMPUDENTER : Pestilanter, inverecundè. { άπροβόλως, άσπίς. GALL. Impudemment, sans honte & vergongne. ITAL. Sfacciaiamente, senza vergogna. GERM. Unverschämpt, en alle scham. HISP. Desvergüenzadamente. ANGL. Impudentlie, vshamefullie. } Ter. in And. Mirum verò, impudenter mulier si facit metetrix? Cic. de Amic. Sed plerique perversè, ne dicam impudenter, amicum habere talem volunt, quales ipsi esse non possunt. Plaut. Men. se. 2. a. 5. Nimio impudenter negas.

IMPUDENTISSIMÈ, Lampr. in Heliogabalo : Quæ pateretur impudentissimè

IMPUDICUS, a, um : Impudus, qui pudicitiam suam prostratam habet. { άπροβόλως, άσπίς. GALL. Impudique, paillard. ITAL. Impudico, non casto. GERM. Unzüchtig, unkeusch. HISP. Luxurioso, ó no casto, ni limpio. ANGL. Unchast, unclean in living. } Quom de mare dicitur, eum designat qui muliebria patitur, άσπίς. Cic. ad Octavianum, Audiet Marius, impudico domino patere nos, qui ne militum quidem habere voluit, nisi pudicum. Plaut. Amph. Nemo in hi corpus corpore contigit, qui me impudicam faceret. Idem ibidem, Nunc quando factis me impudicis abstines, ab impudicis dictis avorti volo. Idem Cure. se. 1. a. 1. Nisi est osculando impudicior. Item facinus impudicum, dicitur de stupro, apud eundem Milit. se. 3. a. 2.

IMPUDECIO, nis : Ponitur quandoque etiam pro impudente, temeratio, & pro eo, qui nullo pudore ducitur. Idem in Rud. O facinus impudicum! Quam liberam esse oportet, servire postulare. || IMPUDICUM facere, alterius pudicitiam violare. Dig. lib. 47. tit. 10. l. 8. Si quis tam feminam quam masculum, sive ingenuos, sive libertinos, impudicos facere adtemptavit. ||

IMPUDICISSIMUS, superlat. Seneca controverf. lib. 3. in ult. Quod plerumque etiam impudicissima spe uberioris præmii de industria simulat.

IMPUDICITIA, æ : Impuritas. { άπροβόλως, άσπίς. GALL. Impudicité, paillardise. ITAL. Infuria, impudicitia. GERM. Unzücht, unschamhaftigkeit. HISP. Aquella no castidad, ó limpieza. ANGL. Unchastnesse, uncleanesse in living. } Cic. ad Octav. Cui nulla dignitas majorum conciliasset potentiam, sed vitæ per dedecus pecuniam & nomen nobile consecratum impudicitia detulisset. Quint. lib. 2. cap. 2. Nonne optimè paronus occurrat prius convitiis luxuriae, petulantia, impudicitia, quam veneficii? Plaut. Amphitr. Qui domi uxorem meam impudicitia impedit.

IMPUDICATUS, adjectivum : Stupratus, inquit Festus.

IMPUGNO, as, are : Oppugno, resisto, adversor, contraho. { άπροβόλως, άσπίς. GALL. Impugner, combattre à l'encontre, resister. ITAL. Oppugnare, impugnare. GERM. Bestreiten. HISP. Pelear, ó combatir con otro. ANGL. To fight against, to resist. } Plaut. Milit. Ad eum vineas, pluteosque agam, res parata est, impugnandoque capere certa res est. Liv. 3. ab Urb. Impugnare terga hostium. Horat. 2. Epist. 1.

Nostra sed impugnat : nos, nostraque lividus orit.

IMPUGNATUS, participium : Victus. { άπροβόλως, άσπίς. GALL. Impugné. ITAL. Impugnato. GERM. Bestritten. HISP. Combatido.

ANGL. *Withstanded, over comer.* Plin. lib. 5. cap. 24. Primo hunc illi impugnatus cursum taurus aufert.
 Impugnatus, ὑποκρινόμενος, ἀμαρτυρούμενος, sine pugna relictus. Gell. lib. 1. c. 6. Propterea turpe esse ait Rhetor, si quid in mala causa delictum atque impugnatum relinquas.
 Impugnatio, nis: Oppugnatio. ἡ ἀποκρίσις *milchamáh. ἀποκρίσις, ἀποκρίσις.* GALL. *Contrariété, opposition contre, résistance.* ITAL. *Contrasto, resistenza.* GERM. *Bestreitung, widerfchung.* HISP. *Aquella obra de combatir.* ANGL. *Withstanding, fighting against.* Cicero. *Attic. lib. 4.* Ipse domum P. Syllæ pro castris sibi ad eam impugnationem impulerat.
 Impulsio, Impulso, & Impulsus, vide *Impello.*
 Impūno, nis: A veteribus impudens dicebatur. Lucil. lib. 2. apud Nonium, Homo impudatus, & impuno, & rapax.
 Impunitur. Liv. lib. 3. ab Urb.
 Impūnitūs, a, um: Liber, inultus, non punitus, pœnis solutus. ἡ ἀμώ-
 γειρα. GALL. *Impuni.* ITAL. *Non punito, assolto.* GERM. *Ungestrafft.* HISP. *No punido, ni castigado.* ANGL. *Unpunished.* ut, Impunita injuria, ob quam nullum sumptum est supplicium. Cicero 7. *Verr.* Possemus hanc injuriam ignominiamque nominis Romani inultam impunitamque dimittere? Impunitior, Comparat. Horat. 2. *Serm. Sat. 7.*

— qui tu impunitior illa.

Qua parvo sumi nequeunt quum opsonia captas?

Impunis, e, qui sine pœna est: item illæsus. Solinus cap. 40. Obrestata occurrentes feras impunis rediit.

Impūnē, adverbium: Sine pœna, absque multa, impunitè. ἡ ἀμω-
 γειρα. GALL. *Sans estre puni, impunément.* ITAL. *Senza punizione, senza pena.* GERM. *Ohne straff.* HISP. *Sin pena y sin castigo.* ANGL. *Without punishment or danger.* Ovid. 2. *Metam.*

Haud impunè feres: adimam tibi namque figuram.

Idem 13. *Metam.*

Thersites etiam per me hand impunè protervus.

Senec. cap. 1. *de consol. ad Marc.* Impunè nasci nulli contigit. Idem, Quod illi non impunè cessit. Plaut. *Aul. sc. 6. a. 4.* Minus vile est vinum & amor, si ebrio & amanti impunè quod lubeat licet. Idem *Pf. sc. 5. a. 1.* Do Iovem testem tibi te atatem impunè abiturum. Aliquando idem est quod sine noxa, aut detrimento. Virg. lib. 1. *Georg.*

Et sapè alterius ramos impunè videmus
 Vertere in alterius, mutatamque insita mala
 Ferre pyrum.

Ubi impunè, videtur esse sumptum pro sine noxa, aut detrimento matris. Terent. *in Hecyr.* Impunè istud optare tibi licet. Horat.

Obturem patulas impunè legentibus aures.

Juven. *Satyr. 1.*

Impunè ergo mihi recitaverit ille Togatus?
 Hic Elegos? impunè diem consumpsit ingens
 Telephus?

Impuniūs, magis impunè, ac cum minori periculo. Ter. *in Heaut.* Nunquam commodius unquam herum audiui loqui. Nec quum male facerem, crederem mihi impuniūs licere. Cicero 6. *Verr.* Ille civis Romanus quod erat, impuniūs id facturum putavit. Impuniūsimè, superlativum. Plaut. *in Pœn.* Nam impuniūsimè tibi quidem hercle vendere hæcæ aedes licet.

Impūnitās, atis: Venia peccati, licentia, libertas, quum scilicet is, qui peccavit, nulla mulctatur pœna. ἡ ἡσυχία, ἡ ἡσυχία. GALL. *Impunité, grace & remission de quelque meffait.* ITAL. *Pardono, gratia, remissione di castigo meritato.* GERM. *Unstraffigkeit.* HISP. *Aquella no punicion ni castigo.* ANGL. *Lack of punishment, or pardon.* Salust. *in Catil.* Si quis indicasset de conjuratione, quæ contra Rempublicam facta erat, præmium deceptere, seruo libertatem, & libero impunitatem ejus rei, & sestertiorum ducenta millia. Cicero 2. *de fin.* Quæ libido se non protipiet, ac projiciet, aut occultatione proposita, aut impunitate, aut licentia? Velleius, Impunitas gladiatorum.

Impūrus, a, um: Immundus, turpis, impudicus: quanquam etiam frequenter pro scelerato, & improbo accipi solet. ἡ ἀκαθάρτης, ἡ ἀκαθάρτης. GALL. *Ord & sale, vilain, méchant.* ITAL. *Immondo, sporco, scelerato.* GERM. *Unrein, unsauber, unständig.* HISP. *No puro ni limpio, suzio.* ANGL. *Dishonest, vile, naughty, lewd.* Plaut. *Curc. sc. 2. a. 1.* Viden' ut impura ingurgitat in se merum. Idem *Aul. sc. 5. a. 2.* Impuris illis omnibus adii manum. Idem *Afin. sc. 4. a. 2.* Impure, nihili. Idem *Pseud. sc. 3. a. 2.* Impure leno. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Eubius impura conditor historia.

Terent. *in Adelph.* O hominem impurum! Idem *Eunuch.* Mei loci atque ordinis hominem haud impurum. Cicero lib. 4. *de Repub.* Sed juventuti nostræ minimè audiendus, quippe si ita sensit ut loquitur, est homo impurus. Idem 4. *Philipp.* Quam multis illum ingenuis, quam multis matribus familias in illa terra, atque impura legatione vim attulisse existimatis?

Impuro, as, impurum facio, impurè tracto. Gloss. || Impūritās, a, um: Impurus. ἡ ἀκαθάρτης, ἡ ἀκαθάρτης. Ter. *in Phorm.* Impuratus me ille, ut etiam irideat? *Ibidem,* Tum hunc impuratum poterimus nostro modo ulcisci.
 Impūre, adverbium: Immundè, turpiter, impudicè. ἡ ἀκαθάρτης, ἡ ἀκαθάρτης. GALL. *Méchantement & vilainement.* ITAL. *Sporcamente, impudicamente.* GERM. *Unsauberlich, unständiglich, schandlich.* HISP. *Suzia y no limpieza.* ANGL. *Filthely, and lewdly.* Cic. 3. *de fin.* Quis animo æquo videt eum, quem impurè ac flagitiosè putet vivere?

Impuritiæ, impuritates. Tertull. ||

Impūritās, atis: Turpitas, impudicitia. ἡ ἀκαθάρτης, ἡ ἀκαθάρτης. GALL. *Vilainie, ordure, méchanceté, impureté.* ITAL. *Dishonestà, biasmo.* GERM. *Unreintgheit, unsauberkeit, schand.* HISP. *Suziedad y no limpieza.* ANGL. *Vilanie, lewdness.* Cic. 2. *Philipp.* Quum omnes impuritates pudica in domo quotidie susciperes, vino, lustrisque confectas.

Impūritās, a, um: quod non est putatum, seu amputatum. ἡ ἀκαθάρτης, ἡ ἀκαθάρτης. GALL. *Non poñé, ou taillé.* ITAL. *Non podato.* GERM. *Unbehauen, nicht beschnitten.* HISP. *No podado.* ANGL. *No lopped or bred.* Nonna est, non participium: quum Impuro in hac significatione non legatur. Plin. lib. 4. Eadem lege ex impurata vite libari vina diis nefas statuit, ratione excogitata, ut putare cogentur.

Impūto, as: Causam alicujus rei alicui ascribo, & in aliquem transfero, sive ea mala, sive bona sit. ἡ ἀσχηματισμός, ἡ ἀσχηματισμός. GALL. *Imposer, mettre sus, reprocher.* ITAL. *Imputare la colpa ad alcuno.* GERM. *Zurechnen, zulegen, aufsträhen.* HISP. *Imputar.* ANGL. *To imput or laye the cause of any thing to an other.* Ea tam in bonam partem usurpatur, quam in malam. Senec. *Epi. 88.* Imputare divitiis incommoda. Sueton. *in Neron. cap. 36.* Plerique fatebantur crimen, nonnulli etiam imputabant. Senec. *cap. 5. de tranq.* Quidam ultrò officia nostra nobis imputant, Velleius, Si quis impurat hic rebellandi tempus Atheniensibus. Quint. lib. 4. *cap. 10.* An ei cædes imputanda sit, à quo jurgium cœpit. Plin. lib. 18. *cap. 1.* Nostris eam criminibus urgemus, culpamque nostram illi imputamus. Pro constare, ut apud Senec. *cap. 1. de consol. ad Marc.* Magnò impurata auctori suo rerum fides: id est, constitit. GALL. *Il luy a esté bien cher vendu:* quia scilicet mori iustus est ob scripta. Item, Imputate, pro eo quod Galli dicunt, *Deputer, ou conter à quelqu'un pour grande faveur & grace.* Sueton. *in Tiber. cap. 53.* Imputavit etiam (Agrippinæ scilicet nurui Tiberii) quod non laqueo strangulatam in Gemonias abjecerit. Interdum significat supputare, & numerare, subducere rationem, ἡ λογισμός. Ulpianus lib. 27. *tit. 3. l. 1.* § 4. Præterea si matrem aluit pupilli tutor, putat Labeo imputare eum posse. Columell. lib. 1. *cap. 7.* Longæque plus feminis imputant jacti, quam quod severint. Interdum Imponere & describere significat. Plin. *in Epist.* Eidem civitati impurata sunt terna millia, quæ viatici nomine annua dabantur Legato eunti ad eum, qui Mæcia præest, publicè salutandum.

Impūritōr, verbale. ἡ ἀσχηματισμός, ἡ ἀσχηματισμός. Senec. *de benefice.* Multi sunt tam pravæ naturæ, ut maluit perdere quæ præstiterunt, quam videri recepisse, superbi & imputatores.

Impūritēscō, is: Putresco. ἡ ἡλκή, ἡ ἡλκή. GALL. *Se pourrir.* ITAL. *Putrefarsi.* GERM. *Verrotten verkaufen.* HISP. *Prodrirse.* ANGL. *To rotte.* Colum. lib. 6. *cap. 17.* Num animal ipsam oleo merum necatur, & quum imputruit, conteritur.

Impūtribilis, qui non putrescit. Ambros. ||

Imūs, a, um: Infimus, extremus. ἡ ἡσυχία, ἡ ἡσυχία. GALL. *Le plus bas, le plus profond.* ITAL. *Basso, infimo, ultimo.* GERM. *Das vnder ist.* HISP. *Baxo, ultimo, à cabero.* ANGL. *The lowest, or deepest.* Virg. 6. *Æneid.*

Fulmine dejecti fundo volvuntur in imo,

Cic. *in somn. Scip.* Ima sede semper hæret terra. Tib. lib. 4. *Vel si sublimis fluctu consurgeret imo.*

Plaut. *Capt. sc. 1. a. 3.* Imi sublellii viros. Ovid. 2. *Fast.* *Imus erat dies (id est, postremus.)*

Item, Sacer erat imus. Suet. *in Aug. cap. 64.* In imo lecto assidere (in cœna.) Senec. *cap. ult. de tranquill.* Ab imo movet ebrietas. Idem, In imo recumbere. Sueton. *in August. cap. 79.* A summo ad imum. Ovid. 5. *Fast.*

Superis imisque deorum

Arbiter.

Velleius, Summa imis miscere. Imus venter (id est, pudenda) apud Gell. *cap. 14. lib. 1.* si credimus Passeratius. || Ima cera, ultima pars testamenti. || Aliquando etiam dicimus Imum, pro Immo. Virg. 6. *Æneid.*

fuditque preces rex peccore ab imo.

I N

In. ἡ ἐπι, ἡ ἐπι. GALL. *En.* ITAL. *In, nel.* GERM. *In/gegen.* HISP. *En, en el.* ANGL. *In.* Præpositio est, quæ & separari & componi solet. Separata tam accusativo, quam ablativo deservit. Cum ablativo, Sueton. *in August. cap. 64.* In imo lecto assidere. Liv. lib. 34. *dec. 4.* In servitio esse. Plaut. *Afin. sc. 1. a. 1.* In metu sum, quò evadas. Idem *Aul. sc. 4. a. 3.* Facta est pugna in gallo gallinaceo. *Ibid. sc. 5. a. 3.* In spicere exta in Sole. Ovid. *initio lib. 6. Fast.*

in cura nominis huius eram.

Idem *ibid.*

Inprece totus eram.

Plaut. *Curc. sc. 1. a. 3.* Cave in te mihi sit mora. || In æquo stare, parem & æqualem esse. Senec. lib. 2. *de benefice.* Vix sibi temperant, quin eò usque impudentiæ provehantur, ut naturam oderint, quò infra deos sumus, quò non in æquo illis stetimus. In bonum exire, bene evenire, bene succedere. Senec. lib. *de beata vita, cap. 9.* Omnia faciet ex imperio suo. Nihilque inopinatum faciet: sed quicquid ager, in bonum exibat. In commissum cadere. Marcian. *D. lib. 39. tit. 4. l. 6.* In parcendo uni. Livius 4. *ab Urb.* Ovid. *Eleg. 13. lib. 3. Trist.*

Inque relinquendo, &c. Debueras dixisse Vale.

Cum in cogitando diutulè fuisset. Gell. *cap. 16. lib. 11.* Item, In expectando esse. Idem *cap. 7. lib. 3.* Et in profligato esse. Idem *cap. 5. lib. 15.* Ovid. 5. *Fast.* In spe vitæ erat. Idem 6. *Fast.* Auctor in incerto est. In hac platea conferat quicquam sui negotii. Plaut. *Capt. sc. 1. a. 3.* Item, In libertate esse, vide *Libertus.* Et, In fine esse, vide *Finis.* Et Gell. *cap. 19. lib. 16.* In quaestibus & voluptatibus, in amoribus hominum esse. Plaut. *Amphitr.* Alcmenæ in tempore auxiliium feram. Idem *Capt. sc. 1. a. 4.* Qui mihi in cursu obititerit. In parte, vide *Partis.* Cum accusativo constructa varias habet significationes pro ratione adjuncti. Quandoque enim in bonam partem accipitur, idemque significat quod erga. Virg. lib. 1. *Æneid.*

Accipit in Teucros animum mentemque benignam.

Quandoque in malam, pro adversus, vel contra, ut, In patriciam dico, & in tyrannum pugno. Gell. *cap. 2. lib. 17.* In Gallos pugnare, (id est, adversus.) Plaut. *Aul. sc. 5. a. 3.* In pauciores avidos altercatio est (futura mihi, sup.) Idem *Capt. sc. 1. a. 1.* Frangi aulas in caput. Sic, Oratio Ciceronis in Pisonem, in Catilinam, in Verrem,

Verrem,